

Reclamea bestseller-ului CALDER SAGA

JANET DAILEY

NEDORITUL

Janet Dailey
Nedoritul

Capitolul 1

Ținutul se întindea cât vedeai cu ochii, întretâiat de râuri și încununat cu coline și povârnișuri. Păduri de cedri și de pini umbreau povârnișurile, iarba și salvia acopereau platoul sterp.

Un avion cu reacție lăsa o dără albă pe cerul luminos, de deasupra rezervației indienilor NAVAJO. Granițele teritoriului atingeau patru state: Arizona, New-Mexico, Utah și Colorado.

La sud, la hotarul cu Arizona, în stâncile de un roșu carmin, timpul săpase un canion. Un plop uriaș își apleca crengile până pe marginea canionului, iar frunzele lui dese ascundeau intrarea unei grote săpate în piatră. Acum, grota era goală, abandonată de strămoșii care își făcuseră aici un ascunziș. Deasupra canionului era o mică locuință: o construcție din lemn, cu o singură cameră, a cărei ușă se deschidea spre est, orientare sacră. Foarte aproape o „ramada” rustică forma un adăpost contra soarelui arzător.

Un câine răios și scheletic dormea într-o scobitură a pământului răcoros, la adăpostul unui wigwam[1].

Un băiat, cam de nouă ani, apăru în grabă. Era îmbrăcat cu jeans și o cămașă roșu cărămiziu, care îl flutura în jurul taliei. În picioare avea mocasini din piele subțire. Părul negru și lucios ca pana corbului era legat cu o panglică galbenă.

Puștiul avea pielea arămie și ochii albaștri ca cerul după o furtună de primăvară.

Silueta aplecată a unei femei tinere se îndreptă la zgomotul pașilor. Privi la băiatul care se apropia și zămbi duios și plin de mândrie. Ochii ei întunecați străluceau ca tăciunele, răspândind căldură și dragoste. Părul ei lung și drept era prins la ceafă cu o legătură albă. Un cordon de argint încrustat cu scoici, strângea o bluză de catifea verde, peste o fustă de in, care unduia peste jupoanele puse unul peste altul.

— Chizh kin gone yah'tenil.

Copilul se opri lângă mama sa, de-abia mai răsuflând după cursa între wigwam și câmpul de grâu.

— Nu. "Merge-pe-două-drumuri", tu trebuie să vorbești engleza, altfel el va crede că nu o știi! Trebuie s-o înveți, este limba lui.

Fața copilului exprima supunere. El repetă fraza rostită mai înainte în indiană, făcând eforturi la flecare cuvânt:

— Am dus lemne. Va veni astăzi?

Mama se întoarse și scrută ținutul, spre sud.

Nu existau șosele și numai urmele vreunui vehicul marcau drumul. Iar vânturile puternice din Arizona le astupau imediat.

La est, cam la o sută de kilometri, se afla orașul Flagstaff; la nord, pământul neamului Navajo, brăzdat de poteci gloduroase și câteva

drumuri. Ferma soțului său era la sud.

— Poate, răspunse mama, care, ca și fiul său, spera ca acesta să vină.

În mână finea o săpăligă, semn că nu-și terminase încă treaba.

— Dacă ai dus deja lemnele pentru foc, ajută-mă să semăn porumbul.

Îi întinse un sac cu semințe. Porumbul nu era semănat în brazde, așa cum făceau albi.

Făceau cocoloașe mici de boabe, pe care le băgau în pământ cu un băț, la o adâncime de treizeci de centimetri. Porumbul încolțea în umezeala solului. Patru boabe pentru viermi, patru pentru corbi, patru pentru scarabei și patru care să încolțească, spunea un vechi proverb. Porumbul era o plantă sacră, nu numai pentru valoarea sa nutritivă ci și pentru că primii oameni au fost creați din două spice după care s-au plantat patru boabe albe, albastre și galbene, așa spunea o legendă navajo.

Salvie-Albă știa că omul alb nu avea aceeași concepție despre creație. În rezervație erau numeroase misiuni conduse de diferite ordine religioase — frați franciscani, metodiști, baptiști, mormoni. Toți acești credincioși vorbeau despre un ținut îndepărtat, numit Palestina și despre un sat numit Bethlehem, pe care Salvie-Albă nu și le putea imagina. Pieile roșii, din contră, venerau cei patru munți sacri, și Salvie-Albă văzuse, ea însăși, piscurile din San Francisco, la orizont de Flagstaff, care făceau parte din Muntele de Vest.

Cartea sfântă a albilor vorbea despre un Dumnezeu și despre discipolii săi. Salvie-Albă credea în principiul „Feminin Schimbător”, personaj principal al basmelor, și în alte divinități ca „Animalul cu multe picioare din apa sărată”.

Oamenii albi erau convinși că Dumnezeul lor este bun. Dar indianca știa că în orice lucru coexistau binele și răul. Credința omului alb nu avea nici un sens.

Băiatul se aplecă să arunce semințele. În timp ce mama sa le îndesa cu săpăliga, el se ridică și privi în depărtate. O cută subțire îl apără pe frunte.

— Noi suntem săraci? întrebă el.

— Nu, nu suntem săraci, îi răspunse mama. Avem hrană și haine călduroase, cu care ne îmbrăcăm. Tatăl tău s-a îngrijit de toate. El este bogat.

Salvie-Albă, botezată Mary de către misionari, știa că un om bogat putea ține două case și două familii. Misionarii din rezervație îi explicaseră că a avea două neveste, este un păcat, dar Ochi-care-râd spunea că oricum el este un păcătos. Adesea râdeau împreună de deșertăciunile legilor occidentale, care porunceau ceva, iar oamenii făceau altceva.

Mary înțelese când Ochi-care-râd îi explicase că prima lui soție nu ar accepta ca ei să trăiască la un loc. Ea era altfel decât Salvie-Albă.

—Tata are oi multe? insistă copilul.

Bogăția, la neamul Navajo, era dată de mărimea turmei de oi și nu de pământul pe care îl avea fiecare membru. În rezervație, pământul aparținea întregului grup care îl folosea. Capul familiei definea controlul, dar toți membrii îl puteau folosi. Fiecare avea dreptul să-și pască turmele pe aceste pământuri.

Wigwam-ul în care locuia Salvie-Albă era construit pe pământul unchiului său dinspre mamă, „Picioare-Arcuite”.

—Tatăl tău are multe animale, răspunse indianca, impresionată de faptul că turmele uriașe ale acestuia aveau nevoie de suprafețe mari de pământ pentru hrană. Și mai avea și mulți oameni care îl ajutau. Ei munceau pentru el, ca de exemplu acest Rawlins.

—Trebuie să avem oi multe, spuse puștiul cu încredere. Sunt destul de mare ca să le păzesc. Picioare-Arcuite mă lasă să am grijă de ale sale, când mă duc cu el.

Mama sa îi atrase atenția.

— Nu poți păzi oile, atâta timp cât ești la școală.

Ochii albaștri ai micuțului, sclipitori și luminoși până mai adineauri, se umbriră și el se revoltă.

—Tu și tata puteți să mă învățați ceea ce am nevoie să știu.

Aceste cuvinte sunară ciudat în gura unui copil, care se arătase avid să învețe, curios la toate, mai zelos decât un coiot. Mama se opri și-și privi copilul.

—De ce nu mai vrei să te duci la școală?

El așteptă puțin, până să răspundă.

— Pentru că mi se spune că nu fac parte din „Neam”!

Tribul Navajo își spunea „Neam” pentru că termenul navajo, provenit din „Apache de Navajo” însemna „dușmanii câmpurilor cultivate”.

— Cine spune asta?

— Toată lumea. Părul meu nu este drept, ca al indienilor și am ochii albaștri.

Mary ezită să-i răspundă, când un zgomot neobișnuit îi atrase atenția. Se uită la norul de praf care se apropia de locuința sa. Ochii enormi i se umplură de o lumină caldă, când recunoscu camionul soțului său.

— Iată-l, spuse ea fiului său.

El îi aruncă sacul cu semințe. Tristețea copilului dispăru brusc, făcând loc unei bucurii nemărginite. Cu rapiditatea unei antilope, alergă spre wigwam, înainte ca mașina să se fi oprit. Tânăra femeie nu fugi, pașii săi erau mai puțin agili decât ai copilului, din cauza fustelor care îi împiedicau mersul.

Când camionul se opri, copilul era deja în fața cabinei, gata să se arunce în brațele bărbatului care tocmai cobora. Revederea tatălui cu fiul urma mereu același ritual. Puștiul izbucnea în râs, în timp ce tatăl îl arunca în sus și îl prindea în brațe.

—Cât poate să crească un copii în două zile!

Bărbatul ciufuli părul lui „Merge-pe-două-drumuri”. Nu era făcut să stea prins cu o panglică.

—Sunt ca porumbelul, mereu în creștere; știam că o să vii astăzi!

Micuțul se găsea în dreptul ochilor tatălui său și înțelese de ce mama sa îl numise „Ochi-care-râd”.

Zeci de riduri fine îi încrețeau pielea la colțul pleoapelor dând impresia că ochii săi râd — irisul, de un albastru luminos, contrasta cu pielea bronzată, puțin mai deschisă la culoare decât cea arămie a unui indian.

—Ți-am adus ceva.

Bărbatul băgă mâna în buzunarul de la cămașă și scoase un pachet de chewing-gum, dulciurile preferate ale puștiului.

John Buchanan Faulkner întinsese pachetul, care fu luat în stăpânire de degetele mici și nerăbdătoare, și îl puse pe fiul său jos. „Merge -pe-două-drumuri" rupse hârtia și băgă în gură prima lamelă. Chiar înainte de a o mesteca, el o deschise și pe a doua, în curând, întreg pachetul de chewing-gum se afla în gura micului indian.

— N-o să țină mult, dacă mesteci o bucată după alta, spuse tatăl cu indulgentă, dar „Merge-pe-două-drumuri" nu era în stare să răspundă cu gura plină de gumă.

Salvie-Albă încetini pasul pentru a-l lăsa pe tată și fiu să guste unul din rarele lor clipe de intimitate.

Tânăra femeie se uită cu mândrie la acest bărbat, care era soțul său, înalt cu umerii largi, îmbrăcat cu o cămașă albă și cu pantaloni de catifea în dungi. Un Stetson[2] bej îl acoperea părul castaniu. Nu se schimbase de la prima lor întâlnire.

Era în timpul sărbătorii „Poteca dușmanilor", la dansul tinerelor fete, singurul moment al ceremoniei, când erau admiși și străini.

Albii îi spuneau „Dansul Squaws" și puțini dintre ei știau că era vorba de un dans războinic. Tineretele indiene de vârsta măritişului își alegeau un partener din asistență. Salvie-Albă participa pentru prima oară la sărbătoare.

Pentru această ocazie, ea îmbrăcase cea mai frumoasă toaletă și își pusese colierul de argint cu peruzele al mamei sale. Îl observase pe John Buchanan Faulkner stând jos, cu picioarele încrucișate și își dădu seama că și el o remarcase printre celelalte dansatoare.

Ascultând de un impuls nelămurit, îl invitase la dans. Nu mai ținea minte de câte ori înconjuraseră „stâlpul scalpului". Apoi privind în ochii lui, Mary înțelesese că albul o dorea. Și ea avea aceeași dorință,

cu toate că era fecioară. În sfârșit, el reveni în cercul bărbaților, iar ea își alesese alt cavaler.

Câteva zile mai târziu, el aflase numele tribului ei și al locului unde trăiau rudele ei. O vizitase de mai multe ori, aducând de fiecare dată cadouri. John Buchanan făcea parte dintre puținii albi respectați de Indieni. Salvie-Albă aflase că el avea o fermă mare, la sud de rezervație, și că adesea folosea oameni ai „Neamului”, la muncă.

La o lună de la întâlnirea lor, Faulkner o ceruse pe Salvie-Albă de nevastă de la unchiul său dinspre mamă. În noaptea nuntii, tânăra mireasă descoperise obiceiul ciudat al soțului său de a dormi dezbrăcat, spre deosebire de indieni, care își păstrau pe ei hainele de peste zi, când se culcau. Salvie-Albă își amintea că învățătorul lor le explicase că albi purtau o îmbrăcăminte specială, când se culcau. „Ochi-care-râd” nu purta nimic, și el insistase ca și ea să facă la fel. Și ea o făcu, încetul cu încetul.

Dar toate acestea aparțineau trecutului. Acum, el era aici, și îi zâmbea. Ea se grăbi să-l întâmpine și se ghemui în brațele sale puternice. El aplecă capul și-și frecă obrazul țepos de al ei.

— Mi-a fost dor de tine!

Vocea lui monotonă, susura în urechile el ca vântul printre crengile cedrilor.

— Nu trăiesc decât pentru momentele petrecute cu tine.

Simțindu-i mâinile lacome pe trup, ea își dori ca noaptea să vină mai repede, pentru a fi a lui. El ridică capul, cu regret, și mângâie obrazul soției sale.

— Sunt mereu îngrijorat, când sunt departe de tine. Cum merge?

Ea îl liniști din priviri arătând spre băiatul care-și mesteca guma. Obrazul îi era umflat, ca și când ar fi ținut în gură un ou.

— Băiatul îmi este de ajutor.

— Mă bucur să aud asta.

Faulkner slăbi îmbrățișarea, pentru a-și privi fiul.

— I-am mai adus un cadou, în afară de chewing-gum. Ai face bine să te uiti în camion, micuțele. Mestecându-și mereu guma „Merge-pe-două-drumuri” se duse spre camion. Ochii săi albaștri se măriră din cauza surprizei.

— O șa!

Se cătără în spatele vehiculului și trase o mândrețe de șa din piele prelucrată artistic, ca să fie admirată și de mama sa. Era așa de grea, că de-abia putu s-o miște, dar nici nu ceru ajutor. Vroia să o încerce imediat. După ce o aduse în șopron, o puse pe spatele unui cal, reglă scările la lungimea potrivită, și făcu o mică plimbare în jurul wigwamului, în așa fel, încât Salvie-Albă și John Buchanan Faulkner să-l poată admira.

— Mi-aș dori ca și Chad să călărească la fel de bine, suspină John

Buchanan, regretând imediat aluzia la cealaltă familie.

— Călărește de când era cât o mlădiță de yucca[3]. spuse Salvie-Albă, fără a pronunța numele fiului său. Nu-i spunea prea des pe nume, pentru a nu-i face rău. Tradiția spunea că oamenii „Neamului” trebuie să aibă mai multe nume. Astfel, în afara numelui său mic, băiatul se mai numea și „Cel-care— are-ochii-albaștri” iar la școală îi spuneau Jimmy Blue.

— Astăzi, copilul nostru a spus că ar vrea să păzească oile, și că nu mai vrea să meargă la școală. I se spune că nu face parte din „Neam”, se plânse Mary.

— Nici nu este indian, spuse John Buchanan, pe un ton care nu admitea replică. Știu că adesea copiii ieșiți din căsătorii mixte sunt considerați ca membri ai „Neamului”, dar nu pot să neg că fiul meu este pe jumătate alb. Trebuie să-și termine școala și să meargă la universitate. Acolo va primi cea mai bună educație care i se poate da.

Indianca nu putu decât să fie de acord, dar, adeseori își aducea aminte cât suferise ea la școală, văzând cum era ridiculizat modul său de viață, iar credința „Neamului” batjocorită. La fel fusese și în timpul șederii sale la Flagstaff, unde fusese tratată cu dispreț.

Salvie-Albă era îngrozită de cuvintele pe care bărbații albi i le aruncau pe stradă. Fusese fericită să se întoarcă acasă. De atunci nu se mai aventurase în afara rezervației. Acum, era neliniștită la gândul că fiul său o va părăsi într-o zi, dar poate că Ochi-care-râd avea dreptate, dorind pentru băiat o educație aleasă.

—Trebuie să vorbești cu el, nu-i place să se simtă altfel decât ceilalți.

—Este altfel. Iar acesta nu este decât începutul, spuse Faulkner. El zâmbi privind spre soția sa, dar zâmbetul îl era stingher.

John Buchanan îi făcu semn copilului să vină. Acesta se supuse. În ciuda dorinței sale, și aduse calul aproape de șopron, unde îl aștepta tatăl său. Salvie-Albă se uită la Ochi-care-râd, care prinse calul de zăbală ajutându-și copilul să descalece. Ea intră în wigwam să pregătească mâncare.

Duseră animalui în grajd și legară frâul de un stâlp.

—Am auzit că nu mai vrei să mergi la școală, spuse John Buchanan cu o aparentă nepăsare.

Puștiul se ridică în vârful picioarelor pentru a slăbi chinga.

—Se spune că suntem săraci, pentru că nu avem oi. Dar noi nu suntem săraci și vreau să le-o dovedesc. Când îmi vei aduce oile, o să rămân acasă să le îngrijesc. Sunt destul de mare.

Copilul ocoli privirea tatălui său.

— Numai acesta este motivul pentru care nu mai vrei să mergi la școală?

Copilul nu răspunse, și tatăl insistă:

— Își bat joc de tine, că nu ești la fel ca ceilalți?

— Sunt la fel ca ceilalți.

Copilul trase de șa ca s-o dea jos de pe cal. Tatăl său veni și o puse jos.

— Nu este adevărat; tu ești altfel: nici indian, nici alb. Tu ești și una și alta în același timp.

John Buchanan îl ridică pe băiat și-l puse pe o bârnă, în dreptul său.

—Trebuie să fii mândru de asta! Dar nu vei fi niciodată nici una, nici alta! În viața ta, indienii vor dori ca tu să fii mai indian decât ei, iar albi, mai alb decât ei.

Copilul își încreți sprâncenele, neîncrezător.

—Cum adică, o să fiu și una și alta, în același timp?

— Învățând în același timp și obiceiurile „Neamului” și felul de viață al albilor. Ia ce este mai bun de la fiecare, ca să devii tu însuși. Înțelegeți?

Micuțul dădu din cap, fără convingere.

—Va trebui să aleg?

— Asta vei hotărî tu, răspunse John Buchanan cu un zâmbet trist, eu nu te pot ajuta, iar mama ta nici atât. Ești singur, iar când vei crește, va fi și mai greu.

Tatăl știa cât este de greu pentru un copil să devină bărbat. Ridică ochii la un șoim care plana în aer folosindu-se de curenții de aer.

—Va trebui să faci ca șoimul ăsta singuratic, să nu depinzi decât de tine însuși și să zbori deasupra tuturor.

Merge-pe-două-drumuri întoarse capul și se uită la pasărea dusă fără nici un efort de aripile sale întinse. Cerul era senin, fără nori și silueta lui se profila pe albastrul nesfârșit.

— Astăzi este o zi nouă, spuse băiețelul cu o voce gravă. De acum încolo mă voi numi Hawk[4]. Se întoarse spre tatăl său. Îți place?

— Îmi place, spuse John Buchanan Faulkner.

Capitolul 2

În vară, pântecul mamei începu să se îngroașe. Hawk chibzuia îndelung și descoperea lumea cu alți ochi, străpungători, ca ai unui șoim. Veni toamna și o dată cu ea, începu școala, în rezervație. Băiatul îl asculta pe învățătorul alb, fără să se revolte când acesta vorbea despre credința „Neamului”. Se mai legau încă de ochii lui albaștri și de părul său ondulat, care i se așeza mai bine de când Hawk renunțase la panglica cu care îl lega. Se simțea deosebit față de ceilalți, și pentru că era deosebit, trebuia să fie cel mai bun.

La începutul primăverii se născu surioara sa. Hawk observă că aceasta nu era ca el. Ochii ei erau închiși la culoare, ca și ai mamei sale, iar părul îi era deschis ca trunchiul cedrilor și nu strălucea ca pana corbului. Nou-născuta fu numită Cedre. Hawk o numi pe sora sa "Xea-care-plânge-tot-timpul". De fapt, ea țipa și când îi era foame și când auzea vreun zgomot, până când mama o trezea sau o culca. Fetița nu-l accepta decât pe tatăl său, Ochi-care-râd.

La început băiatul suferise, simțindu-se dat la o parte, părinții săi ocupându-se numai de surioara sa. Deveni singuratic ca șoimul aruncat din cuib ca să-și facă singur rost de hrană. Și el putea s-o facă! Nu purta el pantaloni? Nu era el pe cale să cunoască probele de inițiere ale tribului?

Hawk îl deplângea pe bebeluș din toată inima, pentru că acesta depindea de alții.

Deoarece fetița avea nevoie permanentă de mama sa, Hawk trebuia să-și asume responsabilități enorme. Tatăl său venea să-i vadă de două sau de trei ori pe săptămână, aducându-le cadouri, mâncare sau haine. Rămânea câteva ore, sau prima jumătate a nopții, dar pleca întotdeauna înaintea zorilor. Și astfel, Hawk ducea pe umerii săi povara care ar fi revenit tatălui, dacă acesta ar fi locuit cu familia sa. Dacă orele de școală se terminau devreme, primul gând al lui Hawk era să se ducă să adune lemne, pe care să le taie până la căderea nopții. Nici zăpada nu-l oprea. În ziua aceea, zăpada cădea, deasă, din norii gri și cenușii. Pământul se acoperise deja cu un strat gros de câțiva centimetri, când autobuzul școlii îl lăsase pe băiat în fata casei. Hawk nu dăduse atenție spuselor învățătorului, care anunțase că va fi viscol. Înainte de a ajunge la wigwam, începu vântul, spulberând zăpada. Cu toate că vizibilitatea era redusă, chiar înainte de a intra în colibă, Hawk își dădu seama că focul nu era aprins în sobă. Din coș nu se ridica nici o urmă de fum. Hawk se gândi că mama și surioara sa se adăpostiseră la unchiul lor din cauza crivățului. Trecând prin fața șopronului, auzi nechezatul calului. Nu vedea nimic și Hawk se grăbi spre animal, îl încălecă, fără a-i mai pune șaua.

Vântul urla, calul înainta greu din cauza zăpezii. Salvie-Albă și

Cedre nu erau la unchiul lor și Hawk rămase câteva clipe în fața sobei pentru a-și încălzi mâinile și picioarele înțepenite. Familia încercă să-l convingă că nu era nici o speranță să le găsească pe mama și pe sora sa pe un asemenea viscol, dar nu putură să-l convingă să nu plece în căutarea lor. În absența tatălui răspunderea îl revenea lui Hawk.

Acoperit cu o pătură caldă, împrumutată de verii săi, el ieși afară. Furtuna se întetise, era mai frig. Frigul săpase o dără dureroasă pe fruntea copilului, care nu mai vedea aproape deloc.

Vântul începu să sufle în rafale, iar calul se împotmolea în zăpada care-i ajungea până la burtă. Cam la un kilometru de wigwam, el căzu pe picioarele din spate. Hawk își dădu seama că n-are rost să se încăpățâneze. Se dădu jos, eliberând animalul, a cărui coamă era plină de gheață. Din instinct, animalul se întoarse la grajd.

Hawk își căută un adăpost și descoperind o grămadă de pietre, se ascunse în spatele lor făcând din pătură un fel de cort. Nu se revolta contra împrejurărilor vitrege. Ca toți indienii, Hawk se pleca în fața evenimentelor. Era timpul să-și adune forțele, în ciuda frigului, a vântului și a viscolului, care făceau prăpăd în jurul său. Timpul se scurgea încet. Hawk rămase ghemuit, acoperit de cortul improvizat, fără să se gândească la nimic. După mai multe ceasuri, simți că viscolul s-a terminat. Se ridică, scutură zăpada, își puse pătura pe după umeri, trecând-o în cruciș peste piept. Totul era alb și încremenit, dar ciudat de nou. Locurile erau ascunse de mantaua imaculată. Hawk se îndreptă spre wigwam. Dacă rezistase el crivățului, atunci și mama și sora sa rezistaseră. Probabil că îl așteptau în casă, neliniștite deja, de absenta sa.

Hawk făcuse vreo sută de metri, când zări în zăpadă o pată de un verde luminos, ca bluza favorită a mamei sale. Copilul se grăbi, poticnindu-se, spre acel punct colorat. Când se opri, distinsă contururile unor corpuri omenеști. În apropiere, leagănul copilului formase o movilă. Totul în jur era încremenit. Hawk se uită îndelung și cu atenție la această formă, apoi curând se apropie. Înlătură zăpada cu pumnul. Pe obrajii lui Cedre, lacrimile înghețaseră. Hawk se dădu înapoi, un pas, apoi altul, apoi se întoarse și o luă la fugă. Trebuie să se îndepărteze cât mai mult de mama și sora sa. Frigul care îl mușca din spate, îl obliga să meargă mai încet. Fără să mai privească înapoi, el ajunse la wigwam.

Un zgomot înăbușit de copite ajunse până la el, răzbătând prin aceste locuri încremenite. Se auzi scârțâind o șa. Băiatul ridică ochii și zări un călăreț care se apropia în trap mărunț. Din nările calului ieșea un abur alb. Călărețul ținea de frâu calul roșcat al lui Hawk.

—Hawk!

Auzind chemarea tatălui său, Hawk îi făcu semn cu mâna. Ochi—care-râd se opri și descăleca în grabă spre fiul său. Chipul său exprima

ușurare.

—Ți-am găsit calul... Unde este mama și copilașul?

Măinile mari ale lui John Buchanan Faulkner frecau pielea copilului, prin pătură.

— Au plecat...

Răspunsul era real, fără urmă de emoție.

—Au plecat? Ce vrei să spui? întrebă Faulkner.

—Au plecat pe un drum care nu duce decât într-un singur loc.

Hawk răspunsese pe tonul celui care își accepta cu stoicism soarta.

— Nu! Doamne, Dumnezeule! Nu vreau să le las să moară. Du-mă la ele.

—Nu.

Băiatul se feri, cu frică, să scape din mâna puternică a tatălui său.

—Ai să mă conduci la ele, ai înțeles?

Faulkner îl apucă pe fiul său de braț învârtindu-l în loc, și obligându-l să pornească pe urme. Hawk o luă pe drumul pe care venise. Tatăl său scruta pământul acoperit de zăpadă, din fața sa. Scoase un geamăt, descoperind urmele care duceau la pata verde, acolo unde zăpada fusese proaspăt înlăturată.

Deodată apăru fata înghețată a unui copil mic, începu să fugă, urmat de fiul său. Hawk își pierdu echilibrul și căzu. Tatăl său îl târî în genunchi câțiva metri. Stratul moale de zăpadă amortiza șocul. Hawk se ridică aruncând pătura și tremurând mai mult de frică, decât de frig. Frica lui crescuse văzând cum Ochi-care-râd înlătură, cu mâinile sale înmănușate, zăpada care acoperea cele două corpuri, bolborosind cuvinte nearticulate, ca un nebun.

— Nu! strigă Hawk, cuprins de panică în fata corpului mamei sale, prins în lințoliul său de zăpadă. Picături înghețate de sânge îi pătau fața. Copilul întoarse ochii de la fața înghețată. Groaza sa crescu, când tatăl său frecă membrele înțepenite. Cu accente disperate, Ochi-care-râd își implora soția să-i răspundă și-i repeta mereu numele. Când el își apăsă gura, pe buzele vinete pentru a sufla puțină viață în acest înveliș, Hawk se temu mai mult pentru tatăl său, decât pentru sine.

Se aruncă asupra bărbatului îngenunchiat și îl împinse cu putere.

— Lasă-le! Nu trebuie să le privești! Te rog! Te rog! O să ți se întâmple lucruri îngrozitoare, dacă le privești. Fantomele vor pune stăpânire pe tine. Îndepărtează-te de ele.

Avertismentul avu un oarecare efect, căci John Buchanan Faulkner se întoarse spre fiul său, agățându-se de el, împietrit de groază. Fața sa semăna cu măștile înspăimântătoare pe care le purtau Kachinas.[5]

—Lasă-mă!

Vocea ieșea din gura tatălui său, dar parcă nu era a lui. Prea speriat de înfățișarea lui, Hawk nu remarcă mâna, care îl plesni pe partea dreaptă a obrazului. El se prăbuși în zăpadă. Era încă inconștient,

când două brațe îl apucară cu duioșie și degetele tremurânde îi mângâiară semnul roșu care îi acoperea o parte din față. Nu auzi cum i se cerea iertare; plutea într-o lume obscură și de nepătruns.

Când își reveni, era singur în wigwam. Un foc de lemne ardea, răspândind căldură. Obrazul drept îi zvâcnea. Cu grijă, Hawk își pipăi pielea umflată a fălcii.

În momentul în care băiatul se săltă în cot, ușa se deschise. Hawk se dădu înapoi, instinctiv, văzând silueta masivă a tatălui său. Dar nebunia dispăruse din ochii săi, ca și râsul. Ochii lui erau triști și îi ocoleau pe ai lui Hawk.

— Ți-e foame?

Faulkner se așeză în fața focului ca să se încălzească, întorcându-se cu spatele la fiul său.

—Vărul tău a pregătit o supă.

Vocea era spartă și puțin jenată, dar îl scoase pe copii din toropeală; apoi mirosul mâncării îi aduse aminte că are stomacul gol. Trebui să facă un mare efort pentru a se scula în picioare. Partea dreaptă a fetei sale atârna mai greu. Luă o cană din cositor, care atârna pe peretele wigwam-ului și o băgă în fiertura de pe foc. John Buchanan Faulkner era stânjenit. Hawk îl simțea, chiar dacă îl ocolea cu privirea. A vrut să bea supa, dar cum deschise gura, obrazul umflat se întinse dându-i senzația că mii de ace îi străpungeau pielea. Nu putu să-și ascundă o strâmbătură de durere.

— Nu am vrut să-ți fac rău, micuțule, spuse o voce plină de regret,

— N-ar fi trebuit să le privești. Asta aduce nenorocire, repetă Hawk. Dacă nu faci ce trebuie, vor apare fantomele.

— Nu cred în fantome, nu există! Cum **poți** crede că mama ta ar reveni să-ți facă rău? Știi bine cât te iubea!

—Fantomele sunt partea rea a oamenilor.

În timp ce luă încă o înghițitură de supă, privirea copilului căzu pe pumnii strânși ai tatălui său. Era furios, dar lupta să se stăpânească.

—Ce crezi tu, ce crede „Neamul” când moare cineva?

Faulkner făcea aluzie la ultima afirmație a fiului său.

— Mortul se duce într-un lăcaș negru, în nord. Până acolo călătoria durează patru zile și el este însoțit de o rudă dispărută înaintea lui. La marginea unei faleze înalte este o poartă care duce la lăcașul secret. Dar paznicii porții trebuie să verifice dacă mortul este mort de adevăratelea.

Bărbatul ținea ochii închiși și strângea din fălci să nu-i tremure barba. Când Hawk își termină explicația, murmură cu durere:

—Dumnezeule, ce loc oribil!

Trase cu putere aer în piept. Apoi îl dete afară încet.

—Albii nu au această credință. Când moare un om, el urcă în rai. Este un loc în cer, plin de bunătate și fericire, unde nu este nici foame,

nici frig. Durerea nu există. În cer, mama ta își va găsi liniștea și fericirea pe care nu le-a cunoscut pe pământ.

—Atunci de ce vrei tu s-o aduci înapoi, dacă ea este atât de fericită?

—Pentru că sunt un egoist.

Hawk medita asupra acestui răspuns, cu sprâncenele încrețite. Învățătorul din rezervație îi vorbise despre un astfel de loc, dar el se îndoia de existența lui. Totuși, dacă tatăl lui credea astfel, poate...

Faulkner se îndepărtă de foc, evitând privirea fiului său.

— E târziu, în curând se va lăsa întunericul, vom petrece noaptea aici și mâine dimineață vom pleca.

—Vom pleca? se miră Hawk. Mai sunt multe de făcut aici. Vor urma patru zile de doliu și jertfe.

Tatăl îi trecu mâna obosită pe frunte.

—Îmi pare rău, iartă-mă, pentru că nu pot lua corpurile mamei și surorii tale, sunt obligat să le las aici... Închise gura, fără să termine fraza. Verii tăi au strâns deja lucrurile mamei tale. Am fost de acord ca ea să fie înmormântată conform ritualului lor.

—Mă vei lua să locuiesc cu tine, în wigwam-ul tău?

Din nou tatăl se simți stânjenit.

—Te iau cu mine, dar... nu vom locui împreună.

— De ce? Cealaltă nevastă nu mă vrea? Sunt puternic și munca este grea. Aș putea s-o ajut.

— Ești un copiii bun Hawk! Dacă ți-aș explica, n-ai înțelege, izbucni tatăl său (suspina obosit). Când vei fi destul de mare ca să înțelegi, vei găsi singur răspunsul, iar eu nu va mai trebui să mă justific. Până atunci, de tine se va ocupa o altă familie. Îl cunoști pe Tom Rawlins? Este o persoană care muncește pentru mine. Locuiește la fermă.

Stânjeneala tatălui îl cuprinse și pe băiat. Nu-i plăcea această situație.

—Aș putea să stau la Picioare-Arcuite, el are nevoie de cineva care să-i păzească oile.

Răspunsul fu categoric:

— Nu. Dacă mama ta trăia, ai fi trăit împreună cu neamul ei. Acum vei trăi cu al meu, cu lumea albilor. Este timpul să pășești pe acest drum, să ne cunoști valorile și credința. Trebuie să-ți ocupi locul, singur, eu te voi ajuta cât voi putea, dar și eu sunt prizonierul unui sistem pe care tu nu poți să-l înțelegi încă.

Tatăl citi nedumerirea din ochii albaștri ai lui Hawk.

—Nu înțelegi despre ce vorbesc, așa este?

Hawk scutură din cap, semn că nu înțelesese.

—Lasă-mă să-ți explic, șopti John Buchanan Faulkner. Închipuiește-ți că ai o turmă de oi și că un miel rătăcit este atacat de lupi, iar tu vrei să-l aperi, să-l salvezi. În timp ce tu te ocupi de el, lupii atacă turma. Ce valorează mai mult? Să salvezi mielul și să pierzi turma?

Sau să rămâi lângă turmă, sperând că mielul se descurcă singur?

— Eu aş rămâne cu turma, spuse cu tărie Hawk.

—Asta fac şi eu. Tu eşti mielul meu. Bine... Acum mă duc să arunc o privire la cal, şi să-i găesc un loc să se odihnească. Şi noi suntem obligaţi să dormim aici, cu toate că n-aş fi vrut, dar...

— Tu nu crezi în fantome, îi aduse aminte Hawk, crezând că acesta este singurul motiv pentru care tatăl său ezită.

—Nu în fantome, aprobă Faulkner, dar în amintiri.

La mijitul zorilor, doi călăreţi se îndepărtau de wigwam, la trap, în imensitatea de zăpadă. Fumul subţire al unui foc care se stinge ieşea din coşul wigwam-ului părăsit. Soarele care începuse să se ridice, dădea fumului o nuanţă liliachie.

În frigul muşcător al dimineţii, călăreţii părăsiră în tăcere canionul. Bărbatul îşi ridicase gulerul canadienei ca să se apere de frig, cu Stetsonul înfundat pe cap. Băiatul avea capul descoperit, iar părul său negru strălucea în primele raze ale soarelui. Umerii bărbatului erau lăsaţi, în schimb copilul, drept în şa, avea o ținută plină de nobleţe.

Îndreptându-se spre sud, pătrunseră într-un ținut pe care Hawk nu-l mai văzuse niciodată. Băieţelul privea la această lume nouă. Încercând să descopere vreun semn, vreo mişcare. Spre prânz el descoperi o turmă; mai văzuse el vaci, dar niciodată aşa de multe şi aşa de grase, cu părul roşu şi capul alb. Hawk îşi umplu nările de mirosul călduţ al animalelor. Apoi, se uită la tatăl său, studiindu-i profilul. Liniile fine, care dădeau impresia că ochii săi râd, dispăruseră ştergând de pe faţa sa fericirea şi vitalitatea. Hawk era singur, dar el accepta această situaţie, datorită modulul de viaţă indian, care îl învăţase să nu se revolte în fata morţii, nici măcar a morţii mamei sale. Îi era dor de ea şi atât. Wigwam-ul îi păruse ciudat de tăcut fără ţipetele surorii sale, iar el nu putea schimba nimic şi îşi acceptă soarta.

Trebuia să-şi urmeze calea şi să uite. Soarele strălucea pentru o nouă zi.

Capitolul 3

Când Hawk descoperi grupul întins de construcții, crezu că ajunsese într-un oraș. Drumuri de pământ legau clădirile unele de altele, ca niște linii negre care se încrucișau pe zăpadă. Grajdurile erau construite din scânduri drepte, vopsite în alb. Caii erau foarte mari și musculoși, la fel cu cel călărit de tatăl său.

Clădirea aceea ciudată, denumită grajd, avea o ușă destul de înaltă pentru a permite unul călăreț să intre, fără să descalece. Calul lui Hawk ezită în fata intrării, apoi urmă înfricoșat calul lui Faulkner, în contrast cu soarele de afară, înăuntru era întuneric. Hawk fixă colțul cel mai întunecos, pentru ca pupilele sale să se adapteze diferenței de lumină. Cu toate că nu era soare, atmosfera era caldută. Tatăl înaintă câțiva metri, urmat de fiul său și își opri calul. Șaua scârțâi. Faulkner puse piciorul în scară ca să coboare. Hawk ezită, așteptă ca tatăl său să scoată șaua de pe pur-sângele său, pentru a-l imita. Luă pătura în care își avea lucrurile și o puse pe pământ. Ciudățenia locului îi alertă toate simțurile. Auzul său ascuțit, percepu zgomotul unor pași omenesci, care făceau să scârțâie zăpada. Îl preveni pe tatăl său, cu voce scăzută. Când pașii fură destul de aproape pentru a fi auziți de urechea unui alb, John Buchanan Faulkner ridică capul. Căluțul roșiatic și pur-sângele formau un paravan, în spatele căruia Hawk putu să-l observe pe noul venit, în momentul în care acesta intra pe ușă. De statură mijlocie, acesta purta un Levi's și o haină de oaie întoarsă, încheiată până la gât. Hawk îl recunoscuse; era Rawlins, cu ochii săi negri și fața liniștită.

Supraveghetorul ezită puțin.

—În sfârșit v-ați întors, domnule John Buchanan, începusem să ne îngrijorăm.

Ochii lui Rawlins, neobișnuiți cu întunericul, nu remarcaseră încă al doilea cal mai mic. Faulkner nu răspunse și ridică șaua, ca să o pună la perete. Rawlins îl zări.

—Totul este în ordine?

Urmă o tăcere îndelungată, timp în care Faulkner, nemișcat, se uita la angajatul său. Trupul îi fu străbătut de un frison puternic.

—Ea a murit, Tom. La fel și fetița. Au fost surprinse de viscol, în drum spre wigwam-ul unchiului lor.

Cuvintele curgeau din gura lui Faulkner ca apa reținută de un baraj, pe cale de a ceda.

—Avea sânge înghețat pe frunte. Tom... au murit de frig, ea și copilașul... Eu...

Restul frazei fu înăbușit. Hawk îl văzu pe tatăl său înghițindu-și saliva, aplecând capul și trecându-și mâna peste ochi. Rawlins se întoarse spre patronul său:

— Eu... îmi pare rău!

Era o formulă obișnuită, fără o semnificație aparte. John Buchanan își frecă sălbatic obrazul.

—Și puștiul? întrebă Rawlins.

John Buchanan, care tocmai scotea pătura de pe șa, se opri emoționat, apoi își privi fiul pe deasupra spinării căluțului.

— L-am adus cu mine, spuse el încruntat, întinzând pătura peste șaua pusă pe pământ. Văzuse mișcarea din cap a lui Rawlins și adăugă:

— Nu puteam să-l abandonez.

Faulkner luă pur-sângele de frâu, ducându-l în cealaltă parte a grajdului și lăsându-l pe tânărul indian la vedere. Hawk lăsă capul în jos, preocupat.

—John Buchanan...

— Hei, ți-am spus că nu puteam să-l abandonez. Are nevoie de instruire și ar avea o șansă mai mare să reușească în viață aici, decât în rezervație, și apoi, îl vreau lângă mine.

Aceste ultime cuvinte fuseseră rostite mai blând.

— Dar..., protestă Rawlins, tulburat de aceste cuvinte.

—Știu, replică Faulkner cu un suspin.

Aruncă o privire spre fiul său, care, la rândul său scotea șaua de pe micuțul cal roșiatic și o puneă pe jos.

— Nu pot să-l iau acasă. Katheryn ar fi... mă gândeam că... speram... că tu și Vera vă veți ocupa de el.

Rawlins rămase fără grai, cu ochii măriți de surpriză. Faulkner păru nemulțumit.

—Îmi pare rău, dar n-am pe nimeni altcineva, căruia să i-l încredințez.

Cei doi vorbiseră atât de încet, încât Hawk nu auzi nimic. Faulkner se întoarse spre fiul său și-i porunci:

— Hawk, vino aici!

Băiețelul se aplecă pentru a-și lua pătura cu lucruri. Trecu pe sub gâtul calului său și se apropie în liniște de cei doi bărbați. Ochii săi albaștri îl studiară amănunțit pe cel cu care avea să locuiască. Rawlins nu îl întâmpină cu căldura sa obișnuită, iar Hawk nu vru să facă el primul pas.

— Este un copii inteligent, care învață repede; nu o să-ți facă probleme. Tom, ți-o jur.

— Ce-a pățit la față?

Privirea lui Rawlins se plimbă de la obrazul umflat al micuțului, la patronul său.

—Dumnezeu să mă ierte, murmură Faulkner repede, eu l-am lovit. N-am vrut să-i fac nici un rău, iar el, nu era vinovat.

—Bine, spuse supraveghetorul, renunțând să știe mai mult.

— Îl iei la tine?

Rawlins încuviință, dând din cap.

— Și dacă mă întreabă, ce spun?

Un mușchi tresări pe obrazul lui Faulkner.

— N-ar fi normal ca o pereche de creștini, să ofere adăpost unui metis orfan?

— Cred că da.

Faulkner îl apucă pe fiul său de umăr și-l împinse înaintea lui Rawlins.

— Îl cheamă Jim Blue Hawk; Hawk, de fapt!

— Bună, Hawk! Îți aduci aminte de mine, nu?

Un surâs palid descreți buzele lui Rawlins, când întinse mâna copilului.

Hawk dădu din cap în semn de aprobare, fără a-și pierde expresia de așteptare. Își puse mâna în mâna întinsă; palma bărbatului nu era ca a tatălui său.

Își trase mâna.

— Cred că îți este foame și frig după călătoria asta lungă, spuse Rawlins, o să te duc la mine, iar soția mea, Vera, o să-ți pregătească ceva de mâncare. Ce zici?

Hawk acceptă, în tăcere. Mâna pe care tocmai o strânsese i se așeză pe umăr, ca să-l îndrume spre casă.

Cu o voce nesigură Faulkner îl opri pe supraveghetor.

— Tom, mulțumesc! Îți voi trimite bani în fiecare lună, pentru îmbrăcăminte, cheltuieli...

— În ordine, răspunse Rawlins peste umăr.

— Ce i-ai spus ieri lui Katheryn? Trebuie că a întrebat unde am plecat.

— Că v-ați dus să vedeți ce-i cu turma, așa cum mi-ați spus.

Durerea și amărăciunea se puteau citi pe fața lui Faulkner.

— Katheryn va fi probabil ușurată când o să-și dea seama că nu o să mă mai duc să inspectez, personal, cirezile.

— Desigur.

Hawk îl văzu pe tatăl său uitându-se la supraveghetorul său cu un aer nefericit.

— Nu m-ai aprobat niciodată! E adevărat Tom?

— Nu trebuie să vă judec, spuse Rawlins dând din cap.

Faulkner se întoarse pentru a pune capăt discuției. În acest moment, Hawk își dădu seama că viața sa lua un alt curs, complet nou. Nu numai pentru că va trăi împreună cu niște străini, care îl vor transforma, dar înțelese că sentimentele tatălui său se transformaseră o dată cu moartea mamei sale. Niciodată între ei nu vor mai fi aceleași relații tandre. Hawk era, într-adevăr, singur. Când ieși afară, își ridică ochii spre cer; era de un albastru intens, gol, infinit; neantul nu îi

oferea nici un refugiu.

Cu pătura strânsă sub braț Hawk îl urmă pe Rawlins. Cizmele bărbatului scârtăiau pe zăpadă, iar pașii copilului de abia se auzeau. Trecură amândoi prin fața cowboy-lor, care îl priviră în față, pe tânărul indian. Stoic, el nu acordă atenție acestor priviri.

În momentul în care Rawlins urca treptele de lemn ale casei sale, Hawk dădu înapoi, tulburat.

—Ce s-a întâmplat Hawk? Vino, nu-ți fie teamă.

Îl împinse înainte cu un zâmbet forțat.

— Ușa nu este îndreptată spre răsărit, spuse indianul arătând spre orizont.

Zâmbetul bărbatului dispăru.

—Albii nu considera necesar ca ușile lor să dea spre răsărit.

Hawk știa acest lucru, dar gândul că va trăi într-un astfel de loc îl deranja. Rawlins aștepta răbdător, fără a-l grăbi pe copilul care ezita în fața intrării.

Hawk se hotărî, în sfârșit, să urce scara și îl urmă pe om în casă. Rawlins își șterse picioarele de zăpadă. Ușa se deschise într-o cameră albă, unde se simțea mirosul de la bucătărie. Rawlins luă pătura strânsă din mâinile lui Hawk și o puse pe jos, într-un colț. În timpul acesta, copilul își surprinse imaginea într-o oglindă. Obrazul îi era vântat și umflat până sub ochi. Cu tot frigul care îl înviorase, pielea vătămată îi ardea și era dureroasă la atingere.

—Vera! strigă Rawlins.

—Tată! Tată!

O fetiță dădu buzna, țipând cu o voce ascutită. Se aruncă în brațele tatălui său.

— Mama m-a lăsat să fac biscuiți, spuse ea orgolioasă. I-am făcut singură.

—Aproape singură, spuse o voce feminină.

În cadrul ușii Hawk zări o femeie, iar buclele blonde ale femeii îl fascinau.

—Cum ați pus razele de soare în părul ei? întrebă el impresionat.

Auzise vorbindu-se, că există și păr galben, dar de văzut nu-l văzuse niciodată. Apoi, atenția îi fu atrasă de ochii verzi ai fetei.

— N-am furat soarele, explică Rawlins, ea este blondă. Mulți oameni albi au părul de culoarea asta, fără a face farmece.

—Cum te cheamă? întrebă fetea.

Hawk nu răspunse; se gândea la cele spuse de Rawlins.

—Cine este copilul ăsta?

Întrebarea fusese pusă de femeie.

— Carol, Vera, vi-l prezint pe Hawk, spuse Rawlins împingându-și fiica înainte. Hawk, iat-o pe fiica mea, Carol.

— Hawk, se miră fetea încrețindu-și nasul, la fel ca pasărea? Ce

nume caraghios!

— Probabil că și Hawk găsește că prenumele tău este amuzant.

— Ce ai pe față? Întrebă Carol privind fix la umflătura de pe obraz.

— A căzut și s-a lovit. De ce nu-l duci pe Hawk în bucătărie să-i dai să guste din prăjiturile tale? N-a mâncat de o bună bucată de timp.

— Hai, Hawk.

Carol îl apucă pe băiat de braț. La început, el se opuse, apoi se lăsă condus de fetița cu părul de aur, lung până la brâu.

— Tom! Al cui este copilul ăsta? De ce l-ai adus acasă? Întrebă Vera cu voce scăzută.

Prin ușa întredeschisă, Hawk privea părul femeii, care era tot de culoare deschisă, dar nu tot atât de galben ca al fiicei sale. Ea purta o rochie înflorată. Hawk renunță s-o mai examineze, când Carol îl împinse spre un scaun. El se așează, iar Carol se îndepărtă câteva secunde pentru a aduce tava cu biscuiți. Zgomotul îl împiedică pe Hawk să audă ce-și spuneau cei doi soți în ușă.

— John Buchanan l-a adus. El...

— Vrei să spui că puștiul este fiul amantei sale Navajo?

— Da, ea a murit din cauza viscolului. John Buchanan mi-a cerut să am grijă de fiul său, și eu am acceptat, recunosc Rawlins cu o voce gravă.

— Vrei să spui că trebuie să-l creștem noi? Întrebă femeia cu o voce mândioasă. Cum poți să fii complicele lui? Katheryn este prietena mea. Faulkner își închipuie că ea nu va ghici?

— Katheryn va închide ochii ca întotdeauna. Nu înțeleg cum îi pot fi femeile atât de credincioase lui John Buchanan. Păcat că nu poate conta și pe bărbați.

— În orice caz, este un nerușinat că-și aduce bastardul aici, sub nasul soției sale legitime.

— Nu înțelegi că are încredere totală în noi, Vera?

Rawlins rămase calm, în ciuda tonului zeflemitor al soției sale.

— Aș vrea ca Faulkner să înțeleagă măcar, în ce situație ne pune, replică Vera, mai moale.

Carol se întoarce cu o farfurie cu biscuiți și se așează lângă băiat, acoperind perechea care discuta în ușă.

Rawlins intră. Își descheie și își scoase vesta de oaie, uitându-se la Hawk.

— De ce nu te dezbraci? O să-ți fie cald în casă.

Spre deosebire de albi, care acționau înainte de a ști dacă este bine, membrii „Neamului” învățau că nu trebuie să facă nimic într-o situație nouă, până nu știau cum s-o facă. Cele spuse de Rawlins, era prima indicație dată lui Hawk despre calea pe care va merge. Se ridică și începu să-și desfacă poncho-ul.

— Da, și spală-ți mâinile, adăugă Vera. În casa asta ne spălăm pe

mâini, înainte de masă.

Rawlins îl împinse pe Hawk pe prispă, și îi agăță haina într-un cui, alături de a sa. Hawk îl urmă la chiuveță. Bărbatul răsuci robinetul și lăsă să curgă apa, în timp ce își săpunea mâinile.

Ca toți stăpânitorii albi, el folosea apa ca pe o marfă inepuizabilă.

Hawk critică în sinea sa o astfel de risipă, dar nu spuse nimic. Se spală pe mâini. Desigur, toți albi erau risipitori. Îl urmă pe Rawlins în bucătărie, și-și luă locul pe scaun.

—Cafeaua este caldă, draga mea? întrebă supraveghetorul pe soția sa.

— Este pe plită.

Hawk se uită la Rawlins, care luă o ceașcă albă de faianță de pe etajeră și o umplu. Rawlins îl zări pe tânărul indian adulmecând aroma cafelei, și surâse.

—Vrei și tu o ceașcă, Hawk?

Puștiul spuse da, lăsând bărbia în jos. Rawlins aduse o a doua ceașcă.

— Doar nu vrei să-i dai cafea, protestă soția sa, nu este decât un copil!

Ea veni spre masă cu o farfurie cu felii de pâine albă.

— Micii Navajo obișnuiesc să bea cafea cu ceai, Vera, îi explică soțul său. În plus, îl va încălzi. A stat mult în frig.

Din cauza obrazului umflat, Hawk era nevoit să înghită bucățele mici, cu mare grijă. În timp ce el savura băutura fierbinte, fetița se sui pe genunchii tatălui său.

— El, de ce nu vorbește, tată?

— Dar tu de ce vorbești așa de mult? o întrebă Rawlins, ca s-o necăjească?

Ea chicoti:

— Poate i-a mâncat pisica limba.

— M-ar mira, dar spre deosebire de tine, el nu vorbește decât când are ceva important de spus.

Rawlins o gândilă pe vârful nasului.

— Unde sunt mama și tatăl tău? insistă aceasta străpungându-l pe Hawk cu ochii săi verzi.

— Este orfan.

Tânărul îl străfulgera cu privirea pe omul care răspunse în locul său.

— Nu mai are părinți; au dispărut.

Răspunsul confirma teama lui Hawk; tatăl său nu mai era cu adevărat tatăl său.

—Sunt singur, răspunse el cu sinceritate, nedorind să trezească milă.

Acestea erau faptele, și nimic altceva.

— Unde locuiști?

Răspunsul băiatului îi inspirase lui Carol o altă întrebare. Tatăl îi explică.

— Va locui cu noi.

— Da. Tom, continuă Vera, dar înainte trimite-l pe copil să facă o baie. Nu m-ar mira să aibă paraziți. Unde-i sunt lucrurile? Ar fi mai bine să i le spăl. La fel și hainele de pe el.

— Ai dreptate, Vera, suspină Tom Rawlins. Lucrurile lui sunt în pătura de pe verandă, dar va trebui să pună ceva pe el cât va sta să aștepte.

— Katheryn a lăsat un pachet cu haine de ale lui Chad, care i-au rămas prea mici. Trebuie să le aduc în casă.

Tom Rawlins o dădu jos pe fiica sa și se ridică.

— Vino, Hawk, te vom spăla pe cap. Apoi vei face o baie.

Lăsând să curgă apa pe părul micului indian, Rawlins se simți dezgustat.

— În casa asta nu sunt păduchi.

Această familie era într-adevăr norocoasă, gândi Hawk. Când capul îi fu curat, Rawlins îl conduse într-o cămaruță lângă bucătărie, unde era o cadă de baie lungă și albă pusă pe patru picioare, care semăna cu niște labe de cangur. Tatăl lui Hawk îi povestise deja despre căzile de baie. Rawlins o umplu, și după ce-i dădu băiatului instrucțiunile legate de veșmintele curate, îl lăasă să se spele singur.

Hawk considerase întotdeauna îmbăiatul ca pe un lux și se spălă încet, savurând această plăcere rară. După ce se spălă, se îmbracă; hainele erau prea largi pentru el, dar erau curate și miroseau bine.

Întorcându-se în bucătărie, Hawk își ajută gazda să instaleze un pat și un dulap într-o cameră goală, care avea să devină camera sa.

Copilul observa fără încetare această lume nouă și ciudată. L-au învățat să se spele pe dinți, să-și pieptene părul, des și ondulat. Pentru noapte îi dădură o pijama. De la învățătorul său știa la ce folosește o pijama, dar nu o văzuse la tatăl său.

Hawk dormi foarte prost, din cauza zgomotelor necunoscute. Când primele raze de soare pătrunseră în camera sa, el se sculă și se îmbracă. Ieși din camera luminată de lumina slabă a zorilor, și fără să aprindă lumina, ieși pe verandă. Își căută poncho-ul pe întuneric. În spatele său, bucătăria se lumineă brusc. Surprins, Hawk se întoarse și scăpă o cizmă pe jos.

— Cine este acolo?

În tonul poruncitor se simțea o undă de teamă. Înainte ca băiatul să poată răspunde, Vera se strecură pe ușă, fulgerându-l cu privirea.

— Ce faci la ora asta?

— Ce s-a întâmplat, Vera? Cu cine vorbești? Întrebă Rawlins.

Apăru în spatele soției sale și îl zări pe Hawk.

— Unde te duci micuțule? întrebă el.

— Calul meu o să moară de foame și de sete. Trebuie să-i dau apă și mâncare, înainte să treacă autobuzul școlii.

Copilul nu era sigur că autobuzul va ști de unde să-l ia, de când se mutase.

— Nu te îngrijora din cauza calului; Luther o să-l hrănească îl liniști Rawlins. Cât despre școală, este închisă acum, doar este vacanță. De altfel, nu vei mai merge la școală în rezervație, o să te dăm la o școală aproape de noi. Acum, băiete, ai face bine să te întorci în bucătărie, Vera îți va pregăti micul dejun.

Vera dispăru înăuntru, dar Hawk ezită, rămânând în prag.

— Aveți ceva de făcut? întrebă el cu o voce nesigură.

— Ceva de făcut? (Rawlins încreți fruntea). Ce vrei să spui?

— Sarcina mea era să tai lemne pentru foc, să aduc apă și s-o ajut pe mama la câmp.

Aici, nu era nevoie de nimic din toate astea; casa avea apă curentă, soba dădea căldură, iar de grădină, nici urmă.

— Înțeleg. Vei avea și aici câte ceva de făcut. După micul dejun trebuie să mă duc să mă ocup de vite. Vei merge cu mine.

Capitolul 4

Ferma era o lume complet necunoscută pentru Hawk. Viața pe care o ducea aici îi era așa de puțin familiară, că adesea se simțea pierdut, abandonat. În același timp, deoarece total său dorise ca el să învețe toate aceste obiceiuri noi, copilul accepta ciudățenia situației. Rawlins îi dădu lui Hawk posibilitatea să descopere meseria de cowboy. În prima zi, copilul se mulțumi să privească, a doua zi puse întrebări.

—Ale cui sunt toate aceste vite? făcu el, arătând cu degetul spre animalele însemnate cu un „F” pe crupă. Ele mâncau, cu capul lăsat în jos, fânul, pe care cowboy-ii îl aruncaseră dintr-o căruță. Părul lor strălucea pe zăpada murdară. Rawlins ezită un moment.

— Domnul Faulkner este proprietarul.

Această afirmație, ceru o altă întrebare din partea copilului.

— Dumneavoastră aveți grijă de ele, dar turma este a tatălui meu?

—M-a angajat să am grijă de ele, sunt ceea ce se cheamă un supraveghetor, adică sunt responsabil de toate.

Un cowboy veni să ceară o aprobare lui Rawlins, și Hawk înțelese că acesta era un om important și respectat.

În dimineața celei de-a treia zi, Rawlins îl trimise pe Hawk de la pășune înapoi la fermă, și îi dădu un mesaj:

—Spune-i Verei, să-mi pregătească masa pentru ora unsprezece. Azi, trebuie să mă duc mai devreme, în oraș.

În momentul în care Hawk ajunsese la ușa din spate, el auzi voci în sufragerie. O recunoscuse pe prima, cea a Verei, ascuțită și stridentă, ca de obicei, dar cu o intonație respectuoasă acum.

A doua se auzea blândă și limpede. Pentru indian, ea era la fel de frumoasă ca a unei cucuvele. Conversația acoperise zgomotul ușii care se oprise în fața necunoscutei de pe canapea. Subțire ca o liană, ea își mișca mâinile cu grația unei trestii, care se apleca în bătaia vântului. Părul ei avea culoarea puiului de căprioară nou-născut, și îi cădea pe umeri în onduleuri largi. Pielea ei strălucitoare era ușor aurie, din cauza soarelui, iar buzele ei erau la fel de roșii ca soarele la asfințit.

Hawk era atât de fascinat, că de abia îl observa pe băiatul așezat lângă ea.

—John este hotărât să cumpere pământ la Phoenix; vrea să profite de boom-ul imobiliar, explică străina. Închipuie-ți, Vera, orașul ăsta e un infern vara, cu toate că, trebuie să recunosc, iarna este un paradis. Soțul meu are de gând să cumpere teren pentru a construi o casă și trebuie să se ducă acolo săptămâna aceasta să discute cu antreprenorii.

—Este un proiect așa serios? Întrebă soția lui Rawlins.

—Se pare că da, am locuit tot timpul la fermă și știe cât este de lugubru iarna — toată zăpada asta... și nici o distracție. La Phoenix,

vom putea ieși, să mergem la restaurant, la localuri de noapte. Ar putea fi, ca în timpurile când John Buchanan îmi făcea curte.

Doamna schiță un zâmbet care dispăru în momentul în care îl zări pe puști, în ușă. Expresia sa o alarmă pe Vera, care se întoarse în scaun.

— De câte ori să-fi spun să nu mai dai târcoale peste tot? Această acuzație îl zdruncină pe Hawk. Vera îl bănuia tot timpul că spionează. Ea nu îl auzea niciodată apropiindu-se, chiar dacă el mergea normal, fără intenția de a o surprinde.

— Este orfanul metis adus de Tom? Katheryn Faulkner apăsase pe cuvântul „orfan”.

— Da... da el este, recunosc Vera, încruntată.

—Apropie-te, micuțule, să văd cu ce semeni, porunci doamna.

Hawk se supuse. Simțise o schimbare în aer, ca și când luminițe invizibile începuseră să danseze în jurul lui. Se opri în fata doamnei Faulkner și își coborî ochii spre privirea ei scânteietoare. Respiră parfumul ei.

— Miroșiți a flori sălbatice, murmură el cu respect.

—Cum te cheamă? întrebă ea, fără a lua în seamă complimentul.

— Hawk.

Ochii doamnei se îngustară nemulțumiți. Copilul își spuse numele întreg, pentru ca ea să nu mai aibă această expresie dură:

—Jim Blue Hawk.

—Cine te-a botezat astfel? întrebă ea.

— Eu însumi.

Copilul începu să-i explice, dar doamna îl opri.

— Nu ai și alt nume?

— Ba da, făcu Hawk, ”Merge-pe-două-drumuri”.

El ezitase. Dar, poate, spunându-și numele totemic, soarele ar fi revenit în ochii aprigi.

— Dar te cheamă Hawk?

Necunoscuta nu sesizase importanța numelui.

—Sunt Katheryn Faulkner și ferma este a soțului meu. Știi asta?

Hawk scutură din cap, el nu știa că această femeie străină era prima soție a tatălui său.

—Cunoști semnificația numelui Faulkner?

Hawk scutură din nou din cap.

—Nu.

—Înseamnă, dresor de șoimi. Ce coincidență ciudată, nu-i așa?

Vocea doamnei vibra de mânie. Se aplecă spre băiatul așezat lângă ea.

— Iată-l pe fiul meu, Chad Faulkner.

De data asta, figura i se împlânzi, își privi fiul cu tandrețe. Lui Hawk i-ar fi plăcut să fie în locul acestuia, pentru a fi privit astfel. Se

uită la fratele său vitreg, care era cu patru ani mai mare; acesta îl depășea cu câțiva centimetri. Avea părul mai închis la culoare decât Katheryn, dar aceiași ochi aprigi. Micuța Carol ședea lângă el și colora o carte cu poze, folosind genunchiul lui Chad drept masă.

Chad Faulkner îl studie pe Hawk cu o curiozitate moderată. Aparent, situația îl amuza.

—Salut, făcu el simulând indiferență. Ce faci aici?

Întrebarea îi aminti tânărului indian motivul pentru care fusese trimis acasă. Îi transmise Verei mesajul soțului ei.

— Foarte bine, răspunse Vera, sec.

Cu coada ochiului, Hawk o observă pe doamna Faulkner, care își ridică manșeta pentru a se uita la ceasul de aur.

— Dacă trebuie să pregătești masa devreme, Vera, noi plecăm.

Katheryn Faulkner se ridică și trecu pe lângă Hawk, având grijă să nu-l atingă.

— Nu pleca! protestă Carol, când Chad își trase genunchiul. Nu mi-am terminat desenul!

— Adumi-l după-amiază, acasă.

Faulkner junior mângâie capul blond al fetitei cu o afecțiune plină de indulgență.

—Poate facem și un om de zăpadă.

—Adevărat?

Fața i se luminează și privirea ei se umplu de adorație, ca și cum această promisiune era cel mai minunat lucru din lume.

—Chad! o răsfeți prea mult, suspină Vera Rawlins.

Hawk n-o mai văzuse niciodată pe Carol așa de fericită. Tânărul indian se îndepărtă puțin pentru a o spiona pe soția tatălui său. De fiecare dată, acesta îl întreba cum o duce, și dacă are nevoie de ceva. Dar copilul citise în ochii albaștri, goi de expresie, că nu era nevoie de răspuns la întrebările puse. Nu făcu nici o aluzie la dezrădăcinarea sa, la singurătatea sa și se mulțumi să spună ceea ce aștepta tatăl său.

Luni, Hawk se duse pentru prima oară la școala albilor. Fu gata foarte devreme: se simțea nervos și agitat. Oare era ca în rezervație, unde învățătorul îi lovea pe copii peste mâini, dacă vorbeau navajo? Cu paltonul său nou, cu părul bine întins, Hawk stătea în fața ferestrei de la bucătărie, așteptând ca Vera s-o pieptene pe Carol și să-i pună fundele în păr. În această primă zi, Rawlins îi ducea cu mașina, apoi, în celelalte zile, vor merge cu autocarul.

— Ești îmbrăcat prea gros, ca să stai așa înăuntru, remarcă Rawlins.

Așezat la masa din bucătărie, el își bea cafeaua uitându-se la soția sa, care o pieptăna pe fiica lor.

— Mai bine aștepți afară. Carol va fi gata în curând. Hawk acceptă cu plăcere această propunere și ieși din casă cu pas de lup. Aerul rece îi ciupi fața și îi transformă respirația în nori mici de aburi. Deodată,

simți o dorință violentă să fugă în nord, la wigwam-ul familiei sale. Privirea sa trecu pe deasupra copacilor, spre casa albă unde locuia tatăl său, îl zări ieșind și îndreptându-se spre mașina sa parcată în apropiere. Nu era îmbrăcat cu haina sa de oaie și cu jeans, ci cu un palton închis la culoare, care îl ajungea până la genunchi, pus peste un costum asortat. Hawk se avântă printre copaci, chinuit de o frică nedeslușită. Când ajunse la mașină, tatăl său era deja acolo.

— Ne conduci la școală?

John Buchanan Faulkner luă un aer vinovat.

— Nu, plec la Phoenix și voiam să-ți spun la revedere.

Cu cheile în mână, el evita privirea fiului său. Teamă îl sfâșia pe băiețel, ca un animal care i se strecurase sub piele.

— Când te întorci?

— Nu știu. Nu înainte de... Hawk, încearcă să înțelegi! Mă gândesc mereu că mama ta mă așteaptă în wingwam. Prea multe amintiri îmi bântuie memoria. Am nevoie de un cadru nou. O să mă întorc, doar m-am întors mereu, nu-i așa?

De data asta, era altceva. Pentru Hawk, tatăl său era stânca de care se agăța în această lume mișcătoare ca nisipul deșertului. Indianul nu înțelegea această nevoie de tatăl său și nici nu și-o putea explica. Se muitumi să-i adreseze o implorare mută.

— O să ai multe de făcut la școală, și dacă îl ajuți pe Tom, nici n-o să-mi simți lipsa. Vreau să fii silitor la școală și să-ți faci bine temele pe care ți le va da învățătorul. Tom și Vera vor veghea asupra ta.

Pași ușori se apropiau de mașină. Hawk se întoarse. Era prima soție, Katheryn. Ea îl privi pe copil cu dispreț, apoi aruncă o privire neliniștită soțului său.

— Credeam că pleci imediat, John!

— Plec.

John Buchanan răspunse în șoaptă. Îl privi pe Hawk pentru ultima oară, înainte de a se sui la volan. Deschise portiera.

— Succes, Hawk, în prima ta zi de școală!

Privirea îi aluneca spre femeia cu capișon de blană.

— La revedere Katheryn.

— Nu uita să-mi telefonezi diseară, spuse aceasta din urmă, cu un surâs stingher.

El răspunse făcând semn cu mâna și se așeză la volan. Când motorul porni, Hawk se dădu la o parte pentru a lăsa mașina să treacă. Se uită la doamna cea frumoasă din fața lui. Disperarea ei mută era ecoul a ceea ce simțea copilul.

— Hawk!

Era Tom Rawlins, care îl chema în casă.

Adaptarea la noua școală fu dificilă. După ce dădu niște teste, îl plasară într-o clasă cu copii mai mici de vârstă. Nu numai că era cel

mai mare, dar era și cel mai înalt.

Elevii îl tachinau fără milă, bătându-și joc de pielea lui închisă la culoare și de prenumele său. Hawk simțea din plin diferența dintre ei. Învăța cu râvnă, nu numai pentru a se evidenția și a le dovedi astfel că era la fel de inteligent ca și ei, ci pentru că „a ști” era o valoare în sine.

Copilul se adapta vieții de la fermă. După cursuri, îl ajuta pe Rawlins, iar seara, înainte de culcare, își făcea temele.

Timp de o lună, cât dură absența tatălui său, Katheryn o vizită de mai multe ori pe Vera, în timp ce Hawk era la școală. El își dădea seama de fiecare dată că ea fusese pe acolo, recunoscând parfumul de flori sălbatice care înmiresma casa. Atunci, el se așează pe canapea, unde mirosul era mai persistent.

Îmbătat de miros, copilul își imagina că îl iubește și pe el cineva.

În cea de-a treizecea zi, John Buchanan Faulkner reveni la fermă. Hawk era în grajd, când se auzi mașina. Imediat, lăsă lucrul și alergă în întâmpinarea tatălui său. Își aminti de alte regăsiri.

—Te-ai întors!

—Ți-am promis că mă întorc, nu?

Tatăl său scoase din mașină un pachet.

—Ți-am adus ceva.

Hawk se așează în genunchi ca să desfacă hârtia colorată, în cutie era o cămașă în carouri, ca cele purtate de cawboys. Hawk o flutură în aer, cu mândrie.

—Știam că o să-ți placă, spuse tatăl său, fericit de bucuria copilului.

—Împarți cadouri, John Buchanan?

Întrebarea fusese pusă de Katheryn, care apăruse lângă mașină, urmată de Chad.

Hawk nu-l mai văzuse pe fratele său vitreg de la prima lor întâlnire, acasă la Rawlins, deoarece Chad învăța la un colegiu particular. Mama și fiul nu acordară nici o atenție indianului.

—Bună Katheryn, bună Chad.

Faulkner își întâmpină sofia și fiul legitim. Strânse cu mândrie mâna fiului său.

—Mă bucur că ești la fermă în acest week-end.

—Da, tată.

Semnul scurt din cap, pe care îl făcu băiatul, se potrivea cu ținuta sa rigidă.

—Ce i-ai adus lui Chad?

Faulkner ezită puțin.

—Nimic; Chad nu are nevoie de nimic, are tot ce își dorește.

—Vrei să spui că i-ai adus un cadou acestui indian, și nimic propriului tău fiu? Țipă Katheryn, pradă unei adevărate mâinii.

John Buchanan Faulkner se crispă, apoi se destinse cu un suspin plictisit.

—Exact; putem să continuăm discuția mai târziu, călătoria asta lungă m-a obosit.

Katheryn se grăbi să la un aer amabil.

—Bineînțeles, dragul meu. Chad, intră în casă și oferă-i un whisky tatălui tău. Lasă bagajele, John Buchanan, trimit un servitor să le ia.

Hawk urmări din ochi pe cei trei care se îndepărtau, apoi se uită la cămașa sa. Ambalajul fășăia din cauza vântului. Era un zgomot trist. Hawk trăia la familia Rawlins, dar nu va fi niciodată de— al lor. Era singur.

În timpul iernii, care nu se mai sfârșea, și până în primăvară, Hawk îl văzu rar pe tatăl său, călătoria la Phoenix fiind urmată și de altele. De fiecare dată când pleca și se întorcea, John Buchanan Faulkner venea să-și salute fiul și avea cu el discuții serioase, pe diverse teme; dar niciodată nu-l întreba pe Hawk, cum se adaptează la noua viață, dacă o duce bine la familia Rawlins, sau dacă regretă rezervația. În urma fiecărei călătorii, Hawk primea un cadou; un cuțit strălucitor, o curea de piele. Nu-l interesa dacă și Chad primea cadouri.

În curând școala se încheie pentru vacanta de vară. Indianul descoperise sensul cuvintelor: „bastard”, „amantă” și „nelegitim”. Discuțiile între cawboys îl făcuseră să înțeleagă disprețul pentru indieni.

Încetul cu încetul, pentru Hawk deveni clar că tatălui său îi era rușine, rușine pentru că fiul său se născuse „pe căi lăturalnice” și că avea ca mamă o „squaw”.

Câteodată, copilul își aducea aminte de timpurile fericite când mama sa trăia. Așezat la masă, în fata feliilor de pâine albă, el visa la ea. Deseori, rămânea treaz în patul său, ascultând lemnul care trosnea, și visând la cântecele rituale ale indienilor. Câteodată le fredona încet, de frică să nu o vadă pe soția lui Rawlins intrând în camera sa și făcându-i observație.

Vara, zilele mai lungi îi permiseseră să stea mai mult afară. Hawk era considerat ca muncitor. De altfel, cawboy-ii se obișnuiseră să-l aibe mereu printre ei, și nu-l considerau o persoană deosebită față de ei. Îl făcură părtaș la glumele și la hazul lor. În prima săptămână a lunii iunie, Chad reveni la fermă pentru perioada de vară. Hawk îl zări doar. Totuși, într-o seară, când tânărul indian termina de curățat grajdul, intră Chad.

— L-ai văzut pe tata? întrebă el, urmându-l pe Hawk la apă, trebuia să ieșim împreună, călare.

— Nu.

Hawk deschise robinetul ca să bea apă.

— N-ar trebui să întârzie, spuse Chad neliniștit.

Puse piciorul încălțat cu cizme pe bara de jos a padocului. După ce bău, Hawk închise robinetul și se uită la fratele său vitreg. Nimic din

expresia sa nu lăsa să se vadă că prezența acestuia îl deranja, ci din contră. O curiozitate firească îl făcu pe Hawk să mai rămână. Chad îi aruncă o privire piezișă, apoi măsură din ochi zarea care se întindea în fața lui.

—Toate acestea îmi vor aparține într-o zi.

Hawk se întoarse, fără să răspundă.

—Știu cine ești! spuse Chad.

Se înfipse în fața fratelui său vitreg, scormonindu-l cu privirea.

—Am auzit-o pe mama vorbind de tine.

—Și ce-a spus?

Fascinația pe care o încerca indianul pentru prima soție a tatălui său îl făcea să se creadă vrăjit.

Chad nu avea de gând să răspundă la întrebarea lui Hawk.

—Mama ta era într-adevăr o Navajo?

—Da.

Hawk nu sesiză nici o urmă de dispreț în tonul fratelui său vitreg.

—Ai participat la ceremonii?

— Da.

—Jess Hank, un coleg, pretinde că ei țin între dinți șerpi cu clopoței.

—Cei din tribul Hopi o fac, în timpul dansului șarpelui, explică Hawk.

—Și nu-i mușcă?

— Uneori, răspunse Hawk, ridicând din umeri pentru a arăta că acest lucru nu are mare importanță.

Chad reflectă cu ochii în gol.

— Este adevărat că mama ta era o târfă și că se culca cu totii bărbații care i-o cereau?

Insulta aprinse focul care mocnea în privirea lui Hawk.

—Era a doua soție a tatălui meu! Nu s-a culcat decât cu el.

Chad rânji.

—A doua soție! Un bărbat nu are dreptul decât la o soție legală, tatăl nostru s-a căsătorit cu mama mea. Dacă mă-ta s-a culcat cu el, era o târfă.

Mânia îl făcu pe Hawk să uite de prudența obișnuită; uită că Chad era mai mare decât el, mai înalt, mai puternic, și că erau frați vitregi. Se aruncă asupra lui. Surpriza atacului îl trimise pe Chad la pământ. Cei doi se rostogoliră în praf. Hawk lovea cu picioarele și cu mâinile reușind să-l provoace durere lui Chad. Dar acesta îl prinse de mână și i-o răsuci. Apoi, îl trânti la pământ cu fata în țărână.

—Te dai bătut? urlă Chad abia mai răsuflând.

Hawk strânse din dinți stăpânindu-și un strigăt de durere.

—Ce se întâmplă aici?

Auzind vocea ursuză a tatălui său, Chad slăbi strânsoarea, apoi îi

dădu drumul lui Hawk. Niște mâini mari îl ajutară pe micuț să se ridice în picioare, apoi îi scutură pământul de pe obraji.

— Ești rănit băiatule?

Hawk scutură din cap, ținând ochii în pământ.

— Întră în casă. Chad! ordonă John Buchanan Faulkner.

— Dar trebuia să călărim împreună!

— Am spus să intri în casă.

— Nu am început eu, el a început!

Chad ridică acuzator un deget spre Hawk.

— Nu vreau să știu cine a început. Ți-am poruncit să intri în casă.

Chad se supuse, cu sfidarea pe buze.

— Cine a început cearta, Hawk? Întrebă Faulkner.

Hawk ridică capul și-l fixă pe tatăl său cu ochii săi albaștri.

— Tu și mama ați fost căsătoriți?

Trăsăturile lui Faulkner erau pline de severitate.

— Da, am fost căsătoriți după legile „Neamului”.

— Dar nu după legea omului alb?

— Nu.

— De ce ai făcut asta?

— Am iubit-o pe mama ta și i-am respectat tradițiile.

— Dar pentru albi, ea nu era soția ta?

— Salvie-Albă era soția inimii mele.

— Atunci, de ce nu te-ai căsătorit cu ea după tradiția albilor?

— Privește în jurul tău Hawk. Mama ta n-ar fi fost fericită; dacă m-aș fi căsătorit cu ea, aici ar fi trebuit să trăiască.

Hawk dădu crezare acestor cuvinte, dar nu se liniști complet.

— Și eu sunt fiul tău! De ce nu locuiesc cu tine?

— Nu se poate, răspunse Faulkner plecând capul în semn de neputință.

— La școală îmi spun bastard, venetic, jumătate de alb.

— Ar fi mai rău dacă ai locui la mine, îl asigură tatăl său obosit.

— Mi-ar spune că sunt bastard?

— Da, iar acum înțelegi de ce nu am vrut să duci și tu această povară?

— Te îngrijorează ceea ce spun oamenii despre mine, sau propria ta reputație? Întrebă copilul, cu o perspicacitate surprinzătoare pentru vârsta lui.

Fața tatălui său pâli.

— Hawk, încearcă să înțelegi. Nu este vorba numai de tine și de mine. Trebuie să ții cont și de Katheryn și Chad! Ți-am făcut rost de un adăpost, de o educație bună. Într-o zi vei avea și partea ta, din bunurile mele.

Cu ochii săi albaștri, lipsiți de expresie, Hawk îl judeca pe tatăl său. Îi descoperea slăbiciunile. Copilul nu își mai făcea iluzii dar nu simțea

nici o amărăciune. Încet, se întoarse și se îndepărtă. Singur.

Pentru a sărbători ziua de patru iulie, la ferma Faulkner se organiză un rodeo și un grătar. Între cowboys domnea o rivalitate sportivă în întrecerile cu lasoul și întrecerile cu tauri. Ultima atracție fu o cursă de cai la care participă și Hawk.

Când indianul apăru pe căluțul său roșiatic, în mijlocul concurenților, se făcu liniște. Cea mai mare parte dintre cowboys îl văzuseră deja pe micuțul cal al deșertului, lansat, cu burta la pământ, în prerie.

Katheryn se duse spre linia de pornire, ca să dea semnalul cu un foc de pistol. Soția lui Faulkner purta o fustă din piele de căprioară și o cămașă albă.

Luther Wilcox, cowboy-ul care era lângă Hawk îi șopti:

—Ar fi fost bine să fi avut un cal bun, n-o să întreci niciodată murgul lui Chad.

— Este mai iute, recunosc Hawk, dar eu călăresc mai bine.

Când fu dat semnalul, caii porniră. Traseul de parcurs era lung de o mie cinci sute de metri, formând un circuit care pornea de pe pajiște, trecea peste un câmp de bumbac și ajungea din nou de unde plecase.

Hawk, care la început se afla în frunte, se lăsă ajuns și apoi depășit de murgul lui Chad. Alese terenul cu grijă și în loc să traverseze albia secată, a cărei pantă încetinea fuga cailor, își conduse căluțul pe marginea râpei nu prea adânci. Ajunse din nou în frunte.

Murgul, aproape îl ajunsese în câmpul de bumbac. Dar curba în care trebuia să se înscrie era largă. Căluțul roșiatic trecu pe lângă copaci atât de aproape, încât Hawk își zgârie genunchiul. Stătea culcat pe gâtul calului a cărui coamă îi biciui fata.

Murgul câștigă din nou teren, dar îl pierdu în dreptul râpei. La linia de sosire, căluțul roșiatic al lui Hawk câștigă la o distanță de un cap. Tropăitul copitelor și nechezatul, amestecat cu strigătele mulțimii îl asurziseră pe tânărul indian. Foarte emoționat de victoria sa, el făcu un tur de onoare, fără să-i pese de privirea furioasă a fratelui vitreg. Dar remarcă mândria tatălui său care stătea în fața mulțimii.

Dar nu atât mândria lui John Buchanan Faulkner îl încânta pe Hawk, ci atenția tinerei și grațioasei femei care înmâna premiul; o eșarfă și o medalie din argint.

Ochii albaștri ai lui Hawk străluciră de emoție când se apropie de Katheryn. Aștepta mai mult cuvintele ei de laudă, decât premiul. Micuța Carol stătea aproape de doamna Faulkner.

Hawk se opri în fața ei, călare pe calul său alb. Trecură clipe nesfârșite până când ea ridică privirile. Hawk crezu că moare, când descoperi mânia și ura din ochii ei.

Zâmbetul său victorios dispăru rapid, în timp ce calul său sforăia de

nerăbdare.

—Ai trișat!

Insulta îl biciui pe Hawk, iar ochii săi albaștri se întunecară.

—Ai câștiat numai pentru că ai deviat de la traseu.

O siluetă înaltă se apropie de fetița blondă, care stătea agățată de mâna lui Katheryn Faulkner.

— El a câștiat fără să trișeze, spuse John Buchanan cu o voce atât de gravă, că nimeni n-ar fi putut să-l audă. Nu poți să-l favorizezi pe Chad în fața tuturor acestor spectatori. Ținând în mână panglica albastră și plicul cu medalia de argint, Katheryn se întoarse spre Carol, zâmbind de circumstanță:

—Tu vei înmâna premiul, de data asta!

Faulkner o ridică pe fetiță până în dreptul lui Hawk, care era tot călare, ca ea să-i poată oferi recompensa. În momentul în care învingătorul întinse mâna, Carol o retrase pe a sa, încruntând din sprâncene.

—Voiam să i le dau lui Chad, el ar fi trebuit să câștige.

—Ar fi trebuit, aprobă John Buchanan, dar Hawk merită panglica albastră a câștigătorului, iar lui Chad i-o vei da-o pe cea roșie.

Ezitatea lui Carol nu-l surprinse pe Hawk; în rarele ocazii când erau împreună, ea se uita la Chad ca la un Dumnezeu.

Hawk acceptă premiul și se îndreptă spre grajduri, la pas. În timp ce scotea șaua de pe cal, cawboy-ii îl felicitară, de formă. Indianul preferă să nu răspundă, ascunzându-și decepția sub o mască de indiferență.

După rodeo, concurenții și spectatorii se adunară pe peluza casei, unde urma să aibă loc petrecerea. Hawk li se alătură, fără chef, și stătu puțin lângă un grup de muncitori de la fermă și de familiile acestora. Nu dorea să fie observat și se mulțumi să o admire pe soția tatălui său, care vorbea și râdea cu invitații săi. Farfuriile goale fură umplute de mai multe ori, până când și cei mai înfometați fură mulțumiți. Adulții stăteau jos, mâncând, bând și râzând; copiii chicoteau; Hawk, așezat sub un copac, îi privea.

În aceeași noapte, în timp ce toți dormeau, Hawk se strecură afară din casă, puse șaua pe cal și plecă spre nord. Luna plină îi lumina drumul. De câteva ori, dădu pintoni calului, de teama fantomelor pe care și le închipuia în întuneric.

În zori, ajunse la wingwam-ul unchiului său. Rămase aici trei zile, până veni tatăl său să-l ia. Lui Hawk nu-i păru rău să plece de la rudele mamei sale; trecuse un an și el se schimbase.

Capitolul 5

În timpul ultimului an de colegiu, Hawk înțelese că tatăl său intenționa să-l trimită la toamnă la o universitate în Est. Tânărul nu era deloc entuziasmat de ideea unei noi mutări, dar era conștient, că acolo va câștiga experiență și noi cunoștințe.

Când sosi momentul, el plecă fără să protesteze.

Numai Carol, care devenise o adolescentă frumoasă, vărsă câteva lacrimi văzându-l că părăsește ferma.

John Buchanan Faulkner își conduse fiul la aeroport, copleșindu-l cu sfaturi până în ultimul moment. Hawk îl ascultă, așa cum făcea mereu. Învățase, indirect, de la tatăl său să gândească singur. Chiar dacă Hawk îl întâlnea pe Faulkner, de fiecare dată când acesta revenea la fermă, relațiile dintre ei erau distante. Atitudinea tatălui său față de nașterea nelegitimă, crease între ei o prăpastie de netrecut. Când erau împreună discutau despre fermă, despre colegiu și despre afacerile lui Faulkner la Phoenix.

Circulau zvonuri despre John Buchanan Faulkner: el cumpăra parcele de pământ, pe care le revindea apoi, obținând profituri mari. Construisese imobile cu destinație comercială, investise în plantațiile de citrice și intenționa să cumpere tot statul Arizona, înainte să moară.

În vacanțele universitare Hawk venea la fermă și muncea. Nu cerea niciodată favoruri și accepta situația sa de subaltern. Astfel, câștiga stima celor mai mulți dintre cawboys, dar exista totuși o barieră între el și câțiva dintre aceștia, pentru care el rămânea bastardul miliardarului. Pentru cei din tribul Navajo, Hawk era un om ca toți ceilalți, singura lor neîncredere fiind legată de faptul că el avea sânge de alb. De când fugise, în ziua de patru iulie, cu mulți ani în urmă, Hawk obținuse permisiunea de a reveni în rezervație, două săptămâni, în fiecare vară, ca să-și viziteze rudele din partea mamei sale.

În vara aceasta, el lăsă camioneta de la fermă în fața wingwamuluiunchiului său „Picioare-Arcuite”, împrumută un cal și se duse la pășunile înalte, unde pășteau oile acestuia.

Cele două săptămâni trecură cu o viteză amețitoare. Hawk urmărea obiceiurile „Neamului” și observa stilul lor de viață și credința lor.

Făcuse economie de apă, mereu puțină. Vara, familia dormea afară și Hawk trebuia să fie atent să nu calce vreun trup adormnit, căci ar fi atras spiritele rele. Ocolise copacii loviți de trăsnet și se abținuse să împuște coioți și șerpi cu clopoței.

Pentru Hawk, aceste superstiții nu erau mai ridicole decât cele ale albilor, cu teama lor de o pisică neagră, în ziua de vineri 13, sau teama de a trece pe sub o scară. Hawk se achitase de obligațiile sale. Șezuse în sauna indiană cu bărbații, cântase cu ei, având fața îndreptată spre nord, cântecele rituale, și își purificase trupul. Seara,

se adunau toți în jurul unui foc de tabără, unde discutau și povesteau diverse întâmplări. Picioare-Arcuite era preocupat de construirea unui local oficial pentru trib și discutase acest proiect cu nepotul său.

Într-o dimineață, devreme, Hawk plecă. Soarele de august îl însoți până seara. Când camioneta intră în curtea fermei, se însera. Remarcă o activitate intensă în jurul casei stăpânilor, și își aduse aminte, cu întârziere, că se întorsese Chad.

Se organizase o serbare pentru a întâmpina pe moștenitorul Faulkner.

Meschinăria și gelozia erau sentimente străine pentru Hawk, de la cei din „Neamul” său învățând să accepte o situație în care nu avea de ales. Astfel viața era mai ușoară. Hawk coborî din mașină și se opri puțin ascultând muzica, rasetele și conversația în engleză, care răzbăteau din casă. Cântecele erau diferite față de cele indiene. Hawk se uită la hainele sale, pline de praf, cu care era îmbrăcat de două zile și intră la el, ca să se schimbe și să facă un duș.

După o jumătate de oră, se alătură musafirilor și reuși să-l găsească pe Chad — eroul seratei — care era la bufet cu Katheryn, mama sa. John Buchanan Faulkner îl zări pe fiul său mai mic și se apropie de el.

—Te-ai întors, Hawk.

Își însoți urarea de bun venit de un zâmbet.

— Da, răspunse Hawk, luând o gură de bere. Picioare-Arcuite te salută.

Tânărul vroia ca tatăl său să-și amintească de locurile unde el petrecuse cincisprezece zile.

—Ce mai face? întrebă acesta.

— Foarte bine.

Hawk îl căută cu privirea pe fratele său vitreg; vârsta îi dăduse lui Chad un farmec puțin sofisticat. La un moment dat, acesta din urmă ridică ochii și privirea sa se încrucișa pentru o clipă cu cea a lui Hawk.

—Se pare că Chad este bucuros că s-a întors acasă.

— Da, răspunse tatăl, această serbare îl consacră; într-un fel, l-am însărcinat să-mi gireze afacerile la Phoenix.

Vestea nu-l surprinse pe tânăr, de ani de zile Faulkner îl iniția pe fiul său mai mare în secretele finanțelor.

—Este pregătit pentru asta, concluziona Hawk.

—Anul viitor, o să-ți termini și tu studiile de științe politice iar eu îți voi obține un post înalt într-o instituție de stat.

Hawk reflectă la planul construit de John Buchanan Faulkner. Era mulțumit pentru că întrevăzuse dublul obiectiv: tatăl său îi cumpăra respectabilitatea unei poziții înalte, pentru a face uitată nelegitimitatea sa. Cu aceeași ocazie, își plasa un om de-al lui în guvern.

Hawk trebui să admită că era vorba de o manevră genială; Faulkner

știa să tragă foloase din toate.

— Este un plan bine gândit, aprobă Hawk.

Un parfum de flori sălbatice ajunse până la el, și Katheryn își întrerupse soțul, care tocmai vroia să-i răspundă lui Hawk.

— Nu uita că ești la o petrecere, spuse ea cu un ton bine modulată.

Hawk se mișcă ușor, pentru a o vedea mai bine pe femeia care îl ținea de braț pe fiul ei.

— Tu ar trebui să rămâi într-un colț, Hawk!

Lui Hawk, această remarcă i se păru amuzantă: „Mama sa vitregă” îl ținea de fapt în culisele familiei împiedicându-l, geloasă, să apară pe scenă. Îl considera pe Hawk o amenințare la adresa fiului său.

— Hello, Chad! John Buchanan tocmai îmi vorbea de tine. Felicitări.

Hawk înaintă ca să-i strângă mâna fratelui său vitreg. Era perfect conștient că Chad îl ținea sub observație, curios să vadă la el vreo urmă de invidie sau de resentiment.

— Îți mulțumesc.

Chad se întoarse spre tatăl său, excluzându-l pe Hawk din conversație. Indianul o privi pe Katheryn Faulkner. Era de o frumusețe fără vârstă, imaterială. Hawk nu înțelegea prea bine sentimentele pe care acesta i le inspira. La moartea mamei sale, o considera ca pe o înlocuitoare, natura lui de navajo insuflându-i respect pentru matriarhat. Acum, nu mai știa; în tot cazul, Katheryn îl atrăgea în mod straniu, iar el accepta faptul ca atare.

Hawk se duse să lase paharul de bere gol, pe masă; se auzi un fășăit de jupoane, iar când se întoarse, o zări pe Carol. Rochia sa albă imaculată, nu se potrivea cu ochii ei verzi, fascinanți.

Cele două săptămâni petrecute departe, ascunse dorințele lui Hawk. Buzele roșii ale fetei se întinseră provocator.

— Este târziu, mă întrebam dacă mai vii.

Hawk îi explică motivul întârzierii, fără a da impresia că se scuză:

— Acum am sosit. N-ar trebui să-mi simți lipsa; adoratul tău Chad este aici!

— Chad mă consideră foarte frumoasă.

Măcar o dată, cei doi frați erau de aceeași părere. Vara trecută, Hawk remarcase cum înflorise Carol. Fetița se transformase într-o femeie cu sânii rotunzi și talia fină. Atunci, a doua zi după sosirea sa de la universitate, Carol îl provocase cu privirea, cu zâmbetul și cu ținuta ei. Hawk presupusese că ea se culcase deja cu bărbați, dar puțin îi păsa dacă era el primul sau nu. Navajo nu pune nici un pret pe virginitate, contrar albilor. Carol i se destăinuise, vara trecută. Hawk o blestemase pe mama ei, Vera Rawlins, care umpluse capul fetei cu prostii, că sexul era un păcat, și că unei fete, care nu așteaptă până la măritiş, i se întâmplă numai nenorociri. Chiar și acum Carol mai avea

rețineri. Îl căuta numai când el era singur, iar în prezenta familiei, se arăta distantă. De altfel, Hawk nu se împotriva, un Navajo nu-și afișa în prezenta altora, relațiile sale intime.

—Tu nu mă consideri frumoasă? repetă Carol.

—Știi bine că da, răspunse el, pe un ton oarecare.

—Ai putea fi mai entuziasmat, spuse ea, atinsă în demnitatea sa. Chad este.

Hawk luă un aer amuzat. Carol încerca să creeze o rivalitate între cei doi frați, ceea ce îi flata feminitatea.

— Nu voi intra în competiție cu Chad, ca să-ți câștig favorurile.

Rănită, Carol plecă de lângă el, și flirtă exagerat toată seara cu fiul cel mare al familiei Faulkner. Când perechea se furișă în noapte, Hawk nu fu surprins. Aștepta să-i vină și lui rândul.

Două zile mai târziu, plecă să facă înconjurul proprietății, își mîna calul la pas, până în vârful unei coline și se opri aproape de moara de vânt. Descălecă și se duse să verifice pompa de apă. Funcționa normal.

Sprijinit cu spatele de cal, indianul contempla peisajul arid. Glasul pământului și tainele sale țâșneau din toate părțile, în arșița acestei după-amieze de vară. Cât vedeai cu ochii, totul era neclintit. Această asprime a naturii, îl emoționa pe Hawk, făcând să vibreze coarda sensibilă în interiorul său.

Ochii lui de un albastru profund, străluceau de plăcere, pielea sa expusă la soare, căpătase o nuanță arămie, pe pomeți. Această familiaritate ancestrală cu pământul, era o moștenire din partea „Neamului”. Îl reconforta și îl hrănea. Hawk știa că un alb nu l-ar înțelege. Oamenii aparțineau pământului, dar pământul nu va aparține niciodată oamenilor.

Percepu o mișcare, undeva într-o parte. Se întoarse și zări un călăreț care se apropia. Recunoscă imediat silueta subțire a lui Carol și o așteptă. Părul ei lung și blond îi flutura pe spate până la talie.

La optsprezece ani, era deja o femeie capabilă să trezească dorința unui bărbat. Ea trase iapa de frâu și se opri la câțiva pași de Hawk, îndreptându-se în șa pentru a-și pune în evidență silueta. Zâmbi dulce, ca mierea. Hawk simți nevoia să o sărute, dar se abținu.

Era sigur, că va veni și timpul când va fi a lui, iar acum îi mângâia cu privirea sânnii care se ridicau liberi, sub țesătura fină.

—În sfârșit, te-am găsiți suspină tânăra fată.

— Dar ce, mă pierdusem?

Carol încreți nasul provocator.

— Mama m-a trimis să-ți amintesc că avem invitați la masă, deseară. Trebuie să te întorci la timp, ca să faci duș și să te schimbi. Nu vrea să întârzie.

— N-am uitat.

Hawk se apropie de iapă și-i mângâie botul roz și moale ca o catifea.

—Ai tendința să te rătăcești, când pleci singur, călare. Hawk. Mă întreb ce te-o fi atrăgând.

Cu un gest larg, Hawk arată orizontul.

—Indienii navajo cred că pământul este mama tuturor lucrurilor, a tot ce este necesar vieții: apa, aerul și soarele, care fac din corpul omenesc ceea ce este. În momentul morții, țărâna redevine țărână, cenușa redevine cenușă, Carol! Peste două săptămâni plec în Est, dar va fi pentru ultima oară, apoi, voi reveni la primăvară și voi rămâne aici pentru totdeauna.

— Este vorba de diploma ta?

Hawk o privi fix pe Carol. Dorința îi ridică sângele în obraji.

—Nu crezi că îți pierzi timpul?

—Studiul nu este timp pierdut, o corectă tânărul.

— Ești sigur că John Buchanan îți va găsi de lucru? Chad se ocupă de afacerile lui, iar tu...

Hawk o întrerupse punând mâinile pe șoldurile tinerei fete. O săltă din șa și o puse pe pământ. Pupilele ei verzi luceau deja.

—Crezi că John Buchanan îți va lăsa ție ferma?

Hawk respinsese această posibilitate, nu îl privea.

—Tatăl tău se ocupă foarte bine de fermă, Carol!

—Tatăl meu ar putea lucra pentru tine.

Hawk o studie pe tânăra fată ai cărei ochi străluceau de ambiție.

—Întotdeauna ai visat să ajungi stăpâna acestui domeniu uriaș, nu-i așa? Vrei chiar, s-o imiți pe Katheryn; ți-ai însușit și manierele ei.

Cu capul aplecat într-o parte. Carol îl sfida pe Hawk într-o atitudine impertinentă și defensivă, în același timp.

—Ah, da? Totuși îmi aduc aminte că atunci când eram mică, o idolatrizai pe Katheryn. Noaptea te furișai s-o spionezi, ascuns în arbuști, când ea cânta la pian.

— Mă urmăreai, deci? Sau vroiai să-l zărești pe frumosul Chad?

— Ești gelos?

— Nu am fost niciodată gelos pe Chad, spuse Hawk, apropiindu-se de Carol și aproape atingând-o.

Ea își puse mâinile pe pieptul lui, pe cămașa udă de transpirație.

—Trebuie să plec, spuse Carol. Am venit să-fi transmit mesajul mamei.

Hawk zâmbi cu subînțeles.

— Este singurul motiv?

Pielea lui Carol degaja un miros de flori sălbatice, căci ea adoptase și parfumul lui Katheryn.

— Bineînțeles!

Hawk își apropie buzele de gura tinerei fete, pe care ea l-o oferea,

din instinct. Ea începu să tremure, încet, fără ca ea să-și dea seama de nimic.

—Dacă ai venit numai să-mi transmiți un mesaj, de ce ți-ai scos sutienul?

Ea își dădu capul pe spate. Ochiul ei verzi se umplură de furie la vederea obiectului de dantelă pe care Hawk îl balansa între degete. Hawk știa, că fata era mândră, nu atât din cauza sutienului, cât datorită faptului că el îi descoperise planul. Lui Carol îi plăcea să lase impresia că emoțiile ei erau spontane. Și totuși, ea se simțea atrasă de el, în aceeași măsură ca și el de ea.

—Îți place să fii vânată ca un animal, nu-i așa?

Hawk o prinse din nou în brațe. Ea se zbatu, dar buzele ei se întredeschiseră.

—Opui rezistență de conveniență, sau pentru a-ți mări plăcerea?

— Hawk încetează! Lasă-mă să plec, protestă ea furioasă.

Descumpănit, Hawk slăbi strânsoarea și se îndepărtă.

— Bine.

Ea rămase consternată, nu vroia deloc să fie eliberată.

—Ar trebui să-ți pui sutienul înainte să pleci. Mama ar putea să-ți pună întrebări.

—Du-te dracului, Hawk!

Îi smulse sutienul. Un hohot de râs ieși din gâtul indianului. Ea încercă să-l lovească, dar el o prinse de mână.

—Bădărane!

— Provocatoare!

Îi strivi gura cu buzele sale, împiedicând-o să mai spună ceva. Îi mistuia aceeași dorință. Hawk se lăsă sărutat, punând frâu dorinței. O dorea pe Carol, dar nu voia să fie manevrat de ea, și oricum, dacă ea lua inițiativa, tot se va întâmpla. Nu se simțea nici vinovat, nici tulburat.

Și navajo și albi, măcar o dată, erau de acord. Sexul și dorințele erau lucruri naturale, ca și viața și moartea.

De altfel, Hawk trebuia să recunoască că trupul fetei îi provoca o mare bucurie. Ea îl mângâia părul și fața și îi acoperea gura cu sărutări.

El o dădu puțin deoparte, ca să-și descheie cămașa.

— Am putea fi văzuți, protestă Carol, într-un suflet.

Hawk nu răspunse; nu avea ce să răspundă. Îi trase bluza de-a lungul brațelor albe, apoi își scoase Stetsonul pe care îl agăță de șa. Pe urmă, își scoase cămașa și o întinse pe iarbă, să nu se zgârie Carol. Ea stătea în picioare, cu pieptul gol, cuprinsă de frisoane. Hawk îi întinse mâna, ea ezită puțin, apoi își puse palma albă în mâinile arămii, care o traseră pe culcușul improvizat. Hawk așteptă puțin, devorând-o cu privirea.

— Nu crezi că am un corp frumos, Hawk?

Vocea ei nu mai era decât o răsuflare. Hawk se întinse lângă ea, sprijinit într-un cot.

— Ba da.

Mâna lui alunecă pe pântecul plat, urmări curba unui sân, îi pipăi sfârcul, descriind cercuri mici în jurul lui, ca să vadă cum se întărește. Când Carol gemu, mâna lui Hawk se ridică din nou spre părul ei blond.

— Părul tău este luminos ca soarele. Alesese acest moment, ca să-i facă complimentul, pe care i-l refuzase la petrecerea dată în cinstea lui Chad. Este moale ca mătasea, iar ochii tăi au culoarea pietrei-femeie.

Indianul plecă capul și mângâie cu buzele obrajii satinați ai fetei.

—Ce este o piatră-femeie? Chicoti tânăra fată, intrigată de acest compliment neobișnuit.

—Cei din neamul navajo cred că lumea întreagă se împarte în masculin și feminin. Hawk se întrerupse ca să-i sărute sânii, smulgându-i lui Carol un nou geamăt. În același timp mâna lui îi explora pântelele. Se opri la cureaua de la pantaloni.

— De exemplu, peruzelele sunt bărbați și femei. Albastru închis este al principiului masculin, albastru deschis este al principiului feminin, ca și albastrul ochilor tăi, Carol.

Cu abilitate, el trase fermoarul pantalonilor, și o lăsă pe fată să-și scoată veșmântul. Se sculă și-și scoase jeans-ul.

— Dumnezeule, ce aer sălbatic ai cu acest suspensor, exclamă Carol, tremurând de excitație. De ce porți așa ceva?

— Este mai comod decât un slip, explică Hawk ridicând din umeri.

—Când te văd așa, am impresia că sunt prizonieră. Indienii navajo mai răpesc femei albe? întrebă Carol cu o voce pe care curiozitatea o făcea mai stridentă.

Hawk era obișnuit cu aceste întrebări caraghioase; de fiecare dată când femeile își dădeau seama că el este metis, îi puneau tot felul de întrebări, înainte sau după ce se culcaseră cu el.

El dădu din cap afirmativ.

—Și albe, și mexicane, și apache, oricare, numai să nu faci parte din trib. De aceea, neamul navajo sunt obligați, uneori să-și fure viitoarea nevastă.

Hawk se strecură lângă ea cu suplețea unei feline.

—Și dacă ea opune rezistentă?

Pe fața fetei el citi plăcerea pe care o dă frica de pericol. Se întinse peste ea, ținându-o pe pământ cu toată greutatea lui.

— Ești la fel ca celelalte, nu? Visezi și tu la „frumosul sălbatic” care te va răpi.

Își puse mâinile pe brațele lui Carol, pe care aceasta le ținea încrucișate deasupra capului. Tânăra fată fremăta, iar pupilele i se

dilataseră.

—Asta dă mai mult gust faptului în sine, și permite exprimarea fantasmelor sexuale care le bântuie, nu-i așa?

Pentru Carol, așa ceva era imposibil de admis, iar Hawk nici nu o dorea. Singurul lucru pe care îl dorea, erau buzele ei întredeschise, încet, îi desfăcu picioarele albe, cu genunchiul său. Trupul lui Carol se arcui de dorință. Murmura cuvinte de neînțeles.

Hawk rămase surprins de contrastul între pielea fetei, foarte albă, și pielea sa arămie, dar nu se gândi prea mult, din cauza trupului care se zvârcolea sub el, cerând un răspuns brutal. Unghiile fetei i se înfipseră în pielea de pe spate.

Când o auzi țipând, el se lăsă pradă plăcerii care explodează în el. Rămase câteva clipe deasupra, apoi se întoarse într-o parte. Carol se cuibări la pietul lui, sărutându-l, parcă i-ar fi mulțumit în tăcere.

—Spune-mi că mă iubești, Hawk, îl imploră ea, răvășită.

Ea avea buzele umflate de atâtea sărutări iar pielea ei ardea. Era cald. Plăcerea celor doi tineri fusese reciprocă. Cererea lui Carol îl amuză pe Hawk.

—Ce este dragostea? protestă el cu amabilitate. Neamul navajo nu crede în dragostea romantică, ca alții.

Așa cum observase, acest cuvânt era folosit în cazuri foarte diferite. Dorința sexuală era considerată dragoste, a avea grijă de cineva era, de asemenea, o dovadă de dragoste; iubeai o culoare, o mâncare, o țară etc... De fiecare dată când indianul ceruse explicații, i se răspunse că cineva știe că iubește, atunci când iubește.

Hawk credea că este mai bine să aibă încredere în ceea ce vedea cu ochii lui, decât într-un sentiment vag.

Pentru el „dragostea romantică” era inaccesibilă, de neatins și de neînțeles. Ajunse, deci, la concluzia că aceasta nu există, concepția poporului său fiind mai realistă.

—Societatea navajo este întemeiată pe matriarhat, explică el lui Carol. Un bărbat nu are nimic, cu excepția hainelor sale și a șei. Restul, pământul, casa, vitele, aparțin femeii sale. Pur și simplu, el muncește pentru ea.

— Mi se pare chiar plăcut, chicoti Carol ghemuindu-se lângă el.

Hawk observă umbrele lunguiete ale soarelui care coborau și se ridicau. Își puse slipul și jeansii.

Carol rămase întinsă pe cămașa lui, întinzându-se ca o pisică sătulă, albă toată.

—Ai face bine să te îmbraci, o sfătui Hawk.

— Imediat, făcu ea, cu o privire neclară.

Capitolul 6

—Dă-mi cămașa.

Hawk își trase fermoarul de la jeans și se aplecă peste șoldul lui Carol să-și ia cămașa. În momentul în care puse genunchiul în pământ, simți niște trepidații: cai în galop. Se ridică imediat, scrutând orizontul. Plăcerea dragostei îi micșorase acuitatea simțurilor, care în altă situație, l-ar fi avertizat din timp despre sosirea călăreților.

—Îmbracă-te! Vine cineva!

—O! Dumnezeu! șopti Carol împleticindu-se, își trase pantalonii în grabă.

Chiar înainte de a vedea fețele cowboy-lor, indianul îi recunoscuse: Bill Short și Luther Vileox. Călărețul din frunte era Chad, iar lângă el, Tom Rawlins.

—O nu! Este tata, scânci Carol, luptându-se cu fermoarul pantalonilor.

Hawk își dădu seama că era imposibil să-l minți pe Rawlins, care văzuse destule, ca să nu-și dea seama de ceea ce se întâmplase. Hawk își trase cămașa pe brațe, dar nici nu încercă măcar s-o încheie. Carol era atât de tulburată, încât nu putea să-și pună sutienul.

Călăreții se opriră la câțiva pași de tineri și descălecară. Hawk își concentra atenția asupra lui Rawlins. Expresia sa era înșelătoare și Hawk nu subestimase niciodată, nici forța nici voința acestuia; era un tip tare. Dar Rawlins avea un punct slab: fiica sa. În ochii lui, ea nu era în stare să facă nimic rău.

Hawk îl respecta pe omul care acceptase povara educației sale și care îl învățase tot ceea ce știa despre fermă. Rawlins fusese întotdeauna un om înțelegător, dar în acest moment, expresia sa dură și rea lăsa să se înțeleagă că orice explicație era inutilă. Hawk îl întâmpină fără să clipească pe omul care înainta spre el, în spate, o auzi scâncind pe Carol.

—Ce se petrece aici? tună Rawlins. Ce i-ai făcut fiicei mele?

Hawk, care se aștepta ta această izbucnire, rămase imperturbabil.

—Tom, eu...

Nu i se dădu nici posibilitatea să-și termine fraza.

—Tată! Eu n-am vrut, urlă Carol cu o voce isterică, el m-a silit.

Înmărmurit de o asemenea acuzație, Hawk întoarse capul și o ținutui cu privirea pe fată. Pe *fața* ei roșie curgeau lacrimi de rușine. Bretelele sutienului îi atârnav pe umeri, iar bluza și-o ținea la piept, pentru a-și ascunde goliciunea. Ochii ei verzi implorau iertare.

—Te-am tratat ca pe un fiu, bastard împuțit! lătră Rawlins, și tu îmi violezi fata?

Hawk n-avea cum să se eschiveze. Un pumn îl lovi în falcă, trântindu-l la pământ. O durere violentă îi invadea craniul, scutură din

cap, ca să împrăştie ceaţa ce-i invadase creierul, un ţipăt de femeie îi răsună în minte. Împleticindu-se, reuşi să se ridice în genunchi şi cu toată vederea înceţoşată, o văzu pe Carol alergând spre Chad. Înainte de a putea să se ridice în picioare, un al doilea pumn îl întinse în praf. Se ridică în coate, dar vârful unei cizme se înfundă violent în coastele sale, rostogolindu-l la pământ.

Instinctiv, se rostogoli, ca să scape de atacatorul său şi se sculă. Se aruncă asupra lui Rawlins, care se repezea spre el, abătându-i direcţia pumnului. Se agăţă de mijlocul lui ca să-l facă să dea înapoi. Indianul era mai înalt şi mai puternic, ar fi putut să-l bată pe alb uşor, dar Rawlins nu cădea. Părea de o rezistentă ieşită din comun.

Hawk simţi cum alte mâini îl trag în spate. Crezu că un cowboy încerca să pună capăt luptei, dar când primi o nouă lovitură în stomac, înţelese că Bill Short şi Luther Wilcox veniseră în ajutorul lui Rawlins care îl toca cu pumnii, în timp ce pe el îl ţineau cei doi. Soarele dispăru. Orbit, Hawk simţi cum i se înmoaie picioarele, dar cei doi cowboy nu-l lăsară să cadă. Loviturile continuă să plouă asupra lui, cu toate că el era aproape inconştient. Trupul îl devenise moale, iar capul i se învârtea în direcţia în care era lovit.

Umbrele îl invadară şi el atârna ca un obiect fără viaţă.

— Este terminat, şefule, grohăi Luther Wilcox, în dreapta lui.

— Treziţi-l, porunci Rawlins, cu o voce plină de turbare.

Luther făcu apel la raţiune.

— Nu poţi să-l omori, şefule. Dumnezeuule, este... Omul ezită asupra cuvintelor, nedorind să facă legătura de rudenie între Chad şi indian.

În plus, Luther nu era convins că Rawlins avea dreptul să-i aplice o pedeapsă lui Hawk. În timpul verii, o văzuse de mai multe ori pe Carol în compania lui Hawk şi nu era sigur că Hawk era singurul vinovat. Apoi, trebuia ținut cont de reacţia lui Faulkner, dacă „fiul” său era ucis.

Tăcerea care se lăsă, îl făcu pe Luther să înţeleagă că fusese ascultat. Sentimentul răzbunării îl mai anima încă pe Rawlins, dar sclipirea ucigaşă din ochi dispăruse.

— Lasă-l Bill, porunci Luther, făcând semn cu capul.

Trupul lui Hawk căzu la pământ cu un zgomot înfundat. Rawlins se întoarse spre fiica sa, care ajutată de Chad, îşi puse bluza. Tânărul o ţinea strâns, cu un aer protector şi reconfortant. Faţa lui frumoasă căpătă un aspect sinistru, când se întoarse spre Rawlins.

Agăţată de cămaşa lui, Carol se smiorcăi.

— Nu mă lăsa, Chad!

— Aşteaptă-mă, porunci el, mă duc să-ţi aduc calul.

Cum se îndepărtă tânărul. Tom Rawlins se apropie de fiica sa, care lăsa capul în jos, o şuviţă blondă acoperindu-i faţa. Când tatăl său îi puse mâna pe umăr, ea tresări şi se întoarse cu spatele. Umerii lui

Rawlins se lăsară în jos, el își retrase mâna cu un sentiment de înfrângere.

Chad trecu peste trupul imobil al fratelui său vitreg, luă frâul iepei lui Carol și o duse fetei. Căluțul lui Hawk ridică capul și necheză, văzându-i pe călăreți cum se îndepărtează la trap. Apoi aplecă capul asupra omului care zăcea la pământ. Cum acesta nu făcea nici o mișcare, calul începu să pască cu toată durerea pe care i-o provoca zăbala la fiecare gură de iarbă verde și grasă pe care o lua.

Când Hawk își reveni, era frig și pe cer stelele se aliniaseră ca la paradă. Totul era confuz în mintea lui. Tânărul nu înțelese imediat de ce era întins la pământ. Apoi, când încercă să se ridice, o durere ascuțită îi sfâșie măruntaiele, și el căzu din nou, scoțând un țipăt. Trecură minute bune, până își limpezi gândurile și înțelese, că are câteva coaste rupte.

Încercă din nou să se ridice, și când reuși, se împleticea ca un om beat. În cap parcă avea o tobă care îl împiedica să-și pună ordine în gânduri. Fața îi era umflată, moale și umedă, nasul deformat, iar pleoapele umflate îi transformaseră ochii în două linii subțiri. Hawk tocmai își ducea mâna la gură, când auzi un zgomot. Încercă să localizeze zgomotul și își zări calul la câțiva pași. Încercă să se ducă spre el, dar creierul său nu era în stare să transmită ordinul către picioare.

Totuși, după un timp, reuși să înainteze și apucă cu greutate frâul. Calul se zbătu, înnebunit de mirosul sângelui. Hawk îi vorbi încet, în limba navajo și calul se lăsă în sfârșit, prins. Hawk puse un picior în scară, își adună toate puterile ca să se salte în șa. Mâinile lui se agățară cu disperare de creasta șeii, lăsând frâul, care căzu pe gâtul animalului.

Calul știa drumul spre casă; porni drept în această direcție. Doar instinctul îl făcu pe Hawk să se țină în șa, cramponat de creasta ei, cu picioarele strânse peste pânțelele animalului.

Când, după un timp nedefinit, Hawk ieși din ceața în care plutise, înțelese că se opriseră. Calul bătea pasul pe loc, refuzând să înainteze. Hawk văzu că au ajuns la padoc. Se clătină în șa, gata să cadă. Undeva, nu prea departe, auzi un cal apropiindu-se, dar durerea era prea mare pentru a acorda atenție acestui zgomot.

— Hawk!

Această voce scrâșnită, nu putea fi decât a tatălui său.

—Am auzit că ai avut necazuri, și am venit să văd ce ți s-a întâmplat.

Hawk puse un picior pe pământ, dar își pierdu echilibrul în momentul în care cizma ieși din scară. Apucându-se cu mâna de creasta șeii, se rostogoli într-o parte, dar se opri din fericire, în crupa calului, sprijinindu-se de ea.

— Dumnezeule, Hawk!

Gâtul lui John Buchanan Faulkner părea că se rupe. Strigă:

— Frank, Pecho! Veniți să-mi dați o mână de ajutor.

— Nu!

Țipătul lui Hawk sunase limpede. John Buchanan se apropie de fiul său. O slăbiciune imensă îl copleși pe Hawk; durerea îi sfâșia trupul, făcând să i se zbată tâmplele.

Reuși să-l distingă pe tatăl său, și spuse:

—Ai venit să vezi ce mi s-a întâmplat?

Din cauza buzelor umflate, fiecare cuvânt îi provoca durere. Continuă:

—Ți-a compromis cineva planurile? Ai uitat, din întâmplare, să-l previi pe Tom Rawlins că aveai să mă faci un om respectabil, în câțiva ani? Aș fi fost un ginere prezentabil.

Se mai apropiaseră și alți cawboy, în afara celor chemați de Faulkner, dar lui Hawk puțin îl păsa că-l aud. Era total indiferent față de cei din jur.

— N-aș fi crezut niciodată că... poți fi atât de răutăcios. Erau cuvinte spuse la întâmplare, tocmai pentru a evita alte întrebări jenante.

—La ce te așteptai?

Tânărul își ascunse dezgustul. Durerea îi smulse un geamăt; coastele rupte îi învinețiseră pieptul.

—Ar fi bine să te duci la un doctor, continuă John Buchanan, făcând un pas înainte.

— Nu!

Hawk se sprijini de calul său, până îl lăasă durerea.

—Este inutil să chem un doctor pentru un nas spart și câteva coaste rupte. Sunt sigur că nu am nici o leziune internă.

Tânărul reuși să se îndrepte și să-l înfrunte pe tatăl său.

—John Buchanan Faulkner, mai demult, m-ai sfătuit să-mi urmez propria cale. N-am nevoie de tine. De Rawlins o să mă ocup singur. Voi acționa singur, așa cum am făcut întotdeauna.

Faulkner ezită, apoi pări în fata hotărârii lui Hawk.

—Având în vedere cele întâmplate, ai face mai bine să te întorci la universitate, cât mai curând posibil.

Hawk schiță un zâmbet, care semăna mai mult cu o strâmbătură.

—Adică să fug? Așa ar trebui să facă un navajo, nu-i așa? Când lucrurile iau o întorsătură proastă, iar el este depășit de evenimente, trebuie să dezerteze? Pun pariu că asta v-ar face plăcere, ție, lui Tom, lui Carol. Și ați fi mulțumiți să nu mai revin niciodată. Ei bine, rămân!

Hawk lăasă această ultimă frază să plutească amenințătoare în aer. În încheiere spuse:

—De acum înainte, eu îmi voi alege drumul, și dacă asta nu îți este

pe plac, John Buchanan, du-te dracului.

Hawk se îndepărtă pășind hotărât, atât cât îi permiteau mușchii îndurerați. Plearea lui dădu naștere la șușoteli printre cawboy, dar Faulkner își lăsă fiul să plece fără a manifesta vreo urmă de emoție.

Luminile erau aprinse în casa familiei Rawlins, casă, care în lipsă de altceva mai bun, fusese căminul lui Hawk timp de unsprezece ani. Se agăță de balustradă, ca să poată urca treptele peronului. Trupul său molestat, avea nevoie de odihnă, dar mai avea ceva de făcut. Intrând în vestibul, tânărul Indian își zări chipul într-o oglindă. Era de nerecunoscut; semăna cu un monstru cu coamă neagră. Hawk întoarse spatele imaginii și se îndreptă spre bucătărie, unde Tom Rawlins stătea la masă. Avansa până în pragul ușii.

—Am venit să-mi iau lucrurile, spuse el cu o voce neutră.

— Ia-le și șterge-o!

Altădată. Hawk ar fi tăcut, dar acum lucrurile se schimbaseră.

— Mă cunoști Tom, și știi că nu ți-am violat fiica. M-ai tratat ca pe copilul tău, dar eram ultimul om pe care ți l-ai fi dorit ca ginere. Ți se întorcea stomacul pe dos, Tom, la gândul că fiica ta s-ar căsători cu un metis? Bastardul lui John Buchanan Faulkner?

Fața lui Tom deveni stacojie, dar se abținu de la orice comentariu. Hawk știa că marcase un punct. Înconjură masa și se îndreptă spre camera lui. În acel moment, Vera Rawlins, apăru pe coridor, și se opri brusc, la vederea indianului. Fără să-i lase timp să deschidă gura, Hawk se adresă ambilor soți:

— Nu sunt primul care se culcă cu fiica voastră, și trebuie să mărturisesc că nici dacă ar fi fost fecioară, n-aș fi dat înapoi.

Cu aceste cuvinte se îndreptă spre camera lui. Susținându-și coastele rupte, cu mâna dreaptă, se sprijini de ușă să-și adune puterile, apoi se îndreptă spre pat, desfăcu pătura în care își adusese lucrurile când sosise aici, și era încă un copil. O folosea pentru a doua oară. Goli sertarele de la comodă și-și puse hainele în mijlocul păturii întinse. Când termină, se mai uită o dată prin cameră, să vadă dacă nu a uitat nimic.

Auzi un zgomot slab pe coridor, apoi auzi clanța învârtindu-se. Mușchii îi erau întinși, în așteptare, când ușa se deschise în tăcere. O singură persoană ar fi putut să dorească să-l vadă: Carol.

—Hawk, îmi pare rău, șopti fata. Nu știu de ce am vorbit așa. Eram... speriată. Trebuie să mă crezi; mama și tata m-ar fi omorât, dacă aveau cea mai mică îndoială.

Hawk se întoarse spre ea. Carol holbă ochii, se dădu un pas înapoi și-și duse mâna la gură și la stomac.

—Sunt respingător, nu-i așa?

—Te rog, iortă-mă, murmură fata ocolindu-i privirea.

—Ca să te iert, trebuie să uit ceea ce s-a întâmplat.

Hawk înnodă capetele păturii.

— De ce nu alergi la Chad? El te va ierta.

Ridică pătura strânsă, și trase aer în piept ca să-și învingă durerea.

— Hawk?

Indianul întinse mâna dreaptă și-i ridică o buclă blondă.

—Nu tot ce strălucește, este aur!

Părăsi camera.

Drumul între casă și dormitorul cowboy-lor i se păru nesfârșit, lui Hawk. Discuțiile încetară brusc, în momentul în care el deschise ușa, dar era prea obosit și bătut ca să-i mai pese de privirile îndreptate spre el. Avu nevoie doar de o secundă să-și facă patul și se lungi cu băgare de seamă, fără a-și mai scoate cizmele și fără să se mai învelească. Adormi instantaneu.

Dormi 36 de ore, un somn profund și reparator.

Când se trezi, sângele de pe față era spălat, iar coastele bandajate. Un castron cu supă aburea lângă el. Hawk descoperi, mai întâi o mână osoasă, apoi privirea îi urcă până la Luther Wilcox.

—Ce este? Întrebă tânărul, cu o voce spartă.

Toți mușchii i se contractară de durere, când încercă să se miște.

—Ai venit să-ți termini treaba murdară?

—Nu-i nimic.

Luther așteptă până când Hawk luă castronul, și îl informă, pe scurt, asupra situației.

—Carol a plecat la Phoenix cu John Buchanan și cu doamna Faulkner. Va rămâne acolo pentru un timp.

Cinci zile mai târziu, Hawk încărcat cu provizii, se îndrepta calare, spre canion. Rămase o luna întreaga la rudele mamei sale pentru a-și reface forțele și a-și regăsi pofta de viață. Dar viața indienilor nu era potrivită pentru el.

Când s-a întors la ferma, nimeni nu-l întrebă unde a fost, și nici nu-i contestă dreptul la un pat, în dormitorul cowboy-lor. Dimineța îi însoțea pe cei care mergeau cu vitele. Rawlins, nu-i dădea nici un ordin dar ochii îi ardeau de ură de fiecare data când îl zărea pe Hawk.

Doua luni după aceste evenimente. Hawk auzi că Chad și Carol s-au căsătorit. Pentru el, acest fapt nu avea nici o importanță. Șase luni mai târziu, Carol născu un băiat, căruia îi dădură același nume cu al bunicului său: John Buchanan Faulkner.

Capitolul 7

Deasupra orașului Phoenix, nori sumbri acoperiseră cerul, aruncând orașul într-o obscuritate nefirească. Din când în când, fulgere galbene luminau străzile. Descărcările electrice strălucitoare, erau însoțite de tunete, care făceau să trosnească aerul și să vibreze pământul. O perdea deasă de ploaie îngreuna circulația, blocând-o. Ștergătoarele Volkswagen-ului se agitau frenetic, măturând apa care șiroia pe parbriz. Lanna Marchall își descleștă degetele crisplate de pe volan, relaxându-se puțin. Locuitorii Phoenix-ului îi vorbiseră despre aceste furtuni violente care se abăteau din senin peste oraș, dar nu le dăduse crezare. Totul era atât de secetos și prăfuit, ars de o caniculă nemiloasă, încât i se păruse imposibil ca o asemenea cantitate de apă să cadă vreodată. Acum înțelegea. În jurul tinerei fete, circulația densă de la ora șase, se desfășura lent. Fără a scăpa din ochi drumul și intersecțiile aglomerate, Lanna se aplecă șă-și desfacă șireturile de la pantofii din piele albă.

—Ah, ce bine este! suspină ea.

Circulația deveni și mai lentă, obligând-o pe Lanna să frâneze. Parcurse deja șapte kilometri, mai avea încă trei, până să ajungă acasă, la ea. După felul în care înainta, mai avea nevoie de o jumătate de oră în plus.

Cu o figură resemnată, fata își trase părul pe spate și îl prinse în coadă de cal. Avea părul de un negru cald, cu reflexe roșiatice. Un surâs discret îi arcui buzele pline. Când își scotea uniforma austeră de infirmieră, Lanna se simțea ca un fluture care ieșea din crisalida lui. Nu pentru că ținuta albă i-ar fi ascuns formele; din contra, ea îi evidenția linia rotundă a șoldurilor și a pieptului și finețea taliei. Dar rămânea, oricum, o uniformă. Căldura și ploaia făceau atmosfera din mașină greu de suportat. Dacă lăsa geamul în jos, intra ploaia. Lanna își descheie primii doi nasturi ai uniformei, care îi strivea sânii.

Pe dreapta, pe șosea, zări luminile din spate ale unui camion în pană. Când încetini pentru a trece pe lângă el, portiera din dreptul șoferului se deschise și din camion coborî un bărbat solid. În lumina farurilor Volkswagen-ului, Lanna distinse o vesta de piele și o pălărie stil Stetson, care acoperea un păr înspicat. Pe una din părțile laterale ale camionului inscripția „Falcon International”[6] era pictată deasupra unei embleme care reprezenta pliscul ascuțit al păsării de pradă.

Cum depăși vehiculul și pe șoferul acestuia. Lanna aruncă o privire în oglinda retrovizoare și văzu bărbatul mergând cu capul aplecat, ferindu-se de ploaie.

Ea nu ezită decât o clipă, apoi semnaliza și opri. Fără să oprească și motorul, coborî geamul. Necunoscutul, un bărbat între două vârste,

ocoli mașina și se apropie de portieră.

— Nu vreți să urcați? strigă Lanna în clipa în care tunetul bubui.

Bărbatul, puțin surprins, se aplecă pe geam. Picăturile de ploaie se scurgeau de pe borurile largi ale pălăriei sale. De sub sprâncenele cărunte, dese, o privire albastru deschis o studia cu interes pe tână femeie. Anii săpaseră cute adânci pe fața sa, ceea ce îi dădea un aer sever, dar Lannei nu-i fu teamă.

—Urcați, spuse ea surâzând.

Străinul ezită puțin, apoi deschise portiera.

— Mulțumesc.

Vocea lui răgușită se potrivea cu fizicul său aspru.

— Este un adevărat potop, iar dumneavoastră sunteți ud până la piele, spuse ea, în timp ce omul se strecura în mașină.

Lanna apăsă pe accelerator și intră din nou în șirul mașinilor care înaintau încet. Aruncă o privire bărbatului de lângă ea. Observă ridurile din colțul ochilor săi plini de tristețe.

Conștient de faptul că este observat, el întoarse capul spre Lanna. Imediat, ea se concentra asupra drumului măturat de ploaie.

— Părinții dumitale nu te-au învățat că nu e bine să iei necunoscuți în mașină? Este periculos pentru o fată tânără.

Pe Lanna o amuză faptul că reproșul venea chiar din partea aceluia căruia îi făcuse acest serviciu.

— Ba da, mi-au atras atenția asupra autostopiștilor și a necunoscuților, dar în același timp, mi-au spus și legenda bunului samaritean. Ce s-a întâmplat cu camionul dumitale?

—Cred că a intrat apă în delcou.

Lanna observă că se apropiau de o intersecție.

—Dacă țin bine minte, la această intersecție este un SERVICE, dar nu sunt sigură. Te-aș putea lăsa puțin mai departe, unde să găsești pe cineva care să-ți remorcheze camionul.

Bărbatul își privi ceasul de pe mâna stângă.

—Într-un sfert de oră, ar trebui să fiu în fața unei clădiri în construcție, la următoarea ieșire de pe autostradă. Te-ar deranja dacă m-ai duce până acolo?

— Nu, deloc, este chiar în drumul meu.

Ea îl privi cu curiozitate pe străin: hainele sale, vârsta sa înaintată, faptul că trebuia să fie pe un șantier, după orele de program, o făcură să creadă că este vorba de un paznic de noapte.

— Nu o să aveți prea multe probleme în noaptea asta, dacă va continua să plouă.

Surprins, omul își încreți sprâncenele dese.

— De ce?

— Pe un timp ca acesta, muncitorii rămân să lucreze înăuntru, și deci, nu mai scot materialele afară. Sarcina dumitale va fi mai ușoară,

așa cred.

Bărbatul surâse amuzat; înțelese că tânăra fată îl luase drept paznic de noapte.

— Da, va fi bine, fu el de acord. Lucrați la un medic? Întrebă el arătând spre uniforma albă.

— Da, la doctorul pediatru Fairchaild.

— La recepție?

— Sunt infirmieră cu diplomă, îl corectă Lanna.

— Spitalul din apropiere angajează mereu personal. Faci parte dintre ei?

— Deloc. Nu mai lucrez la spital.

— De ce? Întrebă bărbatul, intrigat de tonul ei categoric.

— O infirmieră nu trebuie să se atașeze de bolnavii săi și, din păcate, eu sunt o fire prea sensibilă. Acum lucrez într-un cabinet, unde contactul cu pacienții este mai redus.

— Regreți spitalul?

— Uneori, munca în colectiv îmi lipsește.

— Căsătorită?

Lanna simți privirea omului fixată pe inelarul său, dar ea nu purta niciodată bijuterii la uniformă.

— Nu, nu sunt căsătorită, răspunse ea puțin tristă, încep să cred că taina căsătoriei nu este făcută pentru mine.

— N-aș crede; o femeie frumoasă ca dumneata, atrage bărbații.

— Am douăzeci și cinci de ani, mi s-au făcut multe propuneri, dar nici una de căsătorie, se confesă ea, cu un surâs ironic.

— După amărăciunea cu care o spui, cred că ai avut o experiență nefericită.

Lanna izbucni în râs, impresionată de atâta perspicacitate și de nota de intimitate pe care o lua conversația. Nu era oare un risc să discute despre viața sa intimă, gândi ea.

— Ești un bun observator, remarcă ea.

— Este privilegiul vârstei, răspunse el. Ce s-a întâmplat? Te-a părăsit pentru alta?

— Într-un fel, admise infirmiera... Chiar dacă... cealaltă, era soția lui. Timp de doi ani, am așteptat să divorțeze, apoi am înțeles că n-o va face niciodată. De ce ar fi făcut-o? Avea tot ce-i trebuia, și într-o parte și în cealaltă.

Se lăsă o liniște apăsătoare. Lanna remarcă că străinul părea, mai degrabă, trist.

— Am spus ceva, ce nu trebuia? Întrebă ea, încruntând din sprâncene.

— Poftim?

Omul tresări, surprins de această întrebare, dar își reveni imediat.

— Nu, de loc. Ieșirea din șosea este chiar aici. Altădată acest loc era

plin de cactuși și salvie; uite cum arată acum.

Lanna se făcu că nu observă că schimbase brusc subiectul conversației.

— Ești din Phoenix?

— Nu, din nordul Arizonei. Și dumneata?

— Din Denver. Colorado.

Lanna se angajă pe o șosea laterală în urma unui șir de mașini, care deviaseră ca și ea.

— De cât timp ești aici, domnișoară...?

Lanna ezita; de fapt, îi făcuse atâtea confidențe încât nu avea rost să-și ascundă numele.

— Lanna Marchall. Locuiesc în Phoenix de șase luni.

— Și, îți place?

— Este foarte cald.

— Un infern.

Omul râse; râsul lui avea același timbru răgușit ca și vocea, dar era plăcut la auz.

— Îmi lipsesc munții, zăpada și copacii, mărturisi tânăra femeie.

Lanna opri, așteptând să se elibereze intersecția, ca să poată intra din nou pe șoseaua principală.

— Ți-ai făcut prieteni, de când ai venit? Întrebă el.

— Câtiva... putini.

Lanna nu dorea să dea impresia unui om părăsit; era o fire expansivă și nu prea complicată. Pur și simplu, nu avusese timp să-și facă cunoștințe.

Șantierul apărui pe partea dreaptă.

— Lasă-mă aici, spuse omul arătând spre o remorcă.

În partea din spate a remorcii, la o fereastră mică, pătrată, strălucea o lumină. Pe ușă era scris cu vopsea: FALCON CONSTRUCTION COMPANY. În fața ușii era parcat un Cadillac de culoare închisă. Lanna opri la colț.

— Ai ajuns, anunță ea cu un surâs cald. Mi-a părut bine că am stat cu cineva de vorbă, drumul mi s-a părut mai scurt.

Omul puse mâna pe mânerul portierei, dar nu deschise imediat. Răspunse zâmbetului tinerei infirmiere; ochii lui albaștri nu mai erau triști, pentru moment.

— Mulțumesc pentru ajutor, dar data viitoare, când vei mai întâlni un necunoscut pe drum, lasă pe altul să facă pe bunul samaritean.

— O să încerc, promise Lanna, iar dumneata o să te uzi până la piele.

El râse, răgușit.

— Dacă o să răcesc, știu cui să mă adresez, ca să mă facă bine.

Deschise portiera, și ieși în ploaie.

— Ai grijă de dumneata, spuse el, trântind portiera.

El făcu cu mâna un semn de rămas bun și fugi cu capul plecat spre remorcă. După ce el intra, Lanna demară.

Apoi, de fiecare dată când trecea prin fața șantierului, Lanna se gândea la paznicul de noapte. N-ar fi putut spune că e bătrân, cu toate că arăta cam de șaiszeci de ani; avea o vitalitate și o asprime, care o atrăgeau. Oricât de ciudat ar fi părut, acest străin o obseda. Îndepărtă acest gând, convinsă fiind că numai din cauza puținelor cunoștințe pe care le avea la Phoenix, se gândea atât de des la el.

Adevărul era, că aerul morocănos al străinului îi amintea de tatăl ei, căruia îi simțea lipsa. Când avea unsprezece ani, Lanna își pierduse mama, iar tatăl îl fusese foarte apropiat, până când întâlnise o văduvă tânără, cu doi copii, de care se îndrăgostise. Lanna se bucurase pentru el, dar între tată și fiică se crease o ruptură. Lanna se gândise că într-o zi va avea și ea propria ei casă și familie, dar după o aventură sentimentală, dezastruoasă, nu se grăbi să mai încerce din nou. Preferă să se ocupe mai întâi de cariera ei și se gândi chiar să urmeze cursurile serale, la universitate.

Lanna puse jos ligheanul cu rufe; sâmbăta dimineața era ziua rezervată spălatului. Privi apartamentul în care locuia: era mic și cu puțină mobilă. Pentru moment, era tot ce își putea oferi. Era prima oară când locuia singură. Până acum locuise cu o colegă; singurătatea îi prindea bine, căci nu mai depindea de nimeni. Sentimentul de stabilitate era mai mare, având propria ei locuință.

Tocmai se gândea la acest lucru, aranjând prosoapele uscate pe etajera din baie, când auzi ciocănituri în ușă. Se grăbi să ajungă la ușa de la intrare, îndepărtându-și o șuviță rebelă de pe frunte. Prudența o făcu să pună lanțul de siguranță, înainte să deschidă.

— Hello! spuse ea, surprinsă și alarmată în același timp, recunoscându-l pe paznicul de noapte, care stătea pe culoar.

— Bravo, văd că ai un lanț de siguranță, observă omul surâzând.

— Ce faci aici?... Adică vreau să spun... sunt încântată să te revăd. Ai uitat ceva în mașină?

Nu găsisese altceva mai bun să-l întrebe pentru a-și justifica prezența lui la ea. Privirea îi alunecă pe statura înaltă. De data asta, paznicul purta o cămașă albă și pantaloni kaki. Lanna remarcă cizmele bine lustruite și cureaua împodobită cu o peruzeă. El ascundea ceva la spate. Ochii verzi al Lannei se măriră de surpriză, când el îi întinse un buchet de trandafiri.

— Vroiam să-ți mulțumesc, spuse el simplu.

— Sunt foarte frumoși, spuse tânăra femeie, cu stângăcie, respirând parfumul. Cum dracu', mi-ai găsit adresa?

— În cartea de telefon, nu este decât o Lanna Marchall.

Era atât de simplu, că Lanna izbucni în râs. Pe neașteptate, ea spuse:

— Nici nu îți cunosc numele!

El ezită o secundă.

— John Buchanan.

— Cu ce-ți pot fi de folos, John Buchanan?

Ea ezită să scoată lanțul, în ciuda trandafirilor primiți.

— M-am gândit că am putea lua masa împreună. Ți place bucătăria mexicană? John Buchanan nu-i dădea nici o posibilitate să răspundă. Aici, aproape, este un restaurant mic; nu arată cine știe ce, dar mâncarea este excelentă.

Ea încă mai ezita.

— Te aștept în mașina ta, dacă asta te poate liniști. Această propunere înlătură și ultimele îndoieli ale tinerei femei.

— De acord, dă-mi zece minute, să mă schimb.

— Ce să fac cu florile? N-ar fi mai bine să le punem într-o vază? Întrebă John, privind buchetul pe care îl mai finea încă în mână.

— Bineînțeles.

Lanna închise ușa, scoase lanțul, deschise din nou și luă florile.

— Așteaptă-mă aici. Nu va dura mult.

Restaurantul era mic și puțin aglomerat, chiar dacă era ora prânzului. John o conduse pe însoțitoarea sa spre o masă din colț, și se așeză cu spatele la intrare. Așa cum îi spusese, preparatele erau delicioase, iar Lanna gândea că prezenta noului său prieten îi dădea și mai mare savoare. Avea un umor reconfortant.

Chelnerița trase farfuriile goale și servi cafeaua. Lanna se lăsă pe spătarul capitonat.

— Vorbește-mi despre dumneata John, despre mine știi totul.

— Ce ai vrea să știi?

El zâmbi.

— Nu știu, spuse ea făcând un semn vag cu mâna, ceva, orice. Ești căsătorit? Ai copii?

— Legitimi sau nelegitimi?

— Nu mai glumi și răspunde corect, insistă Lanna.

— Bine; sunt căsătorit, am doi fii și un nepot, aproape un bărbat.

Scoase o fotografie din portofel și o întinse Lannei.

— Greu de crezut că în curând va avea doisprezece ani.

Lanna remarcă asemănarea dintre bunic și nepot; aceiași ochi albaștri. Îi înapoie fotografia.

— Oricine își dă seama că este nepotul dumitale. Nici o fetită?

— Am avut o fată, demult.

John puse fotografia la loc, în portofel, având un aer absent. Când ridică capul, în ochi i se citea o urmă de melancolie.

—Era un bebeluș, când a murit. Ar fi avut aproape vârsta dumitale; douăzeci și trei de ani. Avea ochii negri și părul de culoarea cedrului — ca dumneata. Dar, mai bine, vorbește-mi de părinții dumitale. unde locuiesc?

—Mama a murit, când aveam unsprezece ani, iar tata s-a recăsătorit acum câțiva ani și locuiește în Colorado.

—Deci te-ai pricopsit cu o jnamă vitregă.

—Nu, Ann este o femeie minunată, mă primește întotdeauna cu mare plăcere și-l face fericit pe tata.

—Dar nu-i vizitezi prea des, nu-i așa?

—Au viața lor. Ann are trei copii, și asta îi dă destul de lucru. Tata îi dedică mult timp soției sale și nici nu-i place să scrie. N-aș vrea să-ți faci nici o idee greșită despre el. Tata mă iubește, dar acum are responsabilități noi.

—Înțeleg, o asigură John cu convingere. Un bărbat nu trebuie să aibă obligații speciale față de unul din membrii familiei.

—Vorbește-mi de soția ta, îl forță Lanna, nerăbdătoare să afle despre femeia, care avea fericirea să trăiască cu acest om fermecător.

—Eu și Katheryn trăim sub același acoperiș. În afară de asta nu mai este mare lucru de spus. Ridică din umeri și Lanna se întrebă dacă nu cumva tristețea din ochii lui se datora soției sale.

—Are preocupările ei: clubul, prietenele, recepțiile, care îi plac atât. Eu le am pe ale mele.

—Văd, murmură Lanna, stânjenită că pusese asemenea întrebări.

—Katheryn este o soție credincioasă și o mamă bună. Am un respect nemărginit pentru ea și nu pot să-i reproșez eșecul căsniciei noastre.

Lanna remarcă, cu amărăciune, că John nu spusese că își iubește soția. Luă o înghițitură de cafea.

—Soția ta îmi pare un om remarcabil; aș vrea s-o cunosc într-o zi.

Această dorință spontană, îl crispă pe John.

—Nu cred că ar fi o idee bună, spuse el, Katheryn ar interpreta greșit relațiile noastre. Recunosc că în trecut i-am dat ocazia să fie geloasă, n-am pretins niciodată că sunt un sfânt, din contră...

Lanna preferă să renunțe la acest subiect, gândind că John nu ține să povestească amănunte despre viața sa conjugală. Terminară cafeaua și mai flecăriră puțin, apoi plecară spre locuința Lannei.

—Mulțumesc pentru dejun și flori. Mi-au făcut mare plăcere.

—Plăcerea a fost de partea mea, spuse John. M-aș bucura, dacă ne-am mai vedea.

—Și eu, răspunse Lanna.

Și era sinceră: în această lume de oameni indiferenți, ea tocmai descoperea un prieten.

În timp ce John traversa holul spre ușa de ieșire, vecina Lannei, o

femeie de o vârstă neprecisă, ieși din apartamentul său. Lanna îi zâmbi.

— Bună ziua, domnă Morgan.

— Mă bucur că te-ai întors. Lanna, suspină vecina. N-ai, din întâmplare, puțină scorțișoară? Părintele d'Art și soția sa vin la masă deseară și am promis să le fac o prăjitură.

Lanna dădu din cap, râzând în sinea ei. Vecina era o ființă drăguță, cu condiția să nu fie nevoie s-o suporti prea mult timp. Intră.

—Cred că am scorțișoară. Intră, mă duc s-o caut.

— M-ai salvat, spuse femeia brunetă, privind la umerii largi ai lui John, care se îndepărta pe coridor.

Ochii ei mici străluceau de curiozitate.

—Mai am multe de făcut până la sosirea musafirilor. Cine este domnul?

Doamna Morgan intră după Lanna în bucătărie.

—O rudă?

— Nu, un prieten.

Lanna luă borcanul cu mirodenii și scoase un baton de scorțișoară.

— Poftim.

—Asta mă va scuti de un drum la băcănie. Aș fi putut să-i cer familiei Art, dar se uită la televizor. Este un meci de base-ball. Este un prieten?

—Nu genul de prieten pe care ți-l închipui, doamnă Morgan, explică răbdătoare tânăra femeie, ci un prieten adevărat.

—Cu ce se ocupă? Unde l-ai cunoscut? În zilele noastre, fetele trebuie să fie prudente.

—Este paznic de noapte pe un șantier, camionul lui se stricase ieri seară, iar eu l-am luat cu mașina mea.

—L-ai luat fără să-l cunoști? Ar fi putut să te jefuiască, sau... și mai rău. Ești infirmiera și *ar* trebui să știi, că un bărbat rămâne bărbat, indiferent de vârstă.

—Suntem prieteni, asta-i tot, doamnă Morgan, insistă Lanna.

Când acestei femei îi intra ceva în cap, era nevoie de dinamită ca să o faci să renunțe, așa că Lanna preferă să se întoarcă la subiectul inițial.

— Plăcinta cu mere este slăbiciunea mea. Câtă scorțișoară pui?

Sylvia Morgan îl dădu rețeta, în timp ce Lanna o conducea în hol. Când rămase singură, Lanna dădu tristă din cap; păcat că vecina ei nu înțelegea! Între ea și John exista o afinitate, care nu se baza pe o atracție sexuală. Era ceva grozav, iar Lanna nu-i va permite doamnei Morgan să-i distrugă prietenia, cu aluziile ei perfide.

Capitolul 8

Cu fiecare întâlnire, prietenia între John și Lanna creștea, în timpul săptămânii, John veni de două ori și o duse la restaurant, apoi Lanna îl conduse la șantier. Apoi, luară obiceiul să mănânce acasă la Lanna, care pregătea masa.

Câteodată, John venea sâmbăta după-amiază: atunci, se uitau la televizor, sau flecăreau. Niciodată John nu mai aborda subiectul „familie” și Lanna se gândi că el avea o căsnicie nefericită.

Toată vara Lanna lucra la doctorul pediatru, și avu ocazia să-și facă noi cunoștințe. Din fericire, prietenia cu John, o făcu să nu se simtă prea singură și nici să se lanseze în aventuri cu necunoscuții. În ultima săptămână a lui august, John îi propuse să se ducă să viziteze „Muzeul de Antropologie”, specializat în arta primitivă a triburilor indiene din Sud-Vest.

Intrând în galeria „Kachinas” Lanna șopti:

—N-am înțeles niciodată, de ce în muzee este atâta liniște. Aici toată lumea vorbește încet.

—S-ar putea, șuieră John cât se poate de serios, ca oamenii să se teamă că ar putea trezi spiritele.

Lanna îl privi scrutător. Dar el era deja adâncit în contemplarea obiectelor expuse. Se simți privit și atunci îi explică:

— Iată una din cele mai prestigioase colecții de „Kachinas” ale triburilor Hopi și Zuni.

Lanna se apropie ca să admire expoziția de figurine sculptate în lemn și încrustate cu pene, scoici, spini de cactus, sfărâmături de os și peruzele. Erau de toate mărimile, formele, unele mai caraghioase decât altele, cu ochi enormi, cu capete rotunde, cu ciocuri lungi, dinți ascuțiți. Forme misterioase și de coșmar.

—Sunt idoli care reprezintă pe Dumnezeuul indienilor? șopti Lanna.

—Sunt păpuși, nu idoli, o corectă John cu un zâmbet amuzat, aceste păpuși neavând, însă, nimic comun cu păpușile pe care le cunoscuse Lanna, în copilărie. „Kachinas” sunt imagini ale zeilor. Mai exact, ele simbolizează forțele naturii. John îi arată măștile, una după alta.

—Sunt fascinante, mărturisi Lanna, puțin speriată. La ce sunt bune? Oricum, nu sunt jucării.

— Ba da, într-o oarecare măsură, sunt jucării. Copiilor li se dau aceste „Kachinas”, dar nu ca să se joace, ci ca să învețe să le cunoască. Cuvântul „Kachinas” creează confuzii, pentru că se referă la o păpușă lipsită de putere. În timpul ceremoniilor, dansatorii care poartă costume asemănătoare păpușilor se numesc, de asemenea „Kachinas”.

Aceste explicații sunau ciudat în urechile Lannei, care se simțea și atrasă și speriată. În același timp, John își continuă comentariul:

—Între șapte și treisprezece ani, băieții navajo participă la o inițiere

numită "Yelbichal". Copiii îmbrăcați doar în pânză, de la mijloc în jos, cu capul acoperit cu o pătură, sunt conduși, de cu noapte, în fața unui foc, unde nu au voie să privească "zeii". Lanna își imagina scena: noaptea neagră, flăcările care se ridicau spre cer, și o duzină de adolescenți acoperiți cu o pânză, așteptând înfricoșați cu trupurile arămii luminate de flăcările focului.

—Fiecare copil este condus, separat, în fața divinității feminine a grâului, ca să aibă un curaj divin. O persoană care poartă o mască neagră, îi biciuiește cu trestii, scoțând strigăte ascuțite.

Lanna începu să tremure, imaginându-și spaima unui copil biciuit de un om pe care nu-l poate vedea și din partea căruia aude doar urlete.

— La sfârșitul ceremoniei, „Kachinas” își scot măștile, dezvăluindu-și identitatea în fața copilului. Adesea, este vorba de unchiul băiatului, de vărul lui, sau de cineva cunoscut. Apoi, inițiatul ia un sac de polen oferit de vrăjitor și îl împrășteie peste măștile folosite și peste oamenii care le-au purtat.

John se întrerupse, cu privirea pierdută:

—Psihologic, ritualul este interesant: dezvăluindu-și identitatea. „Kachinas” demonstrează copiilor că nu sunt zei ci ființe omenești. Este o manieră simbolică de a *arăta* că supranaturalul există în om, sub forma binelui și răului.

Această explicație o făcu pe Lanna să înțeleagă mai bine o ceremonie, care mai înainte i se părea inumană. Era impresionată de cunoștințele însoțitorului său.

—Ai asistat deja la vreo inițiere? întrebă ea.

— Nu, răspunse el, este interzis albilor.

—Totuși știi foarte multe.

— Nu uita că am trăit lângă o rezervație Navajo, un popor unic.

—Îi admiri mult pe Navajo.

— Da, și albi sunt singurii din lume care au nimicit alți oameni pentru a le lua pământul. Ca american, mă întreb: ce se va întâmpla? De ce îi exterminăm, sub pretextul că nu le înțelegem modul de viață? Sistemul indian și sistemul occidental sunt incompatibile. De exemplu, indianul nu consideră pământul proprietatea sa; albul îl și îngrădește pe al lui.

— Da, cred că indienii au respect pentru pământ. Totuși, și noi dorim să ni-l apărăm pe al nostru.

—În fine, există o tendință de întoarcere la pământ, la o viață primitivă, cu care nu sunt de acord.

—Omenirea progresează revenind la trecut, insistă John. Chiar Navajo cred că „Drumul vieții” este unic. Nu poți merge decât înainte.

John și Lanna se apropiau de ieșirea din muzeu. John împinse ușa, vizitatorii ieșeau în tăcere. Când ajunseră la parcare unde era mașina

Lannei, o mână se agăță de brațul tinerei fete. Ea se întoarce repede și întâlnește ochii roșii, aburiiți de alcool, ai unui indian. Purta o pană albastră în părul cărunt. Încălcit.

— Boabe de cedru, îngână el cu o voce cleioasă, întinzându-i lui John un colier. Cumpărați-l pentru doamna. Un dolar.

Lanna se dădu înapoi, evitând respirația îmbâcsită a omului. Efortul acestuia de a rămâne în picioare făcea spectacolul și mai dezolant.

— Nu mulțumesc, refuză John.

— Nu scump, o jumătate de dolar. Insistă indianul, împingând podoaba, artizanat autentic.

— Nu, repetă John.

Clătinându-se, indianul făcea eforturi să-l identifice pe John.

— Eu te cunoaște! făcu el.

— Te recunosc și eu; Bobby-câinele.

— „Ochi-care-râd"! exclamă indianul, soțul lui „Salvie-Albă".

El continuă într-o limbă de neînțeles, formată din sunete guturale. John răspunse în același dialect. Conversația dură câteva minute, apoi John ridică mâna, cerând liniște.

— Vorbești cu asprime, Bobby-Câinele.

— Mai bine te-ai duce acasă, replică John, luând mâna indianului într-ale sale.

— Care casă?

Ochii injectați ai omului se umplură de lacrimi.

— Ai grijă de tine, îl spuse John retrăgându-și mâinile.

Lanna zări o bancnotă în palma lui Bobby-Câinele și înțelese că prietenul ei îi dăduse banii. John o prinse pe Lanna de cot și se îndepărtă.

— Așa se întâmplă mereu, bâigui John, indienii sfârșesc prin a deveni alcoolici, vânzând fleacuri pe stradă.

— Înțeleg ce vrei să spui, suspină Lanna, și este și mai rău pentru tine, care îi cunoști.

— Da, Bobby-Câinele este simbolul decăderii neamului navajo. De treizeci de ani lucrează ca figurant în filmele western, la Hollywood. A părăsit „calea" fraților săi, ca să adopte sistemul albilor și...

— Când n-a mai avut succes, ghici Lanna, s-a trezit fără nimic.

— Exact, este o problemă generală: abandonându-și credința tradițională, indianul nu a înlocuit-o cu nimic. El a văzut în obiceiurile albilor o oarecare libertate, și a înlăturat valorile sale morale. Astfel, el nu mai are nici un sprijin în existența sa.

Ajungând lângă mașină, Lanna îl întrebă:

— Salvie-Albă este numele navajo al soției tale?

— Da.

Răspunsul scurt, nu putu să-i ascundă slăbiciunea. Mâinile lui John Buchanan tremurau, când deschise portiera.

—Totul este în regulă John? întrebă Lanna.

Aproape o împinse pe scaun.

—Foarte bine, o asigură el, închizând portiera.

Se așează la volan; transpira din abundentă. Își băgă mâna în buzunar, scoase o cutie și luă o pilulă.

—Inima?

—Totul este în regulă, repetă John, lăsându-se pe spătarul scaunului. Închise ochii.

Împinsă de instinctul profesional, Lanna îi luă pulsul.

—Odihnește-te puțin.

—Am iubit-o atât de mult, atât de mult! strigă John.

—Bineînțeles că ai iubit-o, aprobă Lanna cu o voce liniștitoare.

Totuși, era surprinsă, deoarece tot timpul avusese impresia că John nu își iubea soția. Era clar că el vorbea despre trecut, care îl mai bulversa și acum. Tânăra consideră că este mai bine să schimbe subiectul.

După câteva momente John își reveni.

—Știi Lanna? tu ești singura persoană preocupată de inima mea. Și asta, numai pentru că suntem prieteni. Este un lucru rar.

—Sunt sigură că și familia ta este neliniștită, replică Lanna; soția ta, fiii tăi...

—Crezi? Mi-aș dori-o. Ne vedm joi, dacă nu ai alt program.

—Nu, nu am. Joi este foarte bine.

Joi seara, Lanna pregătea masa, la ea acasă. John era bine dispus; în timpul mesei, râse, glumise, ca și când ar fi uitat de confidențele pe care i le făcuse sâmbătă.

Când Lanna se ridică să strângă masa, John îi propuse:

—Vrei să te ajut?

—Nu. mă descurc singură. Strânse farfuriile și fata de masă.

—Stai întins și citește-ți ziarul.

Lanna își plecă ochii spre ceașca goală.

—Mai vrei cafea? Ce-ai zice de un ceai de sassafras[7]?

John privi pe deasupra ziarului.

—De sassafras? întrebă el.

—Da, de sassafras; este o băutură minunată, insistă ea, amuzată de mirarea lui, este un întăritor.

—Iar tu ești o infirmieră cu diplomă! o tachina John, amabil.

—Avem și noi rețetele noastre miraculoase.

—Bine, de sassafras să fie, spuse John și își reluă lectura.

Îndreptându-se spre bucătărie, Lanna trecu prin spatele fotoliului lui John și-și aruncă privirea pe articolul de fond al ziarului.

—Te interesează ceva? întrebă John, privind-o pieziș.

—Articolul despre Faulkner și procesul lui cu spitalul. Doctorul

Fairchild îmi vorbea ieri despre asta, la telefon.

Lanna se aplecă să citească tot paragraful.

—John, dar tu lucrezi la Compania Faulkner!

— Da, dar nu văd ce rost au întrebările astea. Ancheta s-a făcut în prezența tuturor membrilor spitalului. Totul este absolut legal.

—Ai dreptate, recunosc Lanna, dar cred că afacerea este totuși dubioasă.

— Numai pentru suspicioși.

Lanna ridică din umeri, nu putea înțelege încrederea necondiționată pe care John o acorda patronului său.

— Din câte am auzit vorbindu-se, Faulkner a făcut presiuni în oraș. A devenit un personaj legendar în Phoenix. Se povestesc multe pe această temă; cum cumpără terenuri pe nimic, și le revinde mai scump, cu o sută sau două la sută. Îi ruinează pe micii proprietari.

John își dădu capul pe spate, izbucnind în râs:

—Nu a înșelat niciodată pe nimeni. Plătește doar prețul cerut și așteaptă momentul favorabil pentru a revinde în profit.

—Crezi că nu trișează, ca să câștige! Eu nu-l văd așa. Cred că unele persoane sunt născute sub o stea norocoasă, iar John Buchanan Faulkner face parte dintre aceștia.

—Nu sunt așa de sigur de asta, se strâmbă John: eu am auzit că este un om singur.

— Poate că ai dreptate, dar când mă întâlnesc cu un Cadillac nu pot să-i compătimesc pe cei dinăuntru.

John împături ziarul și se ridică, îndreptându-se spre bucătărie. În trecere, zări niște bucăți de tapet pe bar.

—Ce-i cu astea? Vrei să schimbi decorația interioară?

— Da, vreau să pun tapet nou în baie și mi-am oferit acest cadou de ziua mea.

John se uită repede la tapet.

—Când este ziua ta? Nu mi-ai spus nimic.

—Vinerea viitoare. Încă n-am uitat, dar în curând va trebui să mă fac că uit; împlinesc douăzeci și șase de ani.

— De abia când vei avea vârsta mea, poți să te faci că uiți. Cum îți sărbătorești ziua de naștere?

— Primesc orice propunere. Vrei să vii la masă? propuse Lanna.

—Am o idee mai bună: mergem la restaurant.

Capitolul 9

—Față de masă din dantelă, lumânări, șampanie. Nu mă așteptam la un asemenea lux, John.

Flăcările tremurătoare făceau să strălucească părul castaniu al Lannei și să scânteieze pieptenii aurii, prinși la tâmpile. Ea ridică paharul, pe care maître d'hotel tocmai îl umpluse cu vin spumos și îl ridică spre însoțitorul său.

—Mulțumesc.

—Este o seară deosebită. Îi aminti el cu o voce gravă, doar sărbătorim ziua ta.

Lanna bău o înghițitură de șampanie, bulele de aer ușoare o înțepară în nas, făcând-o să râdă.

—Ar fi groaznic, dacă aș strănuta!

—Și de prost gust.

John plesni din limbă a dezaprobare.

—Sunt sigură că „maître” m-ar trata cu dispreț, chicoti Lanna privindu-l pe omulețul care conducea o pereche la masă.

—N-ar îndrăzni, aș fi în stare să-l distrug dacă ne strică seara, amenință John.

Lanna puse paharul pe masă, mângâind piciorul fragil. Lichidul spumos avea aceeași culoare cu rochia fetei, făcută dintr-un material ușor, care i se mula pe forme.

—Mă simt ca șampania asta, declară ea. Acest local, puțin frecventat, este mai plăcut decât un restaurant plin; este elegant și intim.

—De ce crezi că l-am ales? Aici îmi aduc prietenele. John râse, aplecându-se spre însoțitoarea sa.

—Toți bărbații din această sală mă invidiază (ochii lui străluceau cu răutate) și se întrebă dacă ești nepoata sau amanta mea. Nu le auzi pe doamne întrebându-se „Ce face acest bătrân dezgustător, cu o femeie atât de atrăgătoare”?

Părul cărunț al lui John, des și ondulat, lucea în lumina lumânărilor. Purta un costum și cravată și se simțea în largul lui.

—Ești foarte elegant în seara asta, John. De fapt, te văd prima oară îmbrăcat astfel. Întotdeauna ești în ținută de lucru.

—N-am fost paznic de noapte toată viața mea, răspunse el, cam brusc.

—De ce nu ne servesc mai repede? n-aș vrea să ajungi târziu la șantier.

John se înțepeni în scaun.

—Nu ți-am spus oare? În seara asta nu lucrez, așa că nu e cazul să ne grăbim.

—Nu mi-ai spus, replică Lanna gânditoare.

Privirea lui John deveni mai pătrunzătoare.

—S-a întâmplat ceva?

— Nu, mă gândeam.

— La ce?

—Mă gândeam la familia ta, că nu ești cu ea în seara asta. Nu mi-ai vorbit niciodată de fiii tăi, nici măcar nu le cunosc numele! Locuiesc în Phoenix?

—Doar cel mare. Știi, este greu să-ți judeci propriii copii. Cel mic este de o inteligență remarcabilă, foarte capabil, dar parcă nu are nici un fel de ambiție. Cel mare îmi seamănă din foarte multe puncte de vedere, cred. Nu știu dacă ți-am mărturisit, dar până acum nu am mai avut ca prieten o femeie.

— Nici eu, declară Lanna, sesizând că și de data asta, John evitase să vorbească despre familia sa.

—Această seară cu tine mi-a dăruit atâta fericire, cât n-am avut în toată viața.

Această confidența, aduse lacrimi în ochii tinerei femei. John ridică paharul.

—Ajunge cu sentimentalismul, să mâncăm, să bem și să ne distrăm. La mulți ani, Lanna!

Toate trei urările se împliniră. Paharul Lannei nu rămase gol nici un moment, John umplându-l mereu, cu toate protestele tinerei femei. S-a servit friptură succulentă, garnisită cu sparanghel și cartofi copti, stropiți cu unt topit. Meniul fu încoronat de un tort cu adevărat festiv, cu douăzeci și șase de lumânări. Dar cel mai plăcut lucru a fost conversația amicală.

Ușor amețită, Lanna ezită să coboare din mașină când John opri în fața blocului. Făcu un efort să se întoarcă spre însoțitorul ei și să-l întrebe:

—Vrei să vii la o cafea, în casă?

El ezită înainte de a accepta.

— Bineînțeles.

Dar Lanna remarcase nota de oboseală din vocea lui.

— Ești obosit?

—Sunt prea bătrân pentru a mai rezista la o petrecere, glumi el, ieșind din mașină.

La rândul ei. Lanna coborî din mașină, dar se împletici puțin. Aerul rece o făcu să amețească și se sprijini de John, care o prinse de braț

— Ei bine, m-am îmbătat puțin, mărturisi ea surâzând.

—Amuzat, el o conduse spre ușa de la intrare.

Pe palier, Lanna se opri și scormoni în poșetă, căutând cheile.

— Lasă-mă pe mine, propuse, văzând-o cum pipăie broasca.

—Cu plăcere.

Ea îl întinse cheia și se sprijini de perete în timp ce el deschidea. În

partea opusă a culoarului, se deschise o ușă și doamna Morgan traversă holul. Lanna așteptă ca aceasta să intre în spălătorie. Syvia Morgan se mai întoarse o dată la colțul culoarului.

— E curioasă să vadă dacă intri la mine, îi explică Lanna pășind prima în vestibul. Este convinsă că ești amantul meu.

John începu să râdă, dar râsul lui era lipsit de veselie.

— Nu sunt surprins, este concluzia pe care ar trage-o oricine ne vede împreună.

El traversă camera și se trânti pe scaunul din fața mesei.

—Oasele mele bătrâne mă lasă.

—O să încălzesc, repede, puțină apă, promise Lanna dispărând în bucătărie. Nu se ținea bine pe tocuri și își scoase pantofii. Gresia rece îi produse o senzație plăcută pe tălpile goale. Umplu o sticlă cu apă și o puse pe plită.

—Știi că am comandat tapetul pentru baie? îi spuse lui John, deschizând bufetul. Mi-l aduc sâmbăta viitoare. Mă ajuți să-l pun sâmbătă?

Se auzi ceva căzând.

—John?

Lanna se întoarse și privi pe deasupra barului. Scaunul lui John era gol. Zări un trup întins pe jos.

—Dumnezeule, murmură ea.

Anii de practică profesională o făceau să nu se panicheze. Se repezi la prietenul ei și reuși să-l întoarcă pe spate, imediat, îi deznodă cravata și-i deschise cămașa la gât, ca el să poată respira mai ușor. Îi luă pulsul. Din întâmplare, zări cutia cu pilule al cărei conținut era împrăștiat pe jos. Îl lăsă inconștient și se repezi la telefon, formând numărul Salvării. Vocea ei era clară, dar fermă, când își dădu numele și adresa, cerând o ambulanță și precizând că este vorba de o criză de inimă.

Liniștită că salvarea va veni, se întoarse la John, pradă gândurilor de tot felul. Instinctul profesional o făcu să se concentreze asupra bolnavului, pândind sirenele salvării. Dar în sine, se acuza că nu fusese capabilă să-și dea seama de semnele prevestitoare ale bolii prietenului ei. Probabil că John se prefăcuse, ca să nu-i strice aniversarea. Trecură secole, până când Lanna auzi sirena ambulanței. Se auziră portierele trântindu-se, pași grăbiți pe coridor. În sfârșit se auziră bătăi în ușă. Lanna strigă:

— Este deschis, grăbiți-vă!

Infirmerii în halate albe se năpustiră înăuntru, aducând cele necesare reanimării. O dădură deoparte pe Lanna. Un bărbat punea deja întrebări.

—Faceți parte din familie?

—Nu, este un prieten.

Lanna se sprijini de masă, clătinându-se.

— Numele lui?

— John Buchanan.

— Vârsta?

Ea avu un lapsus, dar își reveni imediat.

— Șaizeci și trei de ani.

— A mai avut probleme cu inima? Lua medicamente?

— Da, pilulele astea care s-au răsturnat; posologia este indicată pe spate.

Infirmierul întoarse cutia.

— A luat din ele?

— Nu știu, eram dincolo când a căzut.

Al doilea infirmier interveni:

— Cred că putem să-l luăm.

— Vă rog, aș putea să-l însoțesc? întrebă Lanna.

— Bineînțeles, răspunseră cei doi, punând trupul nemișcat pe un cărucior.

Lanna intră grăbită în bucătărie să-și ia pantofii, să stingă gazul și să-și ia poșeta. Căruciorul traversa holul sub ochii holbați ai doamnei Morgan.

— Ce s-a întâmplat? Un atac? strigă ea Lannei, care răspunse mergând preocupată în urma brancardierilor.

— Mă așteptam la așa ceva, un bărbat de vârsta asta!

Lanna preferă să nu dea atenție acestor insinuări și se înghesui în partea din spate a ambulanței. Portierele fură închise și mașina demară în urletele sirenei, cu girofarul aprins.

Sosirea în regim de urgență la spital era o scenă familiară pentru Lanna, dar acum totul avea un aspect straniu: infirmieri și interniști, în fata ușii, așteptând căruciorul pe culoar, ordinele șoptite de o persoană autoritară și calmă, mirosul dezinfectantelor și a antisepticelor. Lanna avea impresia că trăiește un coșmar.

— Avem nevoie de câteva informații, domnișoară.

O femeie îmbrăcată în alb, cu o bonetă pusă peste părul încărunțit, îi interzise să treacă, reținând-o de braț. Lanna urmări cu ochii căruciorul până când acesta dispăru dincolo de ușile batante.

— Da, bineînțeles!

O urmă pe femeie în biroul mic al camerei de gardă, unde se așeză pe un scaun incomod. Lanna repetă ceea ce spusese și infirmierului.

Începură întrebările:

— Știți unde locuiește domnul Buchanan? Adresa lui?

— Nu.

— Numărul de telefon.

Lanna suspină și își trecu degetele prin păr.

— Stați, John lucrează la societatea Faulkner. Este paznic de noapte.

—Vedeți, știți câte ceva din toate, spuse infirmiera cu un zâmbet încurajator.

Pe coridor era o activitate intensă: cuvintele șoptite cu voce gravă făceau ca neliniștea Lannei să crească. O altă infirmieră năvăli în birou, cu lucrurile lui John în mână.

— Este John Buchanan Faulkner!

Numele o plesni pe Lanna ca o palmă. Ea protestă.

—Trebuie să fie o greșeală.

Femeia se întoarce, ca și când ar fi văzut-o pentru prima oară, fixând-o cu o privire care nu admitea o asemenea absurditate. Infirmiera din camera de gardă o prezentă pe Lanna.

— Domnișoara Marchall era cu victima când a survenit atacul.

—Este John Buchanan, repetă tânăra femeie, îl cunosc de două luni, este paznic de noapte. Nu înțeleg de unde aveți această informafie.

—Din portofelul lui, domnișoară Marchall. M-am uitat în el, căutând rețeta și am găsit actele lui de identitate.

Privirea femeii în alb alunecă peste obrazul frumos al Lannei și peste rochia de culoarea chihlimbarului, care i se mula pe corp.

—Înțeleg că aveți motivele dumneavoastră, ca să-i ascundeți identitatea.

Obrajii Lannei deveniseră stacojii și protestă:

—Vă înșelați, doamnă. Când l-am cunoscut, se numea John Buchanan. Este numele pe care vi l-am și comunicat.

Infirmiera zâmbi înțepat, și nu răspunse direct la această declarație.

— Dacă nu vă deranjează, luați loc în sala de așteptare și vă voi anunța când vor apare modificări în starea domnului Faulkner.

— Mulțumesc.

Lanna se sculă. Înțelegând că prezența ei nu mai era necesară. Reveni în sala goală, de lângă serviciul de urgentă, și începu așteptarea.

Capitolul 10

Cu umerii căzuți, Lanna ședea pe un scaun de plastic. În mâini strângea o ceașcă de cafea rece pe care i-o aduseseră cu o oră înainte. Se îndreptă și își trecu mâna prin părul des castaniu, suspinând. Apoi, din ochi, îi adresă infirmierei de gardă, o întrebare mută. Femeia dădu din cap: nimic nou, starea lui John nu se schimbă. John sau domnul Faulkner, nu asta avea importanță. Lanna era neliniștită pentru prietenul ei. Se agăță de speranța că el rămăsese în viață. De altfel, ea era sigură că aici el va primi cele mai bune îngrijiri.

Soneria telefonului o făcu să privească spre infirmieră, încercă să prindă câte ceva din conversație.

— Da, doctore, am reușit s-o găsim pe doamna Faulkner, acum două ore; era la ferma ei din Arizona și va veni cu avionul ei particular.

Urmă o pauză.

— Fiul lui? I-am lăsat un mesaj să contacteze spitalul, imediat ce se întoarce.

Din nou tăcere.

— Bine doctore, mă ocup eu de asta.

Imediat ce infirmiera puse receptorul în furcă. Lanna lăasă ceașca de cafea pe masă, printre revistele împrăștiate și se repezi în boxă cu privirea plină de neliniște.

— Ce face John? Ce a spus doctorul?

— Îmi pare rău, domnișoară Marchall. Starea lui rămâne critică, răspunse infirmiera.

— Mai concret, mai precis! Și-a recăpătat cunoștința? S-a...

— Încercați să înțelegeți, domnișoară Marchall, nu avem voie să dăm amănunte fără acceptul familiei; mai bine v-ati duce acasă, nu este nevoie de dumneavoastră aici.

Cu o mișcare a capului, Lanna respinse propunerea.

— Nu, voi aștepta!

Reveni pe scaunul verde, din plastic, copleșită.

— Te rog, Doamne, te rog!

Lanna șopti o rugăciune, care se termină cu un suspin, înghiți, ca să-și degajeze gâtul. Voia să-și stăpânească emoțiile. Totuși avea nevoie să vorbească cu cineva, să se gândească și la altceva, decât la starea de sănătate a lui John. Ca infirmieră știa că următoarele ore vor fi critice. Ridică capul, încercând să se gândească la altceva.

Întră o pereche. Lanna remarcă contrastul dintre bărbat și femeie. Aceasta, cu toate că se apropia de șaiszeci de ani, își păstrase silueta elegantă și tinerească. Purta o fustă modernă, verde, o vestă asortată și o bluză-cămașă din mătase înfiorată. Părul ei, castaniu deschis, era bine coafat și cu toată aparența de simplitate, trăda o elegantă trufașă.

Prin contrast, bărbatul era discret, o umbră tăcută lângă ea. Avea un mers felin și mișcări suple, chiar dacă avea umerii lați și un spate drept. Nu încerca să facă impresie, cu toate că avea o ținută mândră, nici să rivalizeze cu însoțitoarea lui mai în vârstă pe care o întrecea cu un cap. Era îmbrăcat modest, dar pantalonii maro și cămașa bej nu-i puteau ascunde corpul subțire și viril. Era ceva neînduplecat în profilul lui ascuțit, de pasăre de pradă. Părul negru, des și ondulat, îi cădea neglijent pe frunte.

În spatele indolenței lui, Lanna simțea că străinul stătea la pândă, că privirea lui vedea totul. Omul înregistra, din instinct, și mirosurile și sunetele. Nu acordă prea mare atenție, pentru moment, acestor lucruri. Luă din nou ceașca de cafea de pe masă și o duse la gură; cafeaua era amară și rece. O năpădiră gânduri neliniștitoare; stinsese gazul, închisese ușa? Aceste gânduri i se părură atât de importante, încât se repezi la telefon s-o cheme pe Sylvia Morgan, între timp, doamna elegantă se opri în fata biroului.

— Sunt Katheryn Faulkner, aș vrea să-l văd pe soțul meu.

Tonul și atitudinea ei arătau că nu avea obiceiul să ceară voie. Stând deoparte, Hawk observa reacțiile infirmierei față de aroganța lui Katheryn Faulkner.

Infirmiera ridică receptorul și cu o voce scăzută comunică cele aflate.

La celălalt capăt al firului i se dădu un răspuns afirmativ. Femeia în alb puse receptorul jos și îi zâmbi cu amabilitate lui Katheryn.

— Doctorul Sanderson ar dori să vă vadă personal, doamnă, vă rog să luați loc.

Infirmiera nici nu avu timp să-și termine fraza, și Katheryn părăsi deja biroul, reducând-o la tăcere prin atitudinea ei. Făcu câțiva pași. Figura ei indiferentă nu era cea a unei soții care venise să-și vadă soțul bolnav. Dar Hawk, care o observase în timpul călătoriei, o văzuse cum își rodea unghiile, în avionul cu care veniseră de la fermă, la Phoenix. Se mira că ea mai avea încă sentimente vii pentru omul cu care se căsătorise și nu putu să nu admire adorația pe care ea o avea pentru tatăl său, condamnând-o în același timp pentru fidelitatea ei ridicolă. În acești ani, atracția pentru mama sa vitregă crescuse, timp în care ura lui Katheryn prinsese rădăcini adânci. Hawk era dovada vie a infidelității lui John Buchanan Faulkner, amintirea constantă a faptului că el nu o iubea. Relația ciudată între Katheryn și Hawk evoluase la fel. Katheryn era conștientă de atașamentul fiului său vitreg, dar îl trata ca pe un bastard. Se răzbuna pe el, neputând să se răzbune pe soțul ei. De aceea îi și ceruse să piloteze avionul familiei, când trebui să vină lângă John Buchanan. Această idee nu-i venise din compasiune; din contră, Katheryn îl luase cu ea pe Hawk în acest moment de criză, pentru ca pe urmă să-l umilească mai bine.

Regulamentul spitalului era foarte strict și nu permitea decât membrilor familiei să stea lângă bolnav. John Buchanan Faulkner nu-l recunoscuse niciodată pe Hawk. Fiind născut într-o rezervație Navajo, el nu avea certificat de naștere american, cu care să-și dovedească identitatea.

Conștient de toate aceste lucruri, tânărul acceptase să o însoțească, de fapt pentru ea și venise. S-ar fi putut să aibă nevoie de el.

Zgomotul ascensorului atrase atenția indianului. Apăru un bărbat cu părul cărunt, înalt, îmbrăcat cu o bluză verde. El se adresă imediat doamnei Faulkner, pe un ton profesional. Hawk se retrase, jucând rolul unui simplu însoțitor.

— Doamna Faulkner.

Doctorul avea o voce politicoasă, respectuoasă chiar, care exprima o oarecare îngrijorare.

—Sunt doctorul Sanderson, îmi pare bine că ați sosit.

—În ce stare este?

Katheryn, cu capul sus, abia își stăpânea lacrimile. Doctorul se făcu că nu aude întrebarea.

—Secția noastră de cardiologie este una din cele mai bune din tot statul.

—Vreau să-l văd pe soțul meu, spuse Katheryn.

Doctorul îl privi pe Hawk, așteptând ca acesta să spună ceva, dar acesta rămase tăcut.

—Domnul Faulkner este inconștient, dar bineînțeles, puteți să-i faceți o vizită de câteva minute. Veni cu mine.

Doctorul îi făcu doamnei Faulkner loc să treacă, apoi se uită întrebător la Hawk.

—Așteaptă-mă aici, Hawk, spuse Katheryn.

El înclină din cap, în semn că a înțeles. Când doctorul și mama sa vitregă se îndreptară spre lift. Hawk simți o mișcare lângă el. Era tânăra femeie pe care o găsisese așteptând deja, când venise el.

—Doctore, îl strigă ea cu o voce gravă, dar fermă.

Doctorul ezită. Katheryn devenise nerăbdătoare, ceea ce mări încurcătura acestuia.

În Hawk se trezi curiozitatea.

Medicul opri o femeie între două vârste.

—Soră! condu-o pe doamna Faulkner în sala de terapie intensivă, voi veni și eu direct acolo.

În timp ce Katheryn se îndepărta, doctorul se apropia de Lanna.

—Cum îi merge domnului Faulkner?

Necunoscuta știa numele tatălui său! Ochii lui Hawk se îngustaseră; de ce se interesa această femeie de John Buchanan?

— Facem tot ce putem, repetă doctorul cu răbdare. Ochii fetei, de culoarea alunei, se aprinseră de mânie.

—Sunt infirmieră, vreau să știu în ce stare este.

— Are șanse foarte mici. L-am salvat deja de două atacuri, ar fi o minune să supraviețuiască unui al treilea.

Lanna deveni lividă, ochii i se măriră neîncrezători, deschise gura, dar nu putu scoate un cuvânt. Atunci, Hawk înainta spre ea.

—Cine este aceasta tânără?

Îl întrebase direct pe doctor, uitându-se atent la tânăra femeie care manifesta atâta neliniște.

Părul ei drept, moale ca o catifea, căzându-i în dezordine, îi dădea mult farmec. Luate separat, trăsăturile ei nu aveau nimic frapant, dar ansamblul — ochii de culoarea *alunei*, *pomeții ridicați*, gura plină — formau un tot armonios. O rochie, fără pretenții, de culoarea șampaniei, îi scotea în evidență corpul subțire, dar cu forme atrăgătoare.

— Domnișoara Marchall era cu domnul Faulkner când a suferit atacul, explică doctorul Sanderson.

Hawk își încheșta fălcile, pradă unei furii instantanee, îndreptate nu atât împotriva tatălui său, cât împotriva umilinței la care era supusă Katheryn.

—Unde s-a întâmplat? Întrebă el.

— La mine, mărturisi Lanna.

Hawk reuși să se stăpânească; îl privi pe medic, apoi pe tânăra femeie.

— Presa a aflat?

—Nu, afirmă Sanderson.

—Spitalul nu trebuie să dea nici o informație, cred că mă înțelegeți doctore?

Tonul lui Hawk era calm, dar amenințător.

— Perfect.

—Atunci, e bine. Există vreun loc în care... domnișoara Marchall ar putea să aștepte?

Indianul o fulgerase pe necunoscută cu o privire, înainte să-i rostească numele, dar aceasta părea indiferentă față de situația dată și față de consecințele ei asupra familiei Faulkner.

Înainte de a răspunde, doctorul reflectă puțin asupra cererii lui Hawk.

—Avem vestiarul personalului; acolo domnișoara Marchall nu va fi deranjată. Cu mâna, indică sala.

—Mulțumesc, făcu Hawk luând-o pe Lanna de braț.

Ea nu se opuse și se îndreptă spre vestiar.

—Și dacă vă cheamă doamna Faulkner..., începu medicul.

Hawk o lăsă pe Lanna și se întoarse.

—Spune-i că am ieșit puțin.

— Desigur, v-o încredințez pe domnișoara Marchall, încheie

Sanderson cu un zâmbet de ușurare.

Trecând pe lângă biroul de internări, Hawk o privi printre genele sale negre pe femeia care mergea alături de el. Ea tremura, iar fața ei era lividă de îngrijorare. Era clar, chiar și pentru un străin, că această îngrijorare se datora omului care zăcea undeva în acest spital — poate chiar gata să moară.

Hawk deschise ușa vestiarului. Acest gest îl apropia pentru un moment de însoțitoarea sa, simțindu-i parfumul de santal. Indianul simți că se enervează din cauza acestei creaturi seducătoare, care, după toate aparențele, petrecuse cu tatăl său.

Tânăra femeie părea pierdută în gândurile sale și Hawk îi admiră sângele rece.

— De când îl cunoști pe John Buchanan Faulkner?

Această întrebare brutală o surprinse pe Lanna, iar tonul ostil o socă. Hawk se mai înmuie.

— De ce nu luați loc, domnișoară Marchall?

—Nu, nu mai vreau să stau jos! izbucni Lanna.

—De când îl cunoașteți pe John Buchanan? repetă Hawk.

—Din iulie! Lanna își apăsa mâna pe frunte, suspinând; sunt deja mai mult de trei luni...

—Sunteți infirmieră, mi se pare; cum l-ați întâlnit?

—Într-o seară, când veneam spre casă, de la muncă, camionul lui era în pană pe șosea și l-am luat în mașina mea.

Lanna își aruncă capul pe spate, descoperind linia fină a gâtului. Izbucni într-un râs neîncrezător.

—Nu i-am cunoscut numele până în seara asta, este de necrezut, nu-i așa?

—Se numește John Buchanan Faulkner, declară Hawk.

Faptul că tatăl său își ascundea identitatea nu-i mai mira; anonimatul îi permisesese să aibă o aventură cu o femeie, care nu îl căutase pentru banii săi.

Nu o luase ca amantă pe mama lui Hawk, o Navajo, care nu avusese nici măcar idee de averea lui? Dar pe Hawk nu-l interesau motivațiile tatălui său. Voia să cunoască amănuntele exacte ale situației actuale.

—Aș vrea să știu ce s-a întâmplat în cursul acestei seri, domnișoară Marchall. Cum a survenit atacul?

Lanna plecă ochii.

— Era ziua mea. John mă invitase la masă. Șampanie, aniversare cu lumânări. Hawk își imaginase scena: tatăl său gata să zâmbească, să glumească, așezat la masă în fata acestei încântătoare necunoscute. Tinerețea și frumusețea ei trebuie că îl flataseră.

—N-a spus nimic despre starea lui. Cred că nu dorea să strice seara. Iar eu, spuse Lanna, cu un aer vinovat, n-am observat nimic. Apoi am mers la mine, am pregătit o cafea și...

—Când apoi, domnișoară Marchall? Nu mă interesează viața dumitale sexuală, aș vrea să știu, dacă John Buchanan era îmbrăcat, când a venit ambulanta și, dacă era în pat.

— Da, era îmbrăcat și nu era în patul meu! Nu sunt amanta lui, ci prietena lui, în cel mai strict sens al cuvântului. De ce nu vrea nimeni să creadă?

Lanna se întoarse hohotind.

Hawk nu răspunse, o observase în tăcere. Tânăra fată părea sinceră și poate că judecase greșit relațiile ei cu tatăl său. Dar pentru moment, puțin îl interesa acest lucru, din moment ce ea îi răspunsese la două întrebări fundamentale.

Hawk se îndepărtă, fără să se scuze și fără a o încuraja pe tânăra femeie. Nu dorise să fie dur, dar nici ideea de a o consola nu-i surâse. Asta era tot.

Când ajunsese în capătul culoarului, îl văzu intrând pe Chad. Haina lui din păr de cămilă ascundea o talie îngroșată din cauza abuzului de whisky. Mergea cu rigiditatea unui fost elev de școală militară. Părul său castaniu-auriu era bine aranjat, iar fața bronzată, era incredibil de frumoasă. Ochii lui căprui străluciră rece la vederea lui Hawk.

—Ce cauți aici?

Hawk se îndepărtă de birou, pentru a scăpa de curiozitatea infirmierei, impresionată de prezența lui Chad. Nu dorea ca discuția cu fratele său vitreg să fie auzită.

—Katheryn m-a rugat s-o aduc aici cu avionul. Această informație îl liniști pe Chad, care nu știa de jocul crud pe care mama sa îl făcea cu Hawk. El încerca un sentiment de gelozie, să-l știe inclus în cercul familiei.

—Carol și Johnny sunt aici?

Chad se uită în hol, căutându-și soția și fiul.

—Nu, domnul și doamna Rawlins îi vor aduce cu mașina.

—Ce face tata? Va scăpa?

Hawk se întrebă dacă vulturii își pun asemenea întrebări când își încolțesc prada. Dar aceștia aveau scuza unei necesități vitale, chiar dacă, uneori, nici nu mai așteptau ca prada să fie moartă pentru a-și înfige ghearele în ea.

—Trăiește, dar nu este bine, recunosc Hawk.

Cu pleoapele pe jumătate închise, el se amuza văzându-l pe fratele său vitreg cum se străduiește să pară îngrijorat.

—Unde este? ar fi bine să mă duc la el, mama ar putea avea nevoie de mine.

Hawk îl opri.

—Este o problemă mai urgentă de rezolvat.

—Care? întrebă Chad adoptând imediat un ton de sfidare.

Hawk ridică un colț al gurii.

—Se pare că John Buchanan era la o prietenă, când a avut atacul.
Pielea bronzată a lui Chad deveni ca de marmură; el scrâșni din dinți.

—Ticăiosul! șuiera el. Nu putea să moară, fără să ne târască în noroi? Noi ce avem de făcut?

Chad își trecuse nervos degetele prin păr. Spusese „noi”.

—Să telefonăm judecătorului Garvey, îl sfătui Hawk. John Buchanan i-a făcut câteva servicii. Sunt sigur că ai putea să-l convingi să declare că prietenul său se afla cu el, când a făcut infarctul.

—De unde îl cunoști tu pe Garvey?

Chad îl observase pe fratele său vitreg surprins și bănuitor.

—Am auzit vorbindu-se de el, răspunse Hawk, ca și când această precizare n-ar fi avut nici o importanță.

—Și femeia?

—Vom discuta și cu ea, imediat ce vom aranja această problemă.

După câteva ezitări, judecătorul Garvey acceptă să depună mărturie pentru a salva onoarea prietenului său. A mai fost nevoie de încă jumătate de oră pentru a cumpăra tăcerea personalului care venise cu ambulanța. Totuși Hawk știa că „povestea” va circula. În tot cazul, scandalul nu va fi subiect de presă.

Hawk și Chad reveniseră în biroul infirmierei.

—Acum să ne ocupăm de amantă, suspină Chad.

—Este aici, începu Hawk, dar fratele său îi tăie vorba.

—Aici? La spital?

—Da, l-a însoțit pe John în ambulanță, preciza Hawk, pe un ton posomorât.

—Unde este în momentul de față? Dumnezeuule, nu cumva este cu el? N-aș vrea ca mama să suporte o astfel de umilință!

—Până acum, Kathryn nu știe nimic, dar sunt convins că mai devreme sau mai târziu, va afla. Doctorul Sanderson mi-a dat voie să duc în vestiar, pentru a evita întrebările ziariștilor.

—Scoate-o afară imediat, lătră Chad.

—Se pare că este hotărâtă să rămână până îi vor da vești despre John! În plus, ea susține că sunt simplii prieteni, adăugă Hawk, amintindu-și de protestele vehemente ale tinerei infirmiere.

—Prieteni? John Buchanan nu cunoaște decât un singur mod de a trata femeile, făcu Chad.

Privirea lui era ca o condamnare la adresa lui Hawk, pe care îl încadra în aceeași categorie; soția sa Carol îl „cunoscuse” pe Hawk, în sensul biblic al cuvântului, înainte de căsătorie.

—În tot cazul, nu pare a fi genul care se lasă cumpărat.

—Ticălosul, înjură Chad, n-am înțeles niciodată de ce femeile se lasă prostituate de el, ca și mama, de altfel. Dacă această fată îl iubește cu adevărat, o putem convinge să plece. Am să-i vorbesc, arată-mi unde

este, *porunci el*.

Hawk se execută, dar fără servilism, și coborî pe culoar, până la vestiar. Când deschise ușa, o văzu pe Lanna privind în noapte, prin fereastră. Auzind zgomotul, ea se întoarse cu iuțea, dar se opri recunoscându-l pe Hawk. În spatele fratelui său vitreg, Chad șopti:

—Măcar, o dată, a avut și tata gust!

Era o insultă directă la adresa mamei lui Hawk. Ochii albaștri ai indianului se aprinseră pentru un moment, dar se abținu să răspundă. Lanna crezuse că cineva din personalul spitalului îi aduce vești despre John. Când privirea ei întâlni ochii albaștri insolenți, se lăsă cuprinsă de o mânie rece.

Nu-și închipuise că acest om diabolic, cu părul negru ca tăciunele, va mai îndrăzni să vină, după toate acuzațiile pe care i le adresase, cu toate că nu părea genul de om care să-și poată permite orice. Întrebările brutale, dar sincere, o făcuseră să înțeleagă că el spunea cu voce tare, ceea ce alții șopteau doar.

Zărindu-l pe al doilea bărbat, Lanna deveni atentă. Era incredibil de frumos, de o frumusețe care-ți tăia respirația și avea haine elegante și costisitoare. În timp ce acesta traversă încăperea, Lanna văzu că-i zâmbea cu amabilitate; ochii lui de culoarea alunei erau luminoși.

—Sunt Chad Faulkner, fiul lui John Faulkner.

Această amabilitate, această forță stăpânită, îi aducea aminte de John și de manierele sale.

—Am venit, imediat ce am putut. Mulțumesc că ați rămas cu tatăl meu, până la sosirea familiei, domnișoară...

Se opri, așteptând ca tânăra femeie să se prezinte:

—Lanna Marchall.

Când Chad îl luă mâna într-ale sale, ei îi veni să plângă de recunoștință, pentru că durerea ei era, în sfârșit, împărtășită.

—Cum... Cum se simte? Nu am nici o veste.

— Staționar, răspunse Chad pe un ton încurajator. Știți că este puternic, este un luptător!

— Da.

Privirea Lannei alunecă spre bărbatul cu părul negru, care observa scena cu un aer răutăcios.

—John și cu mine eram prieteni.

Lanna precizase natura relațiilor dintre ei, pentru a preveni o interpretare greșită.

— Da, mi s-a spus că erați cu el când a avut atacul. Cred că a fost neplăcut.

Lanna simți nevoia să se sprijine pe umărul acestui om atât de înțeleghător.

—Tocmai sărbătoream ziua mea de naștere...

— Nu este nevoie să-mi povestești, o întrerupse Chad, petrecerea a

fost stricată de ceea ce s-a întâmplat.

Lanna începu să se simtă nedemnă de atâta înțelegere, își trase mâna și-i adresă lui Chad un zâmbet, parcă pentru a-l convinge că totul era în ordine.

În tot acest timp, era conștientă de prezența, în spatele său, a bărbatului care îi privea, distant și de nepătruns.

— Domnișoară Lanna, aș putea să vă cer să-mi faceți un serviciu?

Chad își lăsă mâna pe lângă trup, și zâmbi încrezător că nu poate fi refuzat.

—O favoare, dar n-aș vrea să fiu înțeles greșit.

—Despre ce este vorba?

—Aș prefera ca nimeni să nu știe că tata era la dumneavoastră, în momentul accidentului. Oricât de nevinovată ar fi fost prietenia voastră, dacă ziarele află această poveste...eu nu vreau să-mi văd familia rănită și dezonorată de insinuările veninoase ale presei. Vreau să vă protejez pe dumneavoastră și pe mama, dar pentru asta am nevoie de ajutor.

—Ce pot să fac?

—Aș prefera să plecați acasă. Hawk vă va conduce.

Văzând-o decepționată, el adăugă:

—Îți promit să te țin la curent cu orice modificare a stării tatălui meu.

— Da, da, înțeleg, aprobă Lanna.

—Mulțumesc, Lanna! (Chad surâse dezarmant). Și îți promit, că numele tău, nu va fi niciodată pomenit lângă cel al lui John Buchanan.

—Sunteți foarte amabil, domnule Faulkner, murmură ea.

—Spune-mi Chad. Îmi pare rău, dar nu mai pot să stau, probabil mama are nevoie de mine.

— Normal, nu vreau să vă rețin, îl asigură Lanna, dând din cap.

Chad puse o mână protectoare pe umărul tinerei femei.

— Hawk va avea grijă să ajungi cu bine acasă. Te voi suna imediat ce voi avea noutăți.

— Mulțumesc, încă o dată.

Lanna aruncă o privire ostilă bărbatului taciturn care trebuia s-o conducă acasă. Individul pe care Chad îl numise Hawk o privi curtenitor, dar ea nu-și putu da seama dacă aceasta misiune îi făcea plăcere sau îl plictisea.

Chad se opri în prag pentru a spune ceva, dar Lanna nu-l auzi. Individul numit Hawk răspunse scurt, la fel de impenetrabil. Stătea mereu la pândă, cu atenția trează, chiar și atunci când părea distrat. Lanna se simți stânjenită când Chad ieși din sală și o lăsă singură cu Hawk. Ea propuse:

—Aș putea să iau un taxi.

Bărbatul surâse ironic:

— Doar nu vrei să strici planul lui Chad? Ar fi îngrijorat din cauza ta, și nu cred că asta îți dorești.

— Nu.

Lanna se întreba de ce avea sentimentul că el își bate joc de ea.

Capitolul 11

Pe străzi era o circulație intensă, pentru ora aceea târzie. La fiecare intersecție, luminile semafoarelor deveneau verzi, cu o regularitate misterioasă. Lanna îl studia pe omul de la volan. Luminile electrice făceau să lucească părul lui des și negru ca onixul. Nasul lui era puțin coroiat, pomeții erau ieșiți în afara accentuând curba obrazilor și cutele săpate de fiecare parte a nasului, până la colțul buzelor. Buzele erau fine și nu lipsite de ironie. Ansamblul forma o față dură, atrăgătoare, dar care îți inspira teamă.

Mai ales ochii lui o tulburau pe Lanna: de un albastru cobalt adânc, ei contrastau cu pieptănătura lui posomorâtă și pielea tăbăcită. Ochii lui puteau la fel de bine să explodeze de batjocură și să strălucească de ironie, sau să devină duri ca oțelul, sau limpezi ca o oglindă. Alteori, privirea îl era complet indiferentă. Dacă ochii sunt oglinda sufletului, omul ăsta nu avea suflet.

Un ciocan bubuia încă în capul Lannei, puțin amețită încă de șampanie. În mașină, tăcerea devenise de nesuportat și Lanna simți nevoia să țipe pentru a rupe încordarea.

— Lucrezi pentru domnul Faulkner? întrebă ea.

Bărbatul încetă să mai fie atent la circulație și privi cu atenție, în obscuritate, profilul însoțitoarei sale.

— Nu chiar.

— Atunci, ești un prieten al familiei?

Pentru Lanna, el nu putea fi decât ori una, ori alta, deoarece se bucura de încrederea lui Chad.

— S-ar putea spune și așa.

Lanna se neliniști, ar fi vrut să vorbească, să nu se mai gândească la John și la spital. De ce nu o conduse Chad acasă? Se încăpățâna să continue conversația.

— Chad te-a numit Hawk, este prenume sau nume?

— Nume.

— Și prenumele? continuă Lanna.

— Jim, dar nimeni nu-mi spune așa.

— Hawk, pur și simplu?

— Hawk, pur și simplu.

Nu era nimic simplu la el. Din contră, era în el ceva ce-i scăpa tinerei femei, ceva ce-l deosebea de alții.

Ea îl fixă cu intensitate. Hawk se întoarce și întâlnește privirea Lannei, într-o sfidare mută. Ea își întoarce privirea, concentrându-se asupra spectacolului străzii.

— Întoarce după colț, spuse ea.

Apartamentul ei era la patru blocuri mai departe. Lanna privi pe geam, trecându-și degetul mare peste buze. Frica o paraliza

amintindu-și ambulanța care venise pe același drum, câteva ore mai devreme.

—Chad mă face să-mi amintesc de tatăl lui, remarcă ea.

— Da, se pricepe să vorbească cu femeile.

Tonul fusese prea sec, ca această frază să sune ca un compliment. Hawk încetini viteza.

—Aici?

— Da.

Imediat ce mașina se opri. Lanna puse mâna pe butonul portierei. Hawk era deja pe trotuar. După cum se vedea, el îndeplinea întocmai instrucțiunile lui Chad, conducând-o până la ușă. Mergea alături de tânăra femeie, fără să o atingă, deschizându-i ușa de la intrarea în bloc. Intră după ea în hol. În timp ce Lanna își căuta cheile în poșetă, apăru doamna Morgan.

—Vii de la spital? Ce face? Am verificat, dacă ai stins totul în bucătărie, dar uitaseși ușa deschisă. Ce face prietenul dumitale?

— Foarte bine, răspunse Hawk, luându-i-o înainte Lannei, vă mulțumesc.

Se așază între Lanna și vecina ei, semn că pusese capăt conversației. Apoi, luând cheile din mâna tinerei femei, descuie ușa și o împinse.

Lustra de deasupra mesei rămăsese aprinsă. Lanna se opri în living, răvășită de amintirea lui John întins pe jos.

—S-o întreb pe doamna Morgan, dacă n-a sunat telefonul, când eram pe drum. S-ar fi putut să sune Chad, de la spital.

— Nu.

Hawk o apucă de braț, împiedicând-o să mai facă un pas.

—O să telefonez eu. De ce nu faci o cafea?

—Vrei... vrei să rămâi? se neliniști Lanna, de abia mai stăpânindu-și nervii.

El nu-i dădu atenție și se duse în bucătărie, unde era un telefon de perete. Lanna se luă după el, se opri la bar, luă cafeaua, puse apa la fiert în ceainic. Încercă să asculte conversația, dar Hawk vorbea prea încet, ca să audă ceva.

Când vru să ia cafeaua solubilă cu lingurița, mâna îi tremura atât de tare, că împrăști granulele.

—Ar fi mai bine să mă lași pe mine s-o fac.

Hawk luă lingurița cu fermitate și o dădu pe Lanna deoparte.

— De ce nu te duci să te odihnești în camera cealaltă?

—Nu vreau.

Lanna tremura din tot corpul.

—Spitalul? Chad?

— Nici o veste.

Lanna se agăță de marginea barului ca să nu cadă și închise ochii.

—Te doare capul?

— Da, spuse ea cu un zâmbet sfârșit.

Cuvântul era prea slab pentru a descrie bubuiala din capul ei. Ceainicul scoase un fluierat ascuțit. Lanna suspină. Hawk se duse până la plită și făcu să înceteze zgmotul strident. Lanna îl privi cum toarnă apa fiartă în cești. O spumă neagră apăru la suprafață. Privind-o pieziș, de parcă ar fi cântărit-o, Hawk ieși din bucătărie. Ezitând, Lanna îl urmă. El puse o ceașcă pe masa din living, iar cu cealaltă în mână, se așeză pe canapeaua verde. Ea se așeză pe un colț, frământând cu mâinile țesătura fină a rochiei trase peste genunchi. Omul acesta, care o privea fără să clipească, o indispunea.

—Scoate-ți pantofii, o să te simți mai bine, o sfătui Hawk.

— Nu.

Dacă ar fi făcut-o, ar fi fost cuprinsă de emoții puternice, și exact acest lucru nu era de dorit. Peste o secundă, Hawk își puse jos ceașca și îngenunche în fața ei. Nu-i dădu timp să protesteze. Îi prinse un picior și o descălță. Puse jos pantoful cu toc înalt, îi masă talpa piciorului îndurerat. Lanna simți imediat o ușurare și puse piciorul pe mochetă. Hawk repetă operația și cu celălalt picior. Aplecat spre tânăra femeie, era atât de aproape de ea, că îi putea distinge porii feței și ridurile fine din colțul ochilor. Privirile li se întâlneau. Nările fremătătoare ale bărbatului semănau cu cele ale unui animal sălbatic. Avea ceva primitiv, o ferocitate latentă, mascată de un aspect civilizat. Hawk se ridică, puse o mână pe umărul Lannei, obligând-o să se lase pe spătarul canapelei. O străbătu un fior și își puse capul pe pernă, încercând o senzație delicioasă când își simți mușchii gâtului relaxați. O cuprinse un fel de sfârșeală; închise ochii. Trase aer în piept, ca un suspin. Dacă se lăsa pradă senzațiilor, ar fi izbucnit în lacrimi. Când deschise ochii, îl zări pe Hawk lângă ea.

— Nu e nevoie să rămâi, mă voi descurca și singură.

Dar Hawk se instala într-un fotoliu lângă canapea. Ochii lui exprimau îndoială.

—O să aștepti degeaba telefonul lui Chad și ar fi mai bine să nu suni tu, ar putea da naștere la bănuieli.

—Văd și eu, murmură Lanna. Ai venit cu doamna Faulkner?

— Da.

Hawk își întinse picioarele lungi, uitându-se spre Lanna.

—John mi-a spus că ea nu locuiește aici, ci la o fermă în Nord. Tu ai adus-o la Phoenix?

— Da. După ce ne-au sunat de la spital, ea m-a rugat să pilotez avionul.

Hawk era, deci, pilot.

— Ferma este a lui John?

— Da.

— El unde locuia? Odată mi-a vorbit de Nord, de „Cele patru

Colțuri".

Lanna era stânjenită că știa atât de puțin despre John.

— Da, dar nu mai locuiește acolo de mai mulți ani, vine doar o dată sau de două ori pe vară.

Hawk părea interesat mai mult de cafea, decât de discuție. Cât despre Lanna, ea dorea să-și satisfacă și curiozitatea și să mai converseze cu cineva.

—Tu conduci ferma lui John?

—Nu, aceasta este sarcina unui tip numit Tom Rawlins.

—Totuși, locuiești la fermă, Hawk, nu-i așa?

Era evident, după cât de ușor îl spusese pe nume.

—Da, eu... acolo locuiesc.

Ezitatea lui fusese aproape imperceptibilă.

—Și acolo lucrezi?

O cută ușoară apărui pe fruntea Lannei.

— Uneori. Bea-ți mai repede cafeaua, până nu se răcește.

Tonul fusese ferm, dar nu poruncitor. Lanna luă ceașca cu amândouă mâinile și bău lichidul fierbinte care o liniști pentru moment.

—Și tu, unde lucrezi? Întrebă Hawk, după ce luă a doua înghițitură.

Lanna începu să vorbească despre ea, fără să-și dea imediat seama că el schimbase subiectul. De fapt, puțin îi păsa. Nici nu mai avea puterea să reia subiectul. Se lăsă pradă amintirilor; împrejurările în care îl cunoscuse pe John, serile liniștite petrecute cu el. După câteva luni, avea destule amintiri.

Lanna nu-și dădu seama că plânge, decât când simți o lacrimă rostogolindu-se pe obraz. O șterse cu un gest mașinal.

—Te plictisesc cu poveștile mele, scuză-mă.

Puse ceașca pe masă, surprinsă că o băuse pe toată. Hawk ridică din umeri, indiferent.

—Aveai nevoie să te descurci. Mă duc să-mi mai fac o cafea.

Se îndreptă spre bucătărie.

—Nu telefonezi la spital?

Lanna se simțea dată deoparte de la deznodământ. Hawk își continuă drumul spre bucătărie, fără să-i răspundă.

Cu o încetineală voită, puse apa la fiert și puse o linguriță de cafea în ceașca sa. Convinsă că el se preface că nu aude întrebarea ei, Lanna fu cuprinsă de o mânie neputincioasă. Dar în timp ce apa fierbea, Hawk formă numărul spitalului. Lanna aștepta, neliniștită.

— Nimic, spuse el, revenind la cafea.

—Imposibil, izbucni Lanna, situația a evoluat în tot acest timp, sunt schimbări!

— Ești infirmieră; e posibil, să fi apărut schimbări, dar nu sunt esențiale.

Lanna fu obiigată să se supună raționamentului său logic, își trecu mâna peste frunte.

—Ai nevoie de odihnă, observă Hawk. De ce nu te duci în pat? Lasă totul pe mâine dimineață.

— Nu!

Ea respinse propunerea cu un gest brusc, mișcare necontrolată care îi trăda agitația.

—Nu vreau să mă culc fără să știu, n-aș putea dormi. Tu nu poti să înțelegi, nu ești destul de apropiat de John.

—Trebuie să-ți spun că prietenii și familia sa îi spun John Buchanan, preciză Hawk, dându-i să înțeleagă că nu-l cunoștea cu adevărat pe Faulkner.

El schimbă subiectul.

— Unde te-ai născut? Cred că nu în Arizona.

Lanna povesti pe scurt despre copilăria ei în Colorado, despre moartea mamei sale și despre căsătoria tatălui său. Dar îi era greu să se destăinuiască: Hawk nu era John!

Cu ochii umflați de lacrimi, Lanna își privea apartamentul; devenise un adevărat cămin, de când îl cunoscuse pe John. Pe Hawk îl considera distant. Indiferent la durerea ei. Se sculă revoltată, făcu câțiva pași și își încrucișa brațele stânjenită.

—Mă simt atât de slabă în fața dumitale și mi-e rușine de această slăbiciune.

Își frecă coatele, și lacrimile îi țâșniră din ochi curgându-i pe obraji. Strânse buzele pentru a-și înăbuși suspinele. Plecă capul și o șuviță de păr îi ascunse chipul.

O mână o atinse pe braț; schiță gestul de a se da înapoi, dar nu avu curajul să-l ducă până la capăt și se trezi lipită de un piept musculos. Forța bărbatului îl dădu și ei putere.

Hawk o strânse pe tânăra femeie la piept, și ea îi udă cămașa de lacrimi. Continuând să suspine, ea încercă să se stăpânească.

— Pun pariu că faci parte dintre bărbații cărora nu le place să vadă femeile plângând, spuse ea cu o voce tremurătoare.

—Este mai curând stilul lui Chad, răspunse Hawk. Tonul lui era mai curând amuzat, decât critic.

—Ce greu trece timpul... își șterse fața și lăsă capul în jos.

—Încerc să mă conving că nu s-a întâmplat nimic rău, dacă nu ne-au sunat.

În același moment, telefonul sună. Lanna scoase un țipăt ușor și se desfăcu din îmbrățișarea lui Hawk.

— Răspund eu.

El puse mâna pe umărul ei. Lanna nu avu putere să se mai miște, iar Hawk, dintr-un singur pas, ajunsese la receptor. Lanna rămase nemișcată, ascultând, cu mușchii încordați. Din răspunsurile

monosilabice ale lui Hawk, nu înțelege nimic, îi cerceta fața, în căutarea unei reacții, dar nu putu descifra nimic. Când el lăsa receptorul, ea își ținu răsufarea.

—Unde ai niște whisky?

—Whisky? suflă ea. Nu înțeleg legătura... Nu era Chad la telefon? Ce a spus? Ce face John, starea lui s-a stabilizat în sfârșit?

Hawk deschise la întâmplare un bufet din living, scoase o sticla de whisky, pe jumătate plină și un pahar, fără să răspundă la întrebare. Se apropie de Lanna. Paharul se ciocni de sticlă.

—S-a sfârșit, spuse el cu cruzime, a murit la ora două.

Lanna își duse mâna la gură, înăbușindu-și un țipăt. Sângele îi dispăru din obraji, capul îi căzu în piept. Înainte ca genunchii să i se înmoaie complet, Hawk o prinse în brațe, împiedicând-o să cadă și, o conduse spre un scaun. Lanna căzu inertă, nefiind în stare să înțeleagă. Hawk se apropie de ea și scoase dopul sticlei.

— Nu-i adevărat, nu a murit!

— Bea!

Hawk apăsă marginea rece și netedă a paharului de buzele ei, forțând-o să le deschidă. Ea respiră mirosul alcoolului, înainte de a simți lichidul cald în gură. O secundă, își simți gâtul anesteziat, apoi fu cuprinsă de o tuse spasmodică.

— Mai bea puțin, porunci Hawk.

Arsura alcoolului îl risipi năuceala, făcând loc durerii, începu din nou să plângă, îngropându-și capul în mâini, ca să-și ascundă lacrimile. Nu mai era conștientă de prezența bărbatului care stătea în picioare, în spatele scaunului, uitându-se la paharul pe care-l ținea în mână.

Lanna plânse până la istovire. Viața nu i se păruse niciodată mai searbădă.

— Încă!

O mână bronzată, îi întinse din nou paharul. Tremurând, ea apucă paharul și-l duse la gură. De data asta, gustul alcoolului n-o mai luă prin surprindere; gâtul i se strânse, dar nu mai tuși. Se lăsă pe spate, uitându-se în tavan, simțind căldura ce-i cuprindea pieptul. Închise ochii și fu străbătută de un frison. Ceva se mișcă lângă ea. Deschise ochii și-l văzu pe Hawk; aplecat peste ea, el nu-i mai întindea sticla sau paharul. Îi trecu o mână pe sub umeri.

—Ce faci? întrebă ea din ceată.

—Tot ce-ți trebuie acum este patul.

Îi trecu celălalt braț pe sub genunchi, o ridică și o duse în camera ei. Lanna nu protestă și i se agăță de gât, strângându-se la pieptul lui. Capul îi căzu pe umăr. Găsi un sprijin în trupul lui puternic.

În cameră, Hawk o puse pe picioare cât aprinse lumina. Lanna nu-l părăsea din ochi; simțea nevoia să fie luată de mână. Hawk reveni

lângă ea și îi descheie rochia. Ea nu făcu nici un gest ca să-l împiedice, sau să-l ajute. Rochia alunecă de pe umeri, căzând în jurul gleznelor.

Acest gest îl amintea de trecut, de copilărie; odată, ea adormise în mașina tatălui ei și el o dusese în brațe până în camera ei, unde o dezbrăcase și o băgase în pat. Hawk îi scoase sutienul, apoi slipul.

— Unde-ți este cămașa de noapte? întrebă el impasibil.

Lanna îi aruncă o privire lipsită de expresie. Ea purta pijama, el nu putea să-și dea seama că aceasta era sub pernă? Hawk se întoarse să strângă cuvertura, o săltă pe Lanna și o puse pe salteaua moale. O acoperi cu cearșaful, înainte să iasă. Se auzi zgomotul întrerupătorului și camera fu cuprinsă de întuneric. Își aminti de trecut și o panică ușoară o cuprinse.

— Hawk, chemă ea, împinsă de o putere necunoscută. Se ridică pe coate și zări o siluetă, în cadrul ușii.

— Da?

— Nu pleca, nu mă lăsa așa!

Hawk reveni lângă pat și își plecă ochii peste obrazul ei paild. Privirea îi alunecă pe dunga cearșafului, în dreptul sânilor.

— Dormi, spuse el.

— Mi-e frică, spuse Lanna, nu vreau să rămân singură.

Aceste cuvinte, parcă nu avuseseră nici un efect, apoi cearșaful se afundă sub greutatea genunchilor lui.

— Dă-te mai încolo.

Lanna se trase în cealaltă parte a patului și Hawk se întinse în locul tinerei femei, trecându-și brațul pe sub ea. Ea tresări, ușurată, la contactul cu această forță virilă. Se agăță de cămașa lui Hawk, simtindu-i respirația regulată care îi umfla pieptul. Își sprijini fruntea de pomeții lui ascuțiți.

— Pare fără sens, dar mă simt atât de pustiită și înfricoșată!

Îi vorbise aproape atingându-i pielea. Hawk își mișcă capul pe pernă și se întoarse spre ea. Lanna îi simți buzele deasupra alor sale. O mână îi mângâia spatele, alta părul. La început, sărutul nu a fost decât o apăsare a buzelor, dar foarte repede Lanna se simți arzând ca o flăcără. Răspunse la sărut.

Măinile o mângâiau încet, înfiorându-i pielea la fiecare atingere. Sâni ei îndurerați, se treziră. Cu degetele, simți bătaile repezi ale inimii lui. Îl simți întinzându-se lângă ea, îi simți picioarele musculoase prin stofa pantalonilor, șoldurile tari, pieptul suplu, dar puternic — o forță virilă în stare pură, puternică și sălbatică.

Încet, încet, corpul Lannei reveni la viață. Umbrele și frica dispăruseră în fața focului aprins de dorință. Senzațiile urmau una după alta. O mână i se plimba pe șold, pe pântec, pe sân, dinții lui se jucau cu sfârcurile.

Deodată el o abandonă. Ea se regăsi singură în pat, pierdută,

derutată, suferind de o nouă neliniște. Urechile îl pulsau frenetic. Disperată că nu a fost decât un vis, Lanna se cufundă într-o suferință neagră, pustiitoare.

—Nu!

Țipătul ei era mai mult decât un protest. Salteaua cedă din nou sub greutatea unui trup. O formă bărbătească se lipi de ea. Sărutările o arseră ca un fier roșu, purtând-o spre creste abrupte. Actul procreerii se transformase într-o promisiune înnoită. Lanna descoperea orizonturi necunoscute, glorioase, purtată în extaz.

Când coborî de pe aceste culmi, Lanna era prea obosită ca să-și dea seama unde fusese. Voia doar să se odihnească puțin, nu-i mai era frică de coșmaruri.

În zori, Hawk se desprinse de trupul adormit în brațele sale și se dădu jos din pat. În lumina primelor raze de soare, el contemplă fața liniștită, încadrată de o cascadă de păr brun, lucios. Simți nevoia să-i atingă buzele frumos conturate; dorința i se trezi din nou. Dar se opri. Trase cearșaful peste trupul gol. Întinse mâna spre hainele sale.

Capitolul 12

Lanna se trezea încet din somn. Era cufundată într-o stare de bine și de căldură binefăcătoare și era conștientă că va veni momentul când ceva neplăcut se va întâmpla, când va deschide ochii.

Chiar cu ochii închiși, simți pe față razele soarelui. Schimbă locul ca să scape de ele și să se poată întoarce în somnul plin de farmec și visare. Această mișcare, îi produse o durere surdă în cap.

— Nu trebuia să beau atâta șampanie, mormăi ea, întinzând cearșaful.

Realitatea o lovi năpraznic; John murise. Se așează pe marginea patului, încercând să reconstituie evenimentele dureroase de peste noapte, care apăreau dezordonat în mintea ei. Cele mai nesigure senzații erau cele dinainte de a adormi. Aruncă o privire peste umăr la patul gol. Oare a visat? Hawk făcuse dragoste cu ea în noaptea asta? Își amintea vag că îi ceruse să n-o lase singură, că el rămase, dar se și culcase cu ea? De ce totul era atât de confuz? Abuzase luând șampanie, dar își amintea în special de whisky-ul pe care Hawk o făcuse să-l bea. Constată cu groază, că era goală. De ce nu-i pusese tatăl ei pijamaua, ieri seară, când o dezbrăcase și o băgase în pat?

Nu, nu fusese tatăl ei! Fusese Hawk, Lanna își aminti: ieri îi confundase. Atunci, poate făcuse dragoste cu el, sau nu era decât vis? Dar de ce îl lăsase? Doar dacă nu fusese prea beată, ca să-i reziste... Măcar dacă ar putea scăpa de bubuielile din cap și și-ar putea limpezi gândurile.

O bătaie în ușă făcu să răsunе apartamentul gol. Nu avu nevoie decât de o secundă, pentru a înțelge că nu zgomotele din capul ei se amplificau. Era cineva la ușă, doamna Morgan, probabil: vecina era îngrijorată și voia să vadă dacă totul este în ordine. Lanna își puse o mână pe frunte, dorind din tot sufletul ca vecina să plece. Bătăile în ușă deveniră mai insistente.

Lanna privi ceasul deșteptător de pe noptieră; era aproape amiază. Dacă nu deschidea, vecina l-ar fi alertat pe proprietar. Își luă rochia de casă, de la piciorul patului și se ridică, clătinându-se. Nimeri cu greu mânecile și se îmbracă, în sfârșit. Bătăile continuau.

—Vin, strigă ea, agasată.

Își legă cordonul și ieși din cameră. Când deschise, văzu că nu era doamna Morgan, ci Chad Faulkner. Ochii lui căprui alunecară pe decolteul rochiei și peste părul încâlcit al tinerei femei.

—Bună ziua, reuși ea să articuleze.

Pe jumătate amețită încă, ea își ridică o șuviță de păr,

—De abia m-am trezit...

—Începusem să mă îngrijorez, văzând că nu răspunzi.

Bărbatul purta un costum închis, a cărui sobrietate contrasta cu

ținuta lui sofisticată, din ajun. Zâmbetul lui cerea o invitație.

— Pot să intru?

— Da... desigur.

Lanna se dădu deoparte, lăsându-l să treacă și își aranja rochia de casă.

— Îmi... îmi pare rău pentru tatăl dumitale...

— Mulțumesc.

Chad cerceta, îngrijorat, figura trasă a tinerei femei.

— Cum te simți, în dimineața asta?

— Așa cum arăt, probabil.

Lanna încercă să râdă, dar efortul îi trezi durerea de cap.

— Chiar și așa, ești fermecătoare, Lanna, o asigură Chad. Cred că știi asta.

Lanna era prea vulnerabilă pentru a accepta complimentul, pur și simplu.

Nu mai cunoscuse dorința, de când rupsesse relațiile cu amantul ei. Doar astă noapte, poate, făcând dragoste cu Hawk. Dacă făcuse. Aruncă o privire piezișă, pe inelarul lui Chad. Nu avea verighetă.

— Vă mulțumesc că ați telefonat azi-noapte. Vreți o cafea?

Făcu câțiva pași spre bucătărie.

— Nu, nu pentru mine. Te rog, fă o ceașcă pentru dumneata. Scuză-mă că te-am trezit (Chad zâmbi). Nu m-am gândit nici o clipă, c-ai mai putea fi în pat.

— M-am culcat târziu, azi-noapte.

Intrând în bucătărie, Lanna observă sticla de whisky și paharul gol, pe bar. Chad, care venise după ea, îi văzu privirea.

— Ai trecut prin momente grele, nu-i așa? Cred că asta te-a ajutat, adăugă el, făcând aluzie la whisky.

— M-a ajutat să uit, aprobă ea.

Ea își trecu o șuviță de păr după ureche, apoi o lăsă să cadă la loc.

— Nu eram în apele mele, nici măcar nu i-am mulțumit lui Hawk, că a stat cu mine.

Deodată, își dădu seama că bărbatul nu venise numai din politețe.

— Oh, știu de ce a rămas, spuse Lanna adăugând apă pentru cafea, nu doreai ca eu să sun la spital; oamenii ar fi putut interpreta greșit.

— Parțial, ai dreptate; de fapt nu voiam să rămâi singură.

Chad se apropie de tânăra femeie cu o expresie de neliniște. Interesul pe care îl manifesta era departe de comportamentul distant al lui Hawk.

— Te rog să mă crezi.

Mirosea a apă de Colonia. Privirea lui Chad lăsa să se înțeleagă că era singura femeie de care îi păsa.

— Sunteți foarte amabil că vă ocupați de mine, domnule Faulkner.

Lanna avea gâtul uscat. Puse ibricul pe plită, dar uită să aprindă

gazul.

—Sunt sigură că aveți multe lucruri importante de făcut.

— Dumneata ești importantă pentru mine, Lanna. Nu vrei să-mi spui Chad? Ai fost foarte apropiată de tatăl meu, în ultimele luni. Crea că mai târziu o să ne cunoaștem mai bine.

Lanna simți un fel de plăcere. Poate că nu era chiar sigură.

—Și eu mi-o doresc, mărturisi cu simplitate.

Chad nu părea a fi omul care să arunce cuvintele în vânt și ea se simți ușurată, știindu-l liber.

—Am trecut pe la dumneata ca să mă conving că totul este bine și ca să te asigur că numele dumatăle nu va apărea în ziare. Oficial, tatăl meu a murit din cauza unui atac în timp ce era în vizită la judecătorul Garvey, un prieten intim al familiei, care locuiește prin apropiere, explică Chad.

Scoase o carte de vizită din buzunarul interior al hainei.

— Nu da nici un interviu, iar dacă te întreabă cineva ceva, sună-mă imediat. Voi avea eu grijă. Nu vreau ca onoarea să-ți fie prejudiciată.

Nimeni nu se preocupase să-i protejeze onoarea, cu excepția lui John. Crezuse întotdeauna că această formă de galanterie era demodată. În momentul în care ea întinse mâna să ia cartea de vizită, Chad o atinse cu degetele. Era un gest plăcut și Lanna nu-și plecă ochii.

— Nu vreau să fii victima celor petrecute azi-noapte, Lanna. Nici tatăl meu nu ar fi dorit-o.

Când bărbatul o prinse de bărbie, Lanna făcu un pas spre el, fără să-și dea seama. Fremăta la contactul buzelor calde, care o sărutau cu pasiune. Cu regret, Chad se îndepărtă pentru a observa reacția tinerei femei. Îi era teamă că o supăraseră.

— Îartă-mă, se scuză el, contrar tuturor așteptărilor, n-ar fi trebuit. Înțeleg, de ce tatăl meu te găsea irezistibilă.

— Eram prieteni, nimic mai mult.

Lanna se întrista văzând că el regretă sărutul, care ei îi făcuse atâta plăcere.

— Da, țin minte, dar când te ating... pot să spun că asta nu trezește în mine sentimente platonice.

Lanna aprobă, tremurând. Omul acesta o tulbura și ea era fericită să vadă că sentimentul îi este împărtășit. Chad avea destul farmec, ca să poată seduce toate femeile.

Deodată, trezindu-se, Lanna își aminti că el era fiul lui John Buchanan și că el va moșteni o avere, care-l va propulsa în afara lumii ei.

Lui John nu-i pasase niciodată dacă ea era bogată sau săracă și nici din ce clasă socială făcea parte. Chad era din același aluat? Presupunea că el este cel mai mare dintre fii, deoarece John spusese

că îi semăna.

Chad se îndepărtă de tânăra femeie.

—Aș vrea să mai rămân, dar am multe de făcut, spuse el, cu părere de rău.

— Când va avea loc înmormântarea? Aș vrea să vin și eu... mă rog, dacă se poate.

Îi ceruse permisiunea de teamă că prezenta ei ar da naștere la întrebări indiscrete.

— Desigur că se poate. Dat fiind faptul că tata era o persoană foarte cunoscută, va fi lume multă. Dacă te întreabă cineva, lucru de care mă îndoiesc, spune că ești o cunoștință a familiei, sau, mai precis, că mă cunoști pe mine.

—Ar fi nedrept să nu particip la înmormântarea lui John, dar înțeleg că acest fapt ar putea crea incidente, spuse Lanna.

—Știu, ești ultima persoană care ar dori-o, n-am nici o îndoială.

El aborda un aer satisfăcut și aprobator, care se transformă curând într-o expresie de îngrijorare.

— Dacă plec acum, totul va fi bine?

— Da, promise ea.

Chad mai ezita încă.

— Pot să te sun săptămâna viitoare, după ce lucrurile vor intra în normal?

Dorea s-o revadă: era o certitudine, care făcu să strălucească ochii Lannei.

—Te rog. Sunt acasă în toate serile, mai puțin atunci când fac cumpărături.

—Atunci, voi telefona înainte de a veni.

Chad se îndreptă spre ușă. După plecarea lui. Lanna zâmbi. Acum avea motive să aștepte și alte „a doua zi”.

Privi ibricul și băgă de seamă că nu aprinsese gazul.

Mașina închiriată, ultimul tip, condusă de Hawk, încetini și intră pe aleea încadrată de două coloane din lut. De fiecare parte a benzii de asfalt, pământul ars de soare era plantat cu cactuși și arbori de Barbaria. Drumul mergea oblic, prin fața unei locuințe vaste, acoperită cu felă roșie. Hawk opri mașina, în fața peronului din piatră, care ducea la intrarea principală. Se îndreptă spre ușa pe care atârna o coroană mortuară, neagră.

Sună și, așteptând să i se deschidă, privi cerul și lanțul de munți care formau o pată întunecată, în depărtare. Când ușa se deschise, el se întoarse. Era Carol, îmbrăcată într-o rochie costisitoare, neagră. Ea schiță un zâmbet de bun venit.

— Intră, Hawk.

Ea deschise ușa larg, rămânând în fața lui Hawk. Părul blond auriu,

era tuns, întinerind-o. Ca de fiecare dată, ochii ei de un verde deschis, îi căutau pe ai lui Hawk. El nu înțelegea ce dorea ea, poate iertare, chiar și după atâta timp. El trecu pragul și înainta pe dalele lăcuite ale holului, în timp ce Carol închidea ușa după el.

—Plec la aeroport, m-am oprit doar să vă spun că mă întorc la fermă.

Cum nimeni nu-i dorea prezența, Hawk nu intenționa să întârzie prin preajmă.

—Nu vii la înmormântare, luni? insistă Carol.

—Nu.

—Dar...

Hawk nu o lăasă să termine și ridicând o sprânceană, spuse:

—Înmormântările sunt felul vostru de a vă ocupa de morți, nu și al meu.

—Cine-i acolo, Carol? întrebă o voce de bărbat.

Tom Rawlins apăru sub bolta de mozaic, care ducea spre un living spațios. La vederea lui Hawk, se opri cu nările fremătând de mânie. Cu trecerea anilor, fața lui, teribil de înăsprită, era cea a unui om bătrân.

—Ce faci aici, Hawk?

—Liniștește-te, n-am venit să-ți prezint condoleanțe!

Zâmbi ironic, în timp ce continuă:

—Am venit să spun că plec.

—Atunci, pleacă, imediat. Rawlins îi arătă ușa.

—Tată, te rog, făcu Carol pe un ton iritat.

—Nu-mi da ordine Rawlins, sau mă răzgândesc.

—Nu este momentul să ne certăm, tată, spuse Carol, dorind să-și împiedice tatăl să facă scandal.

Rawlins îi aruncă o ultimă privire lui Hawk și se întoarse pe călcâie. Hawk simți o tensiune și o privi pe Carol cu un calm prefăcut. De când îl „trădase", ea intervenise de multe ori în favorea lui.

—Îmi pare rău, se scuză ea.

—Asta nu mai are nici o importantă, de mult, Carol, răspunse Hawk.

O văzu tresărind. Ea deschise gura ca să protesteze, dar fu întreruptă de zgomotul unor pași. Hawk îl fixă pe băiatul care tocmai intră în cameră, a cărui față era luminată de un zâmbet. Puștiul era o copie fidelă a lui John Buchanan — de la părul închis, până la ochii albaștri, care păreau mereu că râd.

Băiatul îl întâmpină cu entuziasm.

—Bunicul Tom mi-a spus că te întorci la fermă cu avionul. Mă iei și pe mine?

—Johnny! spuse Carol, cu un ton de reproș, știi că-l înmormântează pe bunicul tău, luni? Ce va spune lumea, dacă nepotul lui o să lipsească?

—Ma, se plânse puștiul de doisprezece ani, nu o să mai am ocazia să călăresc calul pe care mi l-a cumpărat tata. După înmormântare mă întorc la colegiu.

—Câteodată nu te pot înțelege, Johnny Faulkner, făcu Carol; vrei să călărești, în loc să participi la funeraliile bunicului tău, arătând respectul pe care i-l datorezi. Ce-ar spune lumea, dacă ar afla?

Hawk zâmbi forțat și o expresie batjocoritoare îi străbătu privirea.

— Este foarte important ce zice lumea, Johnny, crede-o pe mama ta, ea știe ce spune.

Carol întoarse brusc capul; devenise palidă. Hawk se întreba de ce făcuse aluzie la părerea altora — poate pentru că ea deschisese vorba, poate pentru că nu voia ca Johnny să aibă un spirit îngust, îngradit de părinți și bunici.

— Dar nici tu nu vii la înmormântare Hawk, îi spuse Johnny. L-am auzit pe bunicul Tom, spunându-i bunicii.

— Micuțule, diferența este că nimănui nu-i pasă dacă voi veni sau nu și eu.

Era purul adevăr. De altfel, chiar dacă nu mai credea în fantomele care îi hăituiesc pe cei vii, Hawk nu vedea motivul pentru care ar fi însoțit pe ultimul drum un corp plin de formol, culcat într-o cutie.

— De ce? insistă Johnny?

Hawk râse ușor, remarcând stânjeneala lui Carol.

—Îți voi zice același lucru pe care mi l-a spus mie John Buchanan, când eram de vârsta ta; când vei fi destul de mare ca să poți înțelege, nu va mai fi nevoie să-ți explic.

Hawk se întoarse și puse mâna pe clanța ușii, când se auzi soneria de la intrare. Deschise și îl recunoscă pe bărbatul chel; Era Benjamin Calder, unul dintre avocații lui Faulkner. Părea prost dispus.

—Sunt așteptat.

Calder se adresa lui Carol, care venise lângă Hawk, ținând o mână posesivă pe umărul fiului ei, Johnny.

— Da, domnule Calder, fiți amabil și intrați.

Hawk se retrase în colt la umbra unei ferigi, în timp ce avocatul intra. În momentul în care se gândea să plece, atenția îi fu atrasă de un zgomot de tocuri. Recunoscă imediat pașii lui Katheryn. Nu o mai văzuse de la spital.

—În sfârșit, Ben, ai venit.

Katheryn îl întâmpină pe avocat cu nerăbdare. Era, și ea, îmbrăcată în negru, dar nu părea tristă ci, mai curând, mândră. Nu îl zări pe Hawk, ascuns în umbră, aproape de ușă.

—Ce-i absurditatea asta? Un alt testament?

Omul legii păli din cauza jignirii.

— Nu este o „absurditate”, doamnă Faulkner. John Buchanan l-a redactat acum o lună.

—Cine este principalul beneficiar? Dumnezeu să mă ierte, dar dacă l-a dezmoștenit pe Chad, în favoarea acestui bastard blestemat, jur să...

Se opri brusc, zărindu-l pe Hawk.

—Continuă, Katheryn.

Buzele lui Hawk se întinseră într-un zâmbet batjocoritor; situația devenea interesantă.

— N-o să capeți nici o para!

Ura aprinse o strălucire galbenă în ochii lui Katheryn. Semăna cu o panteră care-și apără puiul.

—Îți jur! Acea navajo, care te-a născut, era o târfă, și aș putea găsi o duzină de bărbați cu ochii albaștri ca ai tăi. Ar fi cea mai scurtă luptă la care ai asistat vreodată, dragul meu Hawk!

—Acum, că John Buchanan a murit, poți să lași să iasă la suprafață toată ura pe care ai ascuns-o în acești ani, Katheryn.

Amenințările nu-l impresionau pe indian. Nimeni nu-i putea face rău. Avocatul, stacojiu, se străduia să ia o atitudine. Ieșirea lui Hawk o enervase pe Katheryn.

—Rawlins ar fi trebuit să te omoare, când a descoperit că i-ai violat fata.

Katheryn nu băgă în seamă exclamația lui Carol. Hawk îl zări pe Johnny care căscase ochii, uimit. Copilul ar fi aflat oricum, mai devreme sau mai târziu. Hawk regreta numai circumstanțele în care se întâmplase.

—Toată lumea, continuă Katheryn, a observat felul în care Carol se poartă cu tine. Îi este frică să te întâlnească, frică de ceea ce ai putea să-i faci. Nu mai poți să păcălești pe nimeni.

Avocatul o întrerupse pe Katheryn.

—Scuzați-mă doamnă, nu știu despre cine vorbiți, dar...

—Dați-mi voie să mă prezint, domnule (Hawk înainta, cu ochii strălucind de o mânie îngrijorătoare), mă numesc Jim Blue Hawk.

Avocatul făcu un gest vag și continuă să se uite la doamna Faulkner.

—Acest domn... vreau să zic, domnul Hawk nu este principalul beneficiar.

Se grăbi să-l asigure pe acesta din urmă:

— Dumneavoastră moșteniți jumătate din fermă și bani lichizi, cealaltă jumătate revine domnului Chad, dar...

—Dar ce Ben? întrebă Katheryn pe un ton neliniștit, chiar bătaios.

—Partea importantă a averii domnului Faulkner se află la Phoenix și el i-a lăsat totul unei oarecare... Lanna Marchall.

Această declarație fu urmată de o tăcere de moarte. Apoi, Hawk își dădu capul pe spate și izbucni într-un râs teribil, care făcea să răsună toată încăperea: râdea de el, de ceilalți și de John Buchanan, care îi

fantase pe toți.

Apoi se îndreptă spre ieșire, în momentul în care deschidea, o mașină se opri, și din ea coborî Chad. Văzându-l pe Hawk, trăsăturile i se înăspiră. Se duse la el și-l întrebă:

—Ce faci aici?

Ochii lui Hawk sclipiră, diabolic.

—Tocmai plecam, dragă frate. Îmi pare rău că nu voi fi aici să-ți văd mutra, când vei afla că faci parte dintre dezmoșteniți.

Un vânt cald și uscat adia în cimitir, îndepărtând de Lanna rugăciunea preotului. Cu capul descoperit, ea se ținea deoparte de persoanele în doliu, strânse în jurul gropii. Nu era îmbrăcată în negru și, chiar dacă ținuta ei nu era ideală pentru o înmormântare, purta un costum, din jersey de culoarea cafelei, care-i scotea în evidență strălucirea părului castaniu fluturat de vânt.

Un soare puternic ardea pământul și făcea să strălucească grăunțele de nisip, pe care vântul le încolăcea în jurul siluetelor cernite. Pe deasupra capetelor. Lanna putea vedea foarte bine coșciugul luxos, acoperit cu jerbe și cu coroane. Familia stătea într-o tăcere gravă.

Lanna remarcase cât de mult se adânciseră trăsăturile lui Chad, bineînțeles, din cauza morții tatălui său și a grijilor din ultimele zile. Ca și cum ar fi simțit privirile tinerei femei, Chad își ridică ochii în direcția ei. Fălciile i se încheștară.

Într-o parte, stătea mama lui, văduva lui John. Silueta ei neagră, mândră, părea totuși fragilă, ascunsă sub voalul negru de crep. Lanna își dădu seama că doamna Faulkner făcea parte dintre acele flinte, care se purtau foarte natural, chiar și în împrejurări tragice. De cealaltă parte, se afla o altă femeie în doliu, fără voal, cu părul blond, auriu prins în coc. Ținea mâna unui băiețel cu costum și cravată de culoare deschisă: semăna atât de mult cu John, încât Lanna deduse că este vorba de nepotul său.

Privirea tinerei femei reveni la cosciug. I se puse un nod în gât la gândul că acolo era cel ce-i fusese prieten. Neputând să audă cuvintele preotului, ea examina, din nou, familia. O mira absența lui Hawk. Îl căută printre cei prezenți, dar nu-l putu recunoaște. De ce nu venise? Crezuse că este o persoană apropiată familiei Faulkner.

Mulțimea începu să se miște în jurul Lannei. Câțiva defilară prin fata familiei, exprimându-și simpatia. Lanna ar fi vrut să facă la fel, ezită puțin, apoi se îndepărtă.

Micul ei Volkswagen distona cu Cadillac-urile și limuzinele negre din jur. Auzi pași în spatele ei, dar nu le dădu atenție, până când simți că cineva o prinse de brat și se opri. Se întoarse tresărind și îndepărtându-și o șuviță de păr care îi căzu pe față.

Chad nu spuse nimic, dar o privi drept în ochi. De aproape,

trăsăturile lui dovedeau durerea. Lanna ar fi vrut să spună ceva, să-l încurajeze, să-și exprime compasiunea, în timp ce mulțimea se împrăștia, dar se gândi că împrejurările nu erau favorabile unei conversații personale.

—A fost o ceremonie frumoasă, spuse ea.

— Da, a participat și primarul și guvernatorul și senatorul, declară Chad cu o voce indiferentă.

Delicat, îi trecu brațul în jurul taliei.

—Vino, vreau să te prezint membrilor familiei.

În timp ce doi domni prezentau condoleanțe mamei sale, Chad o dirija pe Lanna spre tânăra femeie blondă și fiul ei.

—Soția mea, Carol și fiul nostru Johnny.

Lanna rămase uluită; încercă să-și ascună surpriza și surâse.

—Iat-o pe Lanna Marchall.

—Ce mai faceți, domnișoară Marchall?

Soția lui Chad îi întinse o mână fină, zâmbind distant. Lanna lăsă capul în jos, în loc de răspuns.

Femeia asta era frumoasă, având frumusețea păpușilor de porțelan. Asocierea dintre părul blond-auriu și ochii verzi era minunată; prin comparație, Lanna se simțea banală. Îi fu mult mai ușor să-l salute pe băiat.

—Semeni cu bunicul tău, Johnny, murmură ea.

—Da, toți spun asta.

Puștiul ridică din umeri și o cercetă pe necunoscută cu curiozitate.

—Mamă!

Chemarea lui Chad îi permise văduvei să se elibereze. Ea se alătură grupului.

—Vreau să ți-o prezint pe Lanna Marchall, îi explică Chaă. Iat-o pe mama mea, Katheryn Faulkner.

—Aș fi preferat să facem cunoștință în alte împrejurări, doamnă, spuse Lanna, întinzând mâna.

Sub voalul des, ea nu putea distinge trăsăturile văduvei, dar îi simți reținerea.

—Domnișoară Marchall, am aflat că erați foarte apropiată de soțul meu, răspunse Katheryn Faulkner, cu o voce studiată.

—Da, devenisem buni prieteni.

Lanna simțea nevoia să precizeze natura relațiilor ei cu John, dar explicația fu primită foarte rece.

—Da, bineînțeles, replică doamna Faulkner, cu o curtoazie distantă. Scuzați-mă. Aș vrea să-i spun ceva preotului, înainte de a pleca.

—Desigur, suflă Lanna.

Soția lui Chad se îndepărtase deja în direcția bărbatului îmbrăcat în negru. Lanna îl fixă pe Chad, ca să se convingă că el era fiul „căsătorit”, al lui John. O întrebare îi stăruia în minte: unde era

celălalt fiu?

Se uita la grupul care stătea în jurul mormântului. Soția lui Chad și fiul său erau deja acolo. Mai era o pereche, mai în vârstă. Nedumerită, Lanna îl întreabă pe Chad.

— Unde este fratele tău? Întrebarea îl făcu să tresară.

— Ce știi despre el? Întrebă el, cu un ton *temător*.

Reacția lui o făcu pe Lanna să ridice din sprâncene.

— Nimic... John îmi spusese că are doi fii, dar nu l-am remarcat pe cel de-al doilea printre cunoscuții familiei.

Chad așteptă puțin, înainte să răspundă, ca și când ar fi căutat o justificare.

— Puțină lume știe că John Buchanan a avut o aventură cu o femeie. Înțelegi? Cred că înțelegi susceptibilitatea mamei în legătură cu acest subiect?

— Bineînțeles, murmură Lanna, blocată de această descoperire.

Doamna Faulkner reveni lângă ei. Se uită pieziș la fiul ei.

— Ai anunțat-o, Chad?

— Nu.

El răspunse foarte încet, ca și când intervenția mamei sale îl deranjase.

— Ce să mă anunțe? Întrebă Lanna.

— Dumneata ești moștenitoarea averii, domnișoară Marchall.

Parcă i se reproșa, că nu era la curent.

— Cum! Trebuie să fie o greșeală!

Lanna se uită la Chad, așteptând disperată ca el să nege o asemenea absurditate.

— Nu este o greșeală.

Zâmbetul lui subțire îi dădea de înțeles că ar trebui să se bucure de această veste.

— O să primești documentul oficial de la tribunal, zilele astea. Familia a luat deja cunoștință de conținutul testamentului lui John Buchanan și de ultima sa dorință.

— Dar...

Lanna era prea zăpăcită ca să-și aducă aminte ceea ce voia să spună.

— Dă-mi cheile de la mașina dumitale. Tom o va duce acasă, sugeră Chad. Dumneata o să mergi cu noi, în mașină. Voi avea astfel ocazia să-ți explic despre ce este vorba.

Lanna ezită puțin, apoi îi dădu cheile.

Capitolul 13

Această suită de evenimente afectaseră sănătatea Lannei; mai întâi moartea lui John, apoi descoperirea că Chad era căsătorit, că fiul absent era nelegitim și, în sfârșit, că John îi lăsase toată averea. La trei zile după înmormântare, Lanna făcu o gripă.

Zăcu două săptămâni. Ieșea rar, fapt care nu o împiedica însă să fie foarte ocupată. Telefonul suna mereu. Ziariștii doreau să știe povestea ei cu John Buchanan Faulkner și să se informeze despre moștenire. Trebui să-și treacă numărul la secret, ca telefonul să nu mai zbârnâie.

Cu toate acestea, boala Lannei nu împiedică cu nimic reglementările succesiunii lui Faulkner. Totul depășea puterea de înțelegere a tinerei femei. Chad îl traducea limbajul juridic în termeni obișnuți.

Nu se putea obișnui cu noua sa situație de moștenitoare. Ar putea să-și renoveze apartamentul, să pună tapet nou, să-și decoreze interiorul altfel, ca să nu mai vorbim că acum ar putea să-și ofere o casă. Ar putea să se întoarcă la universitate, dând noi examene... Dar nu, acum era bogată, nu va mai fi nevoită să muncească. Atunci, va duce Volkswagen-ul la un garaj și-i va instala aer condiționat, dar, nu, mai bine și-ar cumpăra un Rolls-Royce. Și apoi, mai era și familia Faulkner. La început, se așteptase ca ei să-și arate resentimentele, explicabile, de altfel. Dar soția lui Chad se arătase de o curtoazie prietenească, iar Lanna nu se putea plânge nici de atitudinea lui Katheryn Faulkner. Chiar dacă aceasta era mai distantă. Astfel, Chad era singura persoană cu care Lanna rămăsese în contact. Dar, știindu-se sensibilă la farmecul lui, în el se încredea mai puțin decât în ceilalți membri ai clanului.

Pipăi cotierele din catifea și se sprijini de spetează, lăsându-și capul pe spate. Prin geamul mașinii, ea contempla cerul albastru, degajat de ceața care acoperea, de obicei, orașul. Întoarse capul și-l privi pe Chad, care conducea. Observându-l, se gândea la propunerea, pe care i-o făcuse; o invitase să vină să se odihnească, o lună, la ferma pe care familia lui o avea în nordul Arizonei. Îndepărtându-se de Phoenix, pretindea el, și-ar fi asigurat liniștea și pacea, imposibil de găsit în oraș.

Lanna fixă un punct în fața ei. Oferta era generoasă, era o dovadă că o considerau ca o prietenă a familiei Faulkner.

— De ce a făcut asta?

Ea îi pusese lui Chad întrebarea pe care și-o pune și pentru sine mereu. Preciză:

— De ce John Buchanan mi-a lăsat mie totul? N-ai încercat sentimente de animozitate la adresa mea?

Chad ezită, înainte să răspundă, și-i aruncă o privire.

— Ba da, când am aflat. Apoi n-am mai avut timp să mă mai gândesc. De altfel, nu sunt chiar sărac; încă din timpul vieții, tata transferase în contul meu o bună parte din acțiuni și din afacerile companiei sale. A depus fonduri serioase pe numele mamei și a fiului meu Johnny. Și-a împărțit averile, în loc să le țină până la moarte.

—Vrei să spui că v-ai primit deja partea?

Lanna dorea să audă niște explicații, care să-i înlăture sentimentul de vinovăție.

—Într-un anumit sens, da, recunosc Chad. De altfel, noi doi suntem asociați în anumite afaceri.

—Am multe de învățat despre lumea afacerilor.

Închise ochii, cuprinsă de o ușoară oboseală.

—O să înveți repede.

Ea remarcă tonul sec al conversației și se îngrijoră. Deschise ochii, privind spre Chad, dar el era preocupat de drum.

—După boală, ai nevoie de odihnă și liniște, departe de toată această publicitate.

—Liniște și odihnă, ce cuvinte minunate! suspină Lanna.

— Eu voi rămâne doar câteva zile la fermă, dar mama și Carol vor fi acolo, ca să-ți țină companie, după plecarea mea. Ne vom vedea însă, în fiecare week-end.

—Ce ciudat va fi, să nu te am lângă mine!

Gândise cu voce tare, fără să vrea. Când ochii lui Chad îi căutară pe ai ei, nu avu curajul să-și întoarcă privirea.

— Este mai bine, să fim despărțiți câțva timp, Lanna.

Mesajul tainic, transmis de ochii lui, o făcură pe Lanna să înțeleagă, ceea ce el nu putea spune. Chiar dacă era căsătorit, atracția Lannei pentru fiul lui John nu scăzuse; fuseseră deseori împreună, în timpul ultimelor săptămâni. Lanna se temea de o aventură cu un om căsătorit și presupunea că și Chad îi împărtășea teama. Această atracție reciprocă constituia o tentație permanentă.

—Da, desigur, recunosc Lanna pe un ton voit dezinvolt. M-am sprijinit de prea multe ori, pe umărul tău.

Chad îi luă mâna cu tandrețe.

— Poți să te sprijini pe umărul meu, Lanna.

Își strecură degetele printre degetele ei. Se apropiaseră de aerodromul Sky Harbor. Un avion mic era garat pe pista de beton. Pe o parte, se vedea un cap de șoim: Lanna recunoscuse imediat emblema; era aceeași, cu cea de pe camionul lui John.

—Este avionul vostru? întrebă ea.

—Da.

Chad căuta un loc unde să-și parcheze mașina. Deodată, își încruntă sprâncenele, văzând pe cineva lângă clădire.

—Ce dracu caută aici, mormăi el printre dinți.

Lanna îi urmări privirea și descoperi omul sprijinit de zidul clădirii. Era îmbrăcat cu o cămașă roșu-aprins, iar un Stetson maron pus pe frunte îi acoperea părul negru. Nu putea să se înșele; era Hawk. Un frison o străbătu la vederea acestei siluete virile. Amintirea îmbrățișării lui, a brațelor lui puternice, nu era un vis. Inima începu să-i bată nebunește. Cum era posibil să se simtă atrasă de acești doi bărbați, atât de diferiți, ca Chad și Hawk?

Hawk se desprinsese de zidul clădirii, când Chad ieșea din mașină. Zâmbi, văzând iritarea fratelui său. Continuă să zâmbească, până când Lanna coborî din mașină, ajutată de Chad. O cercetă cu ochii lui albaștri, căutând o oarecare schimbare. Găsi ceva: pantalonii verzi și bluza înflorată erau probabil opera unui croitor de lux. Coafura era aceeași, dar făcută de un profesionist. Lanna interceptă privirea indianului și roși.

— Unde este Jake Sanchez? întrebă Chad. Înțelesesem că el ne va aștepta.

Remarca glacială a lui Chad îl atinse pe Hawk. Își privi fratele.

— A rămas la fermă; am venit eu în locul lui.

— De ce?

Hawk zâmbi.

— Știi bine că n-aș fi ratat această întâlnire, pentru nimic în lume, Chad.

Dăduse răspunsul cu o voce plină de batjocură — un spin de cactus în nasul unui taur, cum spuneau cawboy-ii.

Nepăsător fată de mânia lui Chad, Hawk își plimbă privirea pe Lanna. Simțurile lui păstrasera amintirea tinerei femei. O adiere de lemn de santal îi gădilă nările; se întreba dacă ea își parfuma subsuorile și lobul urechilor.

— Ce poate simți cineva când devine moștenitoare, domnișoară Marchall?

Hawk urmărea emoțiile de pe fața ei, ale cărei trăsături exprimau *forță* și orgoliu, două calități care treziseră admirația indianului.

Lanna zâmbi, dându-i să înțeleagă că nu avea de gând să se aventureze pe un teren străin.

— Totul s-a petrecut atât de repede, încât nu am avut timp să mă gândesc la asta, mărturisi ea.

Întoarse capul către Chad. Hawk remarcă expresia acestuia, și mâna cu care înconjura mijlocul tinerei femei. Simți încolțind în el un sentiment de gelozie. Dumnezeuule! Mai avusese femei și înainte, dar niciodată nu fusese furios, când le atingeau alții.

— Nu ți-am spus eu că John Buchanan îți va răsplăti prietenia, în felul său?

Tonul lui Hawk era ostil. O văzu pe Lanna încordându-se și aprecie cu o admirație crescândă, abilitatea cu care ea masca șocul.

— Despre ce e vorba? Întrebă Chad încruntând sprâncenele.

— Despre o discuție pe care am avut-o, răspunse ea ridicând din umeri, ca și când faptul nu ar fi avut importanță.

— Bagajele sunt în mașină, spuse Chad.

Se duse la portbagaj, separând cheia acestuia de cheile mașinii. Hawk se îndreptă spre avion ducând bagajele Lannei, care mergea lângă Chad cu o valiză în mână.

Lanna simțea tensiunea care apăruse între ea și Chad. Era vina lui Hawk. Evenimentele petrecute, după moartea lui John, o făcuseră să creadă că cei doi erau apropiați unul de altul: ostilitatea lor, însă, abia ascunsă, o surprinse. Totodată se îndoia că Hawk i-ar fi spus lui Chad că se culcase cu el; de ce ar fi făcut-o? În noaptea aceea nu fusese ea însăși. Hawk ar fi putut să-și dea seama. Amintirea acelei nopți puse stăpânire pe ea cu o asemenea forță, încât se întreba cum de o putuse neglija până într-atât.

Lanna se îndepărtă puțin, observându-l pe Hawk, care aranja bagajele în cala micului avion. El se întoarse luând valiza din mâinile Lannei, remarcând expresia ei puțin neliniștită. Zâmbi amuzat.

—Ai mai călătorit cu avionul, domnișoară Marchall?

Părea că își bate joc de ea.

— Numai cu avioane mari, niciodată, însă, cu unul particular.

—Vom zbura pe deasupra unui ținut sălbatic, dar magnific; te sfătuiesc să te așezi lângă mine, ca să poți vedea mai bine.

Invitația fusese făcută pe un ton relativ politicos, dar Lanna înțelesese că el dorea ca ea să fie singură cu el. Ezită, observând reacția lui Chad, căruia nu dorea să-i trezească bănuieli.

—Te-ar deranja? Întrebă ea cerând, de fapt, o aprobare. N-am fost niciodată în cabina de pilotaj a unui avion și cred că ar fi o experiență interesantă.

Lanna voia să dea impresia că este preocupată numai de noutatea faptului. Chad scrută cu privirea fața tinerei femei, și păru satisfăcut de ceea ce văzu.

— Nu mă deranjează deloc, zâmbi el, am câteva dosare de examinat. O voi face în timpul zborului și astfel voi fi liber să te duc să vizitezi ferma, când ajungem.

— Minunat!

Lanna îl răspunse cu un zâmbet; se simțea îngrozitor de ipocrită.

Se urcă în avion, își puse centura de siguranță, studiind numeroasele cadrane ale tabloului de bord. Hawk se așeză pe scaunul pilotului. Își aruncă Stetsonul în spate și-și trecu mâna prin părul des și negru.

—Ți-ai pus centura?

O privi, în timp ce ea îi răspunse afirmativ.

—Atunci, stai dreaptă și profită de spectacol.

Lanna își încheșta mâinile pe coapse, în timp ce Hawk verifica aparatura. Un soare orbitor lovea în carlingă, transformând interiorul într-un adevărat cuptor. Era sufocant. Aerul, care pătrundea doar prin geamul deschis de Hawk, era fierbinte. Motorul din stânga începu să se învârtă cu un zgomot asurzitor. Hawk deschise radioul și ceru instrucțiuni de la turnul de control. Lanna nu înțelegea nimic din cuvintele folosite. Când primi permisiunea de decolare, Hawk se întoarse spre Chad, care stătea în spatele lui.

—Am pornit rulajul, îl anunță pe acesta.

Cu motoarele turate la maximum, avionul porni pe pistă și prinse viteză. Când se desprinsе de sol, un suflu de aer mai răcoros pătrunse în interior. Lanna respiră adânc. La orizont, piscuri golașe își profilau formele amenințătoare.

—Sunt munții Superstiției, anunță Hawk.

În ochelarii lui de soare, se reflectă imaginea tinerei femei. Ea se întoarse și privea pe fereastră. Avionul zbura pe deasupra munților. Un labirint amenințător, de stânci golașe și vârfuri ascuțite, străbătute de canioane care păstrau pentru totdeauna secretul aurului ascuns, se întindea sub ei.

Avionul se îndreptă spre nord. Soarele se reflecta pe o întindere de apă, un lac, chiar în mijlocul munților sălbatici, ca o veritabilă ironie a naturii. Se părea că avionul de abia înaintează, dar Lanna îi urmărea umbra rapidă profilată pe stânci și pe întinderile sterpe.

—Cunoști Bătrânul Vest? întrebă Hawk.

Lanna se întoarse ca să-i răspundă:

—Vag.

Nu-i putu vedea ochii în spatele ochelarilor, dar știa că e privită.

—Puțin mai sus, este bazinul Tonto. Urcăm spre Mogollon care este la vreo două sute de mile.

Lanna privi în direcția indicată și descoperi un povârniș, care delimita, aproape dramatic, un platou. Pereții albi deveneau când cenușii, când gălbui, după cum ajungea lumina la ei. Platoul era acoperit de o pădure de brazi. Lanna desluși câteva semne de civilizație, dar nimic nu va putea îmblânzi vreodată, acest ținut sălbatic.

—Spectaculos! glumi ea în timp ce umbra avionului urca pe versanți și aluneca peste vârfurile copacilor.

Fără să aștepte un răspuns, ea se întoarse spre Hawk. N-ar fi putut spune dacă el se uita la ea, sau în zare.

— Da, făcu el, pe un ton nepăsător.

Apoi, schimbând subiectul:

— Ai descoperit că Chad se pricepe grozav să îmbărbăteze femeile înlăcrimate, nu-i așa?

Auzind această remarcă acidă, Lanna aruncă o privire, în spate, spre

Chad. Acesta era aplecat peste hârtiile lui, cu geanta pusă pe genunchi.

—Nu te teme, spuse Hawk, nu poate auzi nimic, dacă nu îți pi.

—Chad mi-a fost de mare ajutor, replică ea, având grijă să nu mai ridice vocea.

—Nici nu mă îndoiesc.

Răspunsul lui Hawk era plin de dispreț. Discuția îi adusese în jurul unui subiect pe care Lanna dorea să-l lămurească.

—Noaptea aceea de pomină... începu ea.

—Dacă ți-ai făcut probleme, crezând că aş fi putut să-i spun lui Chad, o întrerupse Hawk, fii liniștită; numai Chad s-ar putea lăuda cu cuceririle sale.

—Nu vreau să insinuez că ai fi răspândit vestea, dar pur și simplu nu eram într-o stare normală.

Încerca să-și justifice comportamentul, dar Hawk n-o lăsă să termine.

—Ne-am satisfăcut o dorință reciprocă. Las-o baltă!

Pentru a-i arăta că subiectul era închis, pilotul îi atrase din nou atenția asupra peisajului.

—Zburăm pe deasupra părții sudice a fermei.

În loc să se simtă ușurată și liniștită, Lanna încercă o oarecare deziluzie. Nu se aștepta ca Hawk să treacă peste cele petrecute, cu o astfel de ușurință.

Pantele acoperite cu păduri, făcură loc unei văi lungi, care devenea din ce în ce mai largă. Avionul începu să coboare. Apărură clădirile fermei, ascunse într-un pâlț de arbori, nu departe de pista de aterizare.

Când atinseră solul, Hawk dirijă aparatul spre un hangar din tablă, lângă care era parcată o furgonetă. În fața ei aștepta Carol. Tânăra femeie le făcu cu mâna, când avionul se opri în hangar. Un cowboy se grăbi să pună piedicile în fata roților. Motoarele se opriră. Cu tot efortul său, Lanna nu reuși să desfacă catarama de la centura de siguranță. Hawk observă, și o ajută. Când mâinile lui atinseră talia, simți cum i se strânge stomacul.

Hawk nu păru că remarcă reacția ei, sau nu dădu această impresie. Când Lanna ieși din cabină, Chad o aștepta. Hawk veni lângă ei; își scosese ochelarii de soare și își pusese din nou *Stetsonul* prăfuit. Ochii lui albaștri de abia se opriră asupra Lannei, când deschise trapa, descărcând bagajele. Cowboy-ul se apropie să-l ajute și îl împiedică pe Chad să-i ia valiza.

Carol, blondă și zveltă, înainta să-i întâmpine.

—Ați călătorit bine?

—Bineînțeles!

Chad se aplecă, sărutându-și soția pe obraz.

— Lanna a călătorit pentru prima oară cu un avion particular.

— Cum vă simțiți?

Carol întoarse spre pasageră fața surâzătoare. Era amabilă, dar Lanna deslușea un avertisment în ochii ei verzi. Căsnicia lui Chad cu Carol nu părea nefericită, dar îi lipsea ceva.

— Mult mai bine, mulțumesc, declară Lanna.

Ea nu-și lua ochii de la Hawk, care încărcă bagajele în furgonetă.

— Cred că de abia așteptați să ajungeți la fermă, ca să vă odihniți. Conduci tu, Chad?

— Da. Lanna, urcă-te lângă mine.

— Nu. Mă urc în spate, insistă Lanna, care nu dorea deloc să-i ia locul lui Carol. Carol se va urca lângă dumneata.

— A, nu, vă rog, interveni tânăra femeie râzând, cum aş putea să-l supraveghez pe Chad, dacă nu stau în spatele lui?

Împotriva dorinței ei, Lanna se instalează pe scaunul din față, în timp ce Carol se așează în spate. Chad se sui la volan. În acest moment, Hawk traversează pista prin fața mașinii și, fără a-i privi, se îndreaptă spre avion. Chad o luă pe drumul spre fermă.

—O să vă placă casa, Lanna, este veche, dar este făcută să dureze generații, declară Carol.

Când Chad se opri în fata clădirii impozante, Lanna înțelese ce a vrut Carol să spună. Casa era construită din piatră și cărămidă aparentă, având o structură solidă, care se armoniza cu împrejurimile rustice.

Chad coborî, înconjură mașina și o ajută pe Lanna să coboare, apoi pe Carol. Tânăra femeie îi arătă drumul până la intrarea în casă. Lanna ezită.

—Și bagajele? întrebă Chad.

—O să le aducă un slujitor, o asigură el, trecându-și mâna pe sub brațul îndoit al Lannei. O conduse spre o ușă din stejar masiv. Grosimea pereților păstra răcoarea din interiorul casei. Primul lucru pe care îl observă Lanna, intrând în holul pavat cu cărămizi, fu schimbarea temperaturii. Pereții albi, ca și coridoarele boltite, care duceau spre camere și în vestibul, dădeau impresia de spațiu. Camera era mobilată sobru; un tapet navajo foarte colorat, pe perete, și o masă din nuc lustruit, pe care se afla un vas cu flori uscate. Atmosfera creată era un amestec între cultura americană și indiană.

—Katheryn, strigă Carol, a venit Chad cu Lanna.

Tânăra femeie blondă, o luă spre arcada din stânga. Chad își apăsă mâna pe cotul Lannei, sugerându-i s-o urmeze.

În salon, trona un cămin imens din piatră galbenă. Lângă ușa cu vitralii, care dădea spre o verandă, era un pian cu coadă. Piese ciudate de olărie indiană, aranjate pe etajere din lemn, contribuiau la eleganța camerei. Lângă ele, câteva sculpturi în bronz reprezentau diferite

forme de viață. Apăru o siluetă, care atrase atenția Lannei. Katheryn o întâmpină cu un zâmbet distant. Lanna nu era deloc convinsă că soția lui John credea că ea și defunctul ei soț fuseseră doar prieteni. Prezența lui Katheryn o indispuse.

—Sper că ai călătorit bine. Doriți o cafea, un ceai? întrebă Katheryn.

—Nu, nu am nevoie de nimic, mulțumesc, spuse Lanna.

Își dădea seama de situația ei delicată: prietena lui John, în casa văduvei sale.

—Aș vrea o cafea, mamă, zise Chad.

Carol îi propuse:

—O fac eu, dragul meu.

—Stai jos, Lanna, spuse Chad, împingând un fotoliu.

—Doriți să vedeți camera? întrebă Katheryn, văzând-o pe Lanna nehotărâtă. Cred că vreți să vă răcoriți, după voiaj.

—Da, mulțumesc mult, se grăbi să spună Lanna.

Katheryn trecu pe sub arcadă și o luă în lungul unui coridor. Cele două femei traversară un șir de holuri și camere. Lanna se gândea că singură s-ar fi pierdut. În sfârșit, doamna Faulkner se opri în fața unei uși pe care o deschise.

—Aceasta este principala cameră de oaspeți, are baie proprie și dà pe verandă, explică ea intrând în cameră. Sper că veți fi mulțumită.

—Este grozavă! exclamă Lanna.

Camera era mare, cât tot apartamentul ei din Phoenix. Mobila era impunătoare. În afara patului, mai era o berjeră, un secretaire și un scaun asortat.

—Sper că nu vă deranjează prezența mea. Știu că a avea musafiri, când ești în doliu...

—Nu mă deranjează vizita pe care ne-o faceți, declară Katheryn. Chad mi-a explicat că aveți nevoie de odihnă. Mă bucur că v-ați gândit s-o găsiți aici.

Această urare de bun venit nu o liniști pe Lanna. Atenția lui Katheryn fu atrasă de un zgomot: ea se întoarse către hol. În ușă stătea Hawk, cu valiza Lannei în mână.

—Adu și celelalte bagaje ale domnișoarei Marchall, Hawk, ardonă doamna Faulkner.

Se adreseă tânărului, la fel ca și unui servitor. El strânse din dinți, dar execută ordinul și alunecă fără zgomot în mijlocul încăperii.

—Trimit pe cineva să vă ajute, să vă instalați, propuse Katheryn.

—Nu, nu este nevoie, refuză politicoasă Lanna.

—Cum doriți.

Aerul trufaș, cu care Katheryn primi această decizie, o făcu pe Lanna să se simtă și mai prost. Când doamna Faulkner părăsi camera, tânăra femeie fu cuprinsă de îndoieli, dar nu avu timp să se lase pradă

lor. Hawk își manifestă prezentă, întrebând-o:

—Unde pun valiza?

—Oriunde, lângă pat, răspunse ea iritată.

Hawk puse bagajele lângă pat și se întoarse spre Lanna.

— Nu te lăsa înșelată de femeia asta.

— Poftim?

— Ești la fel de dorită în casa asta, ca și mine, o asigură el.

Lanna voi să protesteze, dar se gândi, că în afară de Chad, nimeni n-o întâmpinase într-adevăr cu căldură. În același timp, nici pe Kathryn nu putea s-o condamne pentru suspiciunea ei.

—Ți-am explicat, deja, că John Buchanan făcea parte dintre oamenii care „iau" continuă Hawk, dar era un amator, în comparație cu Chad. Chad nu dă niciodată ceva cuiva, îți va lua tot ce ai moștenit.

— Nu-i adevărat!

—Te-am avertizat.

Ridică din umeri, arătând că puțin îi pasă dacă este crezut sau nu.

—Sper să-ți aduci aminte de asta, când va mai trebui să semnezi vreun document.

Indianul își duse mâna la pălărie și înclină capul, dar această curtoazie nu era decât bătaie de joc. Lanna scoase un suspin de revoltă. Hawk dispăruse deja. Neștiind cum să se răzbune, trânti ușa și-și înfipse unghiile în palme.

Hawk îi semăna îndoiala în suflet.

Capitolul 14

— Bună dimineața!

Carol era la masă, când Lanna intră în sufrageria scăldată de soare.

— Credeam că eu m-am sculat ultima, în dimineața asta, dar nici dumneata nu ai un aer prea treaz.

— Nu prea știu, recunosc Lanna, punându-și un pahar cu suc de portocale. Eram mai obosită, decât aș fi crezut.

— Mă bucur că nu voi mânca singură. Chad lucrează în biroul său, iar Katheryn răspunde scrisorilor de condoleanțe, explică Carol. Roseanne, subreta noastră, face niște omlete spaniole delicioase, vrei să-ți pregătească și dumitale una?

— Nu, o cafea și o chiflă sunt de ajuns, vreau să-mi păstrez linia.

Lanna invidia silueta tinerei femei, a cărei farfurie era plină de omletă, de carne tocată și prăjituri. Lanna își luă o tartă cu afine.

— A spus cumva, Chad, cât timp va fi ocupat? Speram să vizităm azi ferma.

— N-a spus nimic.

Carol se concentra asupra farfuriei, preocupată, deodată, de conținutul ei.

— Sunt sigură că o va face, dacă îți vei exprima dorința.

Ceva în vocea lui Carol, o făcu pe Lanna să presupună că aceasta era geloasă.

— Poate este mai bine să nu-i cer nimic, hotărî Lanna, atacând tarta pentru a-și ascunde iritarea. Și așa l-am monopolizat destul.

— Oh, asta nu l-a deranjat pe Chad, spuse Carol în grabă.

— Dar te-a deranjat pe dumneata, izbucni Lanna. Este normal ca să dorești să fii puțin singură cu soțul dumitale, care nu rămâne decât câteva zile!

— E adevărat că nu stăm împreună, atât de des ca alții, dar din motive precise. Chad contează pe înțelegerea mea. Cele câteva momente, pe care le-ai petrecut în compania lui, te-au făcut să înțelegi ce om minunat este. Este un tovarăș admirabil, chiar dacă... Carol se opri, ca să poată înghiții o bucată de omletă.

Curiozitatea o făcu pe Lanna să întrebe:

— Chiar dacă... ce?

— Chiar dacă nu mai pot avea copii, spuse Carol, încet. (Făcu un efort vizibil, să zâmbească). Mi-a spus că nu este un lucru grav. Îl avem pe Johnny. Este un copii sănătos și fericit; dar știu că Chad și-ar fi dorit și alți copii. De altfel, după trei avorturi spontane doctorul a insistat să nu mai încerc.

— Înțeleg, murmură Lanna.

— Și Chad înțelege, de aceea am spus că este un om minunat.

Veselia puse stăpânire pe trăsăturile lui Carol, atât de tristă cu

câteva minute mai devreme.

—Știi, nu văd nici un inconvenient, să vizitezi ferma, dacă el consideră asta de datoria lui.

— Nu vreau să-mi arate tot domeniul, preciza Lanna. Nu aveam nici cea mai mică idee de întinderea lui, până când Hawk nu mi-a arătat hotarele, din avion. Vroiam, doar, să vizitez împrejurimile apropiate. Dacă Chad este ocupat, pot să mă adresez altcuiva.

—Tata a plecat în oraș, astăzi, dar s-ar putea ca Hawk să te conducă. Cunoaște locurile ca pe propriul său buzunar.

Lanna nu găsi propunerea pe gustul său.

—Aș prefera să nu mă duc nicăieri, cu el.

Această replică trezi teama lui Carol.

— N-aș fi crezut că ești genul care tine cont de prejudecăți. Desigur, m-am înșelat.

— Prejudecăți? Nu am nici o prejudecată, protestă Lanna, dar nu-mi place Hawk.

— Multă lume îl disprețuiește pe Hawk pentru că este pe jumătate navajo. Nu știu de ce am crezut că tu nu ești ca ei.

— Nu știam că are sânge indian, nici măcar nu am bănuir.

Lanna se lăsă pe spatele scaunului reflectând la cele auzite. Se uită la Carol, care o studia cu atenție.

—Sincer, chiar nu știi cine este Hawk? reluă Carol. John Buchanan nu ți-a spus nimic despre el, niciodată?

—John? Nu. De ce ar fi făcut-o?

— Hawk este fiul lui.

—Fii serioasă!

Lanna o fixă pe Carol, apoi își întoarse ochii, convinsă că tânăra femeie spusese adevărul. Se întreba de ce Hawk și Chad nu-i spusese ră nimic.

— Da, mama lui Hawk era navajo. A fost amanta lui John Buchanan, ani de zile. Pe atunci, nu eram decât o fetiță și nu cunosc amănunte; ce știi, știi din auzite.

Carol se gândi la cuvintele spuse, și continuă:

—Mama lui Hawk a pierit într-un viscol, cred. John Buchanan n-a vrut să abandoneze copilul lăsându-l la familia lui indiană, de teamă că va fi crescut ca un navajo. L-a adus la fermă. Bineînțeles că respectând-o prea mult pe Katheryn, nu i-a cerut să-l crească pe băiat.

— Katheryn știa?

— Da. Din câte am înțeles, toată lumea știa, că John avea o amantă indiană. O fermă este ca un sat adevărat. Dar, dacă îmi aduc bine aminte, nimeni n-a făcut vreo aluzie în fața lui Katheryn. Pretindeau că Hawk este orfan. Katheryn a acceptat această versiune.

—Și cine s-a ocupat de el?

—John Buchanan i-a rugat pe părinții mei să-l crească. Tatăl meu

era omul de încredere al lui John și atunci, normal că i s-a adresat lui. Hawk locuia cu noi. Am crescut ca frate și soră.

—Ce s-a întâmplat între Chad și Hawk? Se poate spune că nu se prea iubesc.

— Este normal, având în vedere circumstanțele; Hawk nu numai că este nelegitim, dar este metis.

—O oarecare animozitate este de înțeles; dar această lipsă de încredere, această ură... trebuie să aibă un motiv.

— Există un motiv, suspină Carol, punând jos farfuria pe jumătate plină. Eu.

— Dumneata?

— Da. Ți-am spus că Hawk și cu mine am fost crescuți ca frate și soră. El era „fratele cel mare” și eu „micuța lui surioară” dar în vara în care aveam optsprezece ani, am descoperit că Hawk dorea să se căsătorească cu mine. Era îndrăgostit de mine.

Carol se opri și luă în mâini ceașca cu cafeaua răcită.

—Chad a fost întotdeauna cavalerul meu în armură, nu visam decât la el.

—Și l-ai respins pe Hawk?

—Da. El n-a înțeles și a aruncat vina pe Chad. A fost o luptă îngrozitoare. Chad l-a bătut pe fratele său și asta a înveninat lucrurile.

Buzele arcuite ale lui Carol nu mai erau decât o linie subțire.

—Am încercat să-l conving pe Hawk că îmi pare rău, dar el n-a vrut să audă nimic. Cred că s-a gândit că nu vreau să-i fiu soție, pentru că este metis.

—S-a simțit înșelat de toți, și am contribuit și eu la această înșelăciune, constată deodată Lanna. Am primit o moștenire, care îi revenea lui de drept. John i-a lăsat ceva prin testament?

—John Buchanan i-a lăsat jumătate din fermă. Vreau să fiu sinceră cu tine, Lanna. Hawk are mai multe drepturi decât tine.

— Da.

Lanna era de aceeași părere cu Carol, dar nu știa ce să facă. Era vina ei? Numai Dumnezeu îi era martor că nu dorise această avere. De ce i-o dăduse ei, în loc s-o lase moștenitorului natural? Totul era confuz și Lanna nu mai știa ce este bine și drept. Se întâmplaseră multe și ea era obosită atât fizic cât și psihic. Chad îi propusese să se odihnească la fermă. Era deci de mai puțin de douăzeci și patru de ore și se simțea mai prost, decât la Phoenix.

Carol își dădu scaunul deoparte.

—Am început, ieri, o scrisoare pentru Johnny. Aș vrea s-o termin și s-o trimit.

Carol se îndepărtă spre ușă, dar se întoarse.

— Lanna, n-aș dori ca cele spuse de mine, să te fi rănit.

—Nu m-ai rănit, o asigură Lanna.

—Perfect, pentru că mi-ar face plăcere să devenim prietene, adăugă Carol, zâmbind.

—Și eu aș vrea, aprobă Lanna.

—Pe curând.

Carol făcu un gest delicat cu mâna și dispăru prin ușa boltită. Lanna își turnă o ceașcă de cafea caldă și puse unt pe plăcintă. Pofta de mâncare îi dispăruse. Auzi niște pași care se apropiau de sufragerie. Lanna recunoscuse mersul iute al lui Chad. Ridică ochii, tocmai când intră Chad.

— Bună dimineața, m-am întâlnit cu Carol, care mi-a spus că ești aici.

Luă cafetiera de argint și își puse o cafea.

— M-am hotărât să-ți țin companie la cafea.

—Ți-ai terminat treburile? întrebă Lanna.

—În mare parte, da.

Chad trase un scaun și se așeză alături de tânăra femeie. Ochii lui aprigi o străpungeau.

— Mă flatezi! îl ironiză Lanna, acum dorm buștean.

—Ai nevoie de somn.

Sorbi din cafea și se uită la plăcinta, din care Lanna de abia ciugulise.

—Asta-i tot ce ai mâncat la micul dejun?

—Vorbești ca un doctor, spuse ea. De fapt, vroiam să te întreb dacă facem o plimbare prin fermă.

—Cu ce scop?

Chad surâse indignat. Această propunere îl amuza, vizibil.

—Ca să-mi fac o idee. Cred că ar fi interesant să văd o fermă, să văd cum funcționează.

— Funcționează, practic, singură. Rawlins se ocupă de ea de ani de zile. Totul este rutină și nu cred că ar prezenta vreun interes pentru dumneata.

Chad lăsă ceașca, punând astfel capăt conversației. Lanna continuă totuși:

—Aș putea să cercetez împrejurimile ținutului. Sunt doi ani de când nu am mai călărit și mi s-ar părea amuzant.

—E posibil. O să-i spun unui cowboy să pună șeaua pe doi cai și ne vom plimba, după-amiază. Ce zici?

—Perfect.

Chad își aplecă capul într-o parte și o fixă pe tânără cu surprindere.

—Te frământă ceva? Ai ceva să-mi spui?

Ea ezită, și-și luă ceașca.

—Am aflat că Hawk este fiul lui John.

—Bastardul lui, vrei să zici, spuse Chad.

Își întoarse privirile ca să-și ascundă mânia.

—Îmi pare rău, dar asta este și cu numele și cu atitudinea.

—Pare inteligent, începu Lanna.

—Inteligent? Instruit, atâta tot. John Buchanan a plătit destul de mult, ca el să poată merge la cele mai bune universități din Est. Și ce s-a întâmplat? Hawk a abandonat, înainte de a-și lua diploma. Bani risipiți! Asta numești dumneata a fi inteligent?

—Nu știu.

—Nu-ți face griji pentru el, Lanna. Îți pierzi timpul. John Buchanan dorea să-l cointereneze pe Hawk în afacerile sale, dar el, tot ce-și dorește este o haină în spate și o șa bună.

—Înțeleg, murmură Lanna.

—Sper.

Trăsăturile lui se îndulciră și el își regăsi zâmbetul încântător.

—Mai vrei să te plimbi după-amiază? Îți promit să nu-ți mai țin predici.

Lanna îl surâse.

—M-aș bucura.

În cursul serii, Lanna rememora fiecare minut petrecut la călărie, după amiază. Spre sfârșit, toată familia Faulkner li se alăturase, ei și lui Chad. Plimbarea fusese plină de veselie, de râsete și plină de lucruri noi. Dar mușchii tinerei femei, neacomodați cu astfel de exerciții, o dureau la cea mai mică mișcare. Nici chiar melodia liniștitoare, pe care Katheryn o cânta la pian, nu-i îndulcea durerea. Când ultimele note se pierdură în liniștea salonului, Lanna își forță mușchii să funcționeze și se ridică. Gestul fu observat de Chad.

—Voi lua două pastile de aspirină, apoi voi face o baie de cel puțin o oră. Apoi mă voi culca.

Lanna se forță să râdă de ea însăși.

—Poți să ajungi singură în cameră? o tachina Chad. Dacă nu, te ajut eu.

—O să mă descurc, îl asigură Lanna.

—N-ar fi trebuit să rămâi atâta timp în șa, interveni Carol. Sper că mâine dimineață să te simți mai bine.

—Și eu sper, noapte bună.

Lanna se adresase tuturor, iar ei îi răspunseră în cor. Katheryn își puse din nou degetele pe clape. Când Lanna ieși, ea începu o nouă melodie.

Ajunsă în cameră, Lanna se grăbi să umple cada cu apă caldă, în care vărsă câteva picături de ulei parfumat. Se dezbracă și intră în cadă, întinzându-se cât era de lungă, ca să se deconecteze. Închise ochii de plăcere și lăsă ca apa să-i alunge durerea mușchilor. Apa se răcise aproape, când găsi forța să se săpunească și să se frece. Se șterse energic cu un prosop aspru, ca să se încălzească. Își puse rochia de

casă din saten argintiu și se întoarse în cameră. Baia îi localizase durerea. Se simțea mult mai bine.

Familia Faulkner era tot în salon, iar accentele sonatei interpretate de Katheryn ajungeau până la ea, prin ușa deschisă a verandei. Se duse s-o închidă, să nu intre insecte atrase de lumină. Puse mâna pe mânerul ușii; o adiere de aer proaspăt și parfumat pătrunse în cameră. Afară, frumusețea liniștită a nopții era ca o invitație la plimbare. Ieși să facă câțiva pași pe verandă. Pardoseala păstra căldura de peste zi, dând o senzație agreabilă pe picioarele goale. Se apropie de balustradă și se sprijini de un stâlp gros, care ținea acoperișul și privi cerul. Stelele aveau o sclipire de cristal și părea că este suficient să întinzi mâna, ca să le atingi.

Se auzi o pasăre în copacii de pe peluza care înconjura casa. Cântecul ei se *confunda* cu sunetele pianului.

Printre ramurile copacilor străluci flacăra unul chibrit, care descrie un arc luminos. Înainte de a se stinge, rămânând numai un punct incandescent. Lanna înțelese că era cineva afară, iar punctul luminos era o țigară.

Punctul se mișcă. Silueta unui bărbat ieși la iveală și se apropie. Lanna îl recunoscuse pe Hawk, după silueta lui suplă și mersul lui leneș.

Când bărbatul se apropie de ea, trăsăturile lui ascuțite apărură în lumina stelor strălucitoare. Noaptea făcea ca ochii lui albaștri să pară întunecați. Privirea lui fixă o sperie pe Lanna.

—Ce faci aici? întrebă ea cu o voce tremurătoare, din care răzbătea frica.

—Ascult muzica.

Hawk se sprijini de o coloană și trase din țigară.

— Katheryn studia muzica, înainte de a-l întâlni pe John Buchanan. După căsătorie, a abandonat. Știi?

— Nu, habar nu aveam, spuse Lanna, parcă apărându-se.

Lanna fixă un punct în fața ei, știind că Hawk o privește.

—Știi, nu-i așa?

— Nu, sincer, nu știam despre Katheryn că studiasse pianul cu intenția de a-și face o carieră.

—Nu asta am vrut să spun: careva ți-a spus, cine sunt.

— Că ești fiul lui John? Da, sunt la curent.

Era inutil să nege. Privirea Lannei alunecă în zare, evitându-l pe Hawk.

—Carol ți-a spus?

—Cum ai ghicit?

—O simplă deducție.

Trase un fum și-l suflă în noapte.

—Știam că Chad nu va spune nimic, nici Katheryn. Rawlins nu este aici... Rămâne Carol!

— Exact.

Chiar așa fiind, logica raționamentului îi scăpă Lannei.

— De ce n-ar fi putut Chad să spună nimic?

— Dacă ar fi avut această intenție, ar fi făcut-o înainte. Poate își imagina că n-ai să descoperi niciodată.

Hawk zâmbi.

— L-am întrebat câte ceva despre tine, murmură ea.

Hawk ripostă.

— Cred că și-a expus părerea despre mine.

—Nici tu nu l-ai cruțat deloc, când ți-ai spus părerea despre el, îi spuse sec Lanna.

Dar el nu o asculta, stătea cu capul plecat, absorbit de gândurile sale.

— Mă auzi?

Își ridică privirea pătrunzătoare, o fixă pe tânăra femeie și zâmbi.

—Eram sigur, că o s-o cânte.

Lanna înțelese că el se referea la „Valsul vienez” pe care Kathryn tocmai îl interpreta. Hawk aruncă țigara și o strivi cu călcâiul cizmei. Înainte ca Lanna să-și dea seama, el îi înlănțui talia cu mâna stângă, iar cu dreapta îi prinse palma. O antrena în ritmul valsului. Dansa cu eleganță. Lanna se împiedică de marginea de piatră a verandei. Hawk îi puse o mână pe spate, pentru a o susține.

Nu numai stelele și muzica o făceau pe Lanna să se simtă răvășită. Prin țesătura fină a rochiei de casă, ea simți două coapse tari, sprijinite de ale ei. Vârfurile sânilor atingeau cămașa de bumbac albastru închis.

Lanna reluă conversația, pentru a-și ascunde emoția.

— De unde ai știut că va cânta această melodie?

— E melodia mea preferată și ea o știe bine. O privi, cu pleoapele pe jumătate lăsate.

— De câte ori crede că sunt afară, o cântă, doar pentru mine, ca să-mi amintească că eu sunt cel de afară.

În cuvintele lui, nu era nici urmă de amărăciune și Lanna fu surprinsă.

—Și nu te deranjează?

— Puțin îmi pasă de motivele pentru care o face. Îmi place piesa. Ești dezamăgită?

— De ce aș fi? Întrebă Lanna, încruntând sprâncenele.

—Credeam că te așteptai să mă vezi bând rachiu și dansând în ritmul tobelor. În loc să valsez sub clar de lună cu o femeie frumoasă, pe care o strâng în brațe cu pasiune.

Aceste cuvinte de abia murmurate se înfipseră cu litere de foc în corpul Lannei. Inima îi bătea în piept, la fel de sălbatic, ca și tam-tamurile la care Hawk făcuse aluzie, încercă să-și potolească

respirația. Dansatorii se opriă. Lanna simți cum i se încordează gâtul când simți mâinile lui strângându-i mijlocul. Se lăsase prea tare pradă emoțiilor și se hotărî să-și revină până nu era prea târziu. Îi simțea coapsele dure, corpul cald care o îmbrățișa deja fierbinte. Lanna se simțea amenințată de propriile ei dorințe.

— Ești surprinsă de felul în care mă exprim?

Râdea de ea cu blândețe.

— Nu, știu că ești instruit, răspunse ea.

— Instruit, da. Am fost crescut cu limba engleză. Și totuși, limba navajo este mai bogată și mai precisă.

Își luă o mână de pe talia Lannei și o ridică spre cer, în direcția nordului.

— Vezi Steaua Polară și Ursa Mare?

— Da.

Lanna nu putu să se concentreze asupra stelelor, căci părul ei mângâia bărbia lui Hawk. Respirația lui mirosea bine, a tutun.

— Indienii navajo numesc nordul „nakookos”. Literar se poate traduce prin: „Orice obiect care face o rotație completă în jurul...” Asta se referă la rotația Carului în jurul Stelei Polare. Un navajo nu spune niciodată „eu posed”; el folosește de fiecare dată alt verb, în funcție de obiect: dacă este ceva lung, ca un baston, dacă este grămadă, ca fânul, sau viu, ca o femeie.

Lanna se mișcă ușor, încerca deja să orienteze conversația spre alt subiect.

— De ce nu ai venit la înmormântarea lui John?

Genele întunecate ale lui Hawk ascuseră, pentru un moment, ochii albaștri. Chiar dacă în aparentă expresia nu i se schimbase, Lanna observă, din nou, o expresie ironică. El îi puse din nou mâna pe talie, dar nu încercă să și-o apropie.

— Nu mă interesează morții, numai viii. Ridică mâna și îi mângâie părul castaniu, de-a lungul tâmplelor.

— Glumești? protestă Lanna.

Ea încercă să nu acorde atenție mângâierii.

— John era tatăl tău.

— Biologic, da. Și-a asumat educația mea pe plan material și astfel neamul navajo nu poate spune că ne-a „furat”. Poate n-am fost la înmormântare și pentru că aversiunea neamului navajo față de cei morți este înfiptă prea adânc în subconștientul meu. Adevărul este că... (Hawk se opri, zâmbind ambiguu). Sunt prea alb pentru a fi indian, și prea indian pentru a fi cu adevărat alb. Apreciez confortul lumii occidentale — muzica clasică, coniacul, paturile moi, conversațiile incitante, pe plan intelectual, și femeile frumoase. Dar am nevoie de spațiu, de orizonturi largi și de libertate.

— De ce ai abandonat universitatea, înainte să iei diploma?

Lanna simțea că tremură. Mâna lui Hawk îi mângâia ușor bărbia și obrazul.

— Și pe-asta o știi? Am abandonat-o fiindcă mă plictiseam.

El îi trecu o șuviță de păr după ureche, descoperindu-i umărul și ceafa, pe care le mângâie. În gesturile lui era atâta stăpânire de sine, că ea se simțea în stare să-i reziste. De altfel, nu frica era senzația pe care o încerca.

— De ce te-ai întors aici știind ce gândesc ei despre tine?

— Acest pământ este casa mea. De ce i-aș lăsa să mă alunge?

Hawk vorbise mai mult cu logică, decât cu amărăciune.

—Și apoi, dacă nu eram eu aici, familia se destrăma. Au nevoie de mine. Sunt țapul ispășitor, indispensabil, asupra căruia își aruncă ura.

Hawk îi desfăcu puțin rochia, aplecă capul și-și puse buzele la baza gâtului, acolo unde sângele pulsa mai tare. Lanna îl împinse, dar deja rezistența ei era foarte slabă. Când el îi deschise mai mult rochia, descoperindu-i complet umerii, ea tresări, știind că apărarea ei cedase complet.

—Miroși atât de curat și proaspăt, murmură el.

—Tocmai am făcut o baie.

Ea înțelese dorința din vocea lui și se simți tulburată de ceea ce i se întâmpla. Capul îi alunecă într-o parte, ceea ce îi dădu lui Hawk libertatea de mișcare, îi desfăcu complet rochia. Sâniii tinerei femei se umflară sub palmele lui. Buzele lui alunecaseră pe lobul delicat al urechii, mușcându-l ușor. Lanna întoarse capul, căutând gura bărbatului, care o înnebunea. Când o găsi, un râu de foc îi străbătu venele. Sub țesătură, mâinile lui îi alunecară pe spate, strângând-o la piept.

Se auzi o bătaie în ușă. Lanna crezu că era inima lui, care bătea lângă ea. O voce de bărbat o strigă pe nume. Hawk ridică capul, ochii îi ardeau de mânie.

—Te caută, spuse el, în două minute va fi aici.

Lanna înțelese că era vorba de Chad. Trupul îi deveni ca de gheață, la gândul că l-ar putea descoperi pe Hawk. Hawk îi ghici gândul.

— Cred că ai prefera să nu rămân aici, spuse el, închizându-i rochia.

—Hawk!

— Întinde-te în șezlongul ăsta.

Cu un semn din cap, îi arătă scaunul de lângă perete. Îi înnodă cordonul rochiei de casă și adăugă, fără pic de emoție:

—Spune-i că adormiseși pe șezlong.

— Dar tu...

— N-o să mă vadă, o asigură el, dispărând, fără zgomot, în noapte.

Se auzi o ușă deschizându-se, apoi închizându-se. Se auzi din nou strigată pe nume, și se grăbi spre șezlong. Picioarele ei goale nu făceau nici un zgomot pe gresie. De abia se lungi, că ușa care separa veranda

de camera ei, se deschisese.

—Lanna?

Orbit de lumina din cameră, Chad nu o zări imediat, în umbră.

—Sunt aici.

Puse picioarele jos, ca și când ar fi vrut să se ridice, și-și trecu o mână prin părul ciufulit.

—M-ai strigat? Cred că ațipisem.

—Ne întrebam unde ai dispărut. (Venise foarte aproape de ea). Înainte să se culce, Carol s-a oprit în fata ușii, ca să vadă dacă totul este în regulă. N-ai răspuns când te-a strigat. Ne-a fost teamă; spuseseseși că te duci în pat.

—Am ieșit să iau puțin aer, este o noapte atât de frumoasă! spuse ea cu o voce puțin sfidătoare.

Chad privi în noapte la stelele care străluceau deasupra verandei.

—Este frumoasă într-adevăr, nu m-am gândit, aprobă el luându-i mâinile într-ale sale. Vrei să faci o plimbare?

—Nu, sunt epuizată. Și nici nu am pantofi. Sper că nu te superi.

Se ridică din scaun, nu-i era greu să se prefacă obosită.

—De data asta, mă duc în pat.

Chad îi tăie calea.

—Nu mai ieși, fără să anunți, Lanna.

Ei nu-i plăcu nici tonul lui autoritar, nici atitudinea posesivă.

—Chad, n-am trecut decât pragul ușii. Nu m-am gândit că am nevoie de autorizație.

—Bineînțeles că nu, numai că... eram neliniștit, spuse Chad cu un ton potolit.

—Ce mi s-ar putea întâmpla?

Râse scurt și dispăru.

—Noapte bună, Chad.

El se întoarse s-o privească.

—Noapte bună Lanna.

Închizând ușa de la verandă, ea îl urmări pe Chad cu privirea: el scruta umbrele nopții. Trase draperiile, ca întunericul să fie total. Privi patul și-și puse un deget pe gură, acolo unde rămăsese imprimată sărutarea lui Hawk.

Capitolul 15

Lanna traversa camera suspinând. Tocmai își desfăcea cordonul, când auzi un zgomot în spatele ei. Se întoarse și văzu fluturând draperiile de la fereastră care dădea spre verandă. N-o închisese bine? se apropie, strângându-și rochia la piept. Din faldurile perdelei apăru Hawk, cu Stetsonul în mână. Se opri și o măsură pe Lanna din cap până în picioare.

— Poti să-mi spui să plec.

Lanna înainta spre el.

— De ce te-ai întors?

— Pentru că te doresc și cred că și tu mă dorești.

Făcu un pas spre ea. Pentru Lanna, nu era chiar atât de simplu. Se retrase puțin, cu degetele crispate pe faldurile rochiei de casă.

—Nu-mi place să mă prefac.

Pălăria lui Hawk zbură pe pat. Își puse mâinile pe umerii ei, apoi, cu capul plecat, își frecă obrazul de părul ei castaniu.

—Îmi place.

Contactul cu acest trup viril, o făcu pe Lanna să simtă o dorință violentă. Protestă totuși:

—Nu înțelegi.

Hawk o răsuci, îi strecură o mână în păr și-i răsturnă capul. Ea se agăță de brațele lui puternice, simțind cum genunchii îi cedează. Admiră această față arămie, pe care secolele de supremație o marcaseră cu noblețe și mândrie arogantă. Dar, ochii mai ales, asemenea unor safire întunecate, o vrăjeau.

—Gândești prea mult, Lanna, mulțumește-te numai să simți, îi spuse Hawk.

O sărută, lăsând-o fără suflare și alungându-i dorința de a rezista. Ea se lipi de el cu buzele întredeschise.

Pe neașteptate, el lăsă să-i cadă brațele și se desprinses de ea. În ciuda surprizei, Lanna nu zise nimic, până când nu-l văzu că se îndepărtează.

—Unde te duci, Hawk?

O privi peste umăr, dar nu se opri.

—Să încui ușa și să sting luminile. Nu vreau ca cineva să se întrebe de ce stai de veghe și să vină să dea o raită pe aici.

Zăvorul fu tras cu un zgomot sec, urmat de zgomotul mai blând al întrerupătorului. Camera se cufundă într-o beznă totală. Se auzi un foșnet de veșminte, dar Lanna n-ar fi putut spune din ce parte. Dezorientată de această noapte neașteptată, ea rămăsese în locul unde o lăsase Hawk. O ușoară panică o cuprinses.

— Hawk? șopti ea.

Simți niște degete prinzând-o de brațe.

—Sunt aici, zise el.

— Nu văd nimic, răspunse ea, întorcându-se în direcția vocii.

Atinse cu mâna pieptul gol. Lanna scoase un geamăt de plăcere și se clătină spre el.

Ușor, dar ferm, un braț îi încolăci mijlocul. Apoi, Hawk o ridică și o strânse la pieptul său. Lanna îl trecu un braț în jurul gâtului și-și strecură degetele în părul lui des. În întuneric, nu-i distingea profilul de pasăre, dar imaginea indianului era vie în amintirea ei. În drum spre pat, sâni rotunzi ai Lannei îl atingeau pieptul musculos. O așează pe cuvertură și se lungi lângă ea. Își puse un picior peste al ei, imobilizând-o. O îmbrățișă cu pasiune, frecându-și gura de buzele ei pline. Această îmbrățișare o răvășea. Ea își trecu mâinile peste spatelul lui musculos, încercând să-l aducă mai aproape. Dorința de a-l simți mai aproape, o sfâșia.

Dar plăcerea de abia începuse și creștea cu fiecare îmbrățișare.

El îi luă un sân în palmă și cu degetul începu să descrie cercuri mici, în jurul sfârcului, care se întări. Când îl prinse cu buzele, ea gemu, din nou. Hawk o mușcă încet, cu tandrețe.

Lanna se abandona voluptății. Se strânse lângă Hawk dorind un contact mai strâns cu trupul celui ale cărui calități de amant îi erau cunoscute.

Încet, ea încetă să mai reziste tensiunii care urca din străfundurile ei, își frecă fața de pielea care mirosea a bărbat. Simțea că moare de dorință.

Deodată, Hawk o strivi sub el. Când o pătrunse, ea scoase un țipăt de ușurare. Fu copleșită de un val de plăcere. Ardoarea plăcerii sale creștea, purtând-o spre culmi, până acolo unde, străbătând norii, se trezea în strălucirea soarelui.

Mâinile, care strânseseră mijlocul Lannei, își slăbiră îmbrățișarea și căzură pe saltea. Corpul îndurerat al Lannei fu eliberat de greutatea care o apăsa. Când Hawk își puse gura pe buzele ei încă palpitânde, ea simți picăturile de sudoare pe nas și bărbie. Apoi *simți* tresăririle după spasmul orgasmului.

Gura indianului îi mângâie obrazul.

—Așa a fost și prima oară. Îți amintești?

—A fost ca un vis, murmură Lanna cu regret, dar n-a fost vis.

—Nu, n-a fost vis.

Hawk se sălță pe brațe și se lungi mai aproape de ea. Lanna se întoarse cu fața spre el, urmărind cu vârful degetelor conturul feței. El puse o mână posesivă pe umerii ei, păstrând contactul fizic între ei. Lanna își trecu mâna pe după gâtul lui, jucându-se cu șuvițele negre de la ceafă, înfășurându-le pe degete.

—Trebuie să te tunzi.

Era o constatare stupidă, dar Lanna nu-și putea exprima admirația,

decât prin cuvinte fără importantă.

— Părul lung mă apără de soare.

Îi înconjură umerii cu brațele, iar ea se cuibări la pieptul lui. Când încercă să-și treacă piciorul drept peste genunchii lui Hawk, o durere în mușchi o făcu să țipe.

—Te-am lovit cumva? se îngrijoră Hawk.

—Nu.

Lanna își găsi poziția dorită, punându-și capul în scobitura umărului iubitului ei.

—Am călărit, azi dimineață.

—Și ai febră musculară, spuse Hawk râzând, cu capul în părul ei castaniu. Ai nevoie de un masaj bun.

—Din păcate, singura mazăre, pe care o cunosc, este la Phoenix.

—Ai niște ulei în baie?

—Da. De ce?

Întoarse capul încercând să-i vadă trăsăturile în întuneric. El se desfăcu din îmbrățișare, iar ea simți arcurile saltelei trosnind, când el se ridică.

—Am făcut destul masaj cailor care aveau dureri și nu s-au plâns niciodată. Sunt în stare să fac bine și unui animal cu două picioare, ca tine.

Lanna se ridică într-un cot și văzu o umbră care se îndrepta spre baie. Auzi ușa deschizându-se. Un moment mai târziu auzi întrerupătorul. O dâră luminoasă apărui pe sub ușă. Auzi un zgomot de flacoane. Ieșind din baie, Hawk nu stinse lumina și Lanna putu să-l vadă gol complet. Ceea ce descoperi îi tăie răsuflarea. Hawk avea un corp lung și subțire, musculos, iar pielea îi era ca arama. Din toată ființa lui, se degaja o virilitate de necrezut.

—Ar fi bine să luăm măsuri de precauție, în cazul în care uleiul s-ar răsturna.

Lanna strânse cuvertura și se întinse pe cearceaf. Lumina din baie cădea pe ea. Simți ochii lui Hawk studiind-o și fu surprinsă că nu simțea niciodată nici un fel de jenă.

—Așază-te pe burtă, ordonă el.

— De ce?

— De obicei, spatele doare, la călărie.

Cu obrazii roșii, Lanna se întinse pe burtă și-și ascunse capul între brațe. În această poziție, se simțea puțin nervoasă; încercă să se relaxeze, dar mușchii i se crispară când simți salteaua afundându-se sub greutatea lui Hawk.

Începu cu tălpile, întinzând uleiul în secul piciorului și masându-le blând dar ferm, separând fiecare deget. Senzația era prea plăcută ca Lanna să nu i se abandoneze acestui contact liniștitor. Îi masă apoi gleznele și gambele. Când degetele lui atinseră fața interioară a

coapselor, partea cea mai dureroasă, Lanna păli sub mângâierile care-i produceau un amestec ciudat de plăcere și suferință.

— Relaxează-te, mormăi Hawk.

— Ușor de spus, suflă ea.

Dar încetă să mai opună rezistentă mâinilor care îi linișteau mușchii îndurerați.

— Ești ambițios, Hawk?

—Vrei, cumva, să mă schimb?

Începu aceeași operație, cu al doilea picior.

— Nu.

— Nu te vreau altfel decât ești, dar Chad a făcut aluzie la... și mă întrebam dacă este adevărat.

—Te îndoiești de el? Este un pas în direcția cea bună. Dacă prin ambiție, înțelegi dorința de a avea putere și bogăție, atunci, nu sunt ambițios.

Indianul încăleacă pe spatele Lannei, ca pe un cal, și începu să-i maseze fesele. Atingerea era în același timp liniștitoare și stimulativă, impersonală și totuși intimă. Lanna încerca să-și stăpânească bătăile inimii.

—Doamne, ce bine este! murmură ea când degetele mari ale lui Hawk, urcară în lungul coloanei vertebrale până la baza gâtului.

Ea reluă:

—Cred că Chad se teme de tine. Probabil, pentru că ești inteligent și cultivat, capabil să conduci întreprinderea Faulkner.

—Chad e muncitor și perseverent, dar nu prea dotat. Are nevoie de planuri ca să acționeze: dacă ceva nu merge, lasă totul baltă. Dar, dacă simți nevoia să vorbești, Lanna, găsește alt subiect de conversație.

Îi tocă umerii cu muchia palmei. Lanna renunță să mai vorbească. Când termină, Hawk se așează pe genunchi spunând:

— Întoarce-te.

Lanna se întoarse pe spate și se trezi cu el în față. El vărsă ulei pe mușchii ei crispați, deasupra genunchiului. În această poziție, tânăra femeie putea să-i contemple liniile sinuoase ale umerilor și brațelor. În lumina de la baie, pielea lui arămie lucea ca aurul, iar părul negru îi strălucea.

Împinsă de dorință, Lanna reacționa la atingerea lui. Din instinct, își mișcă șoldurile, ca o invitație. Ar fi putut să se înfrâneze, dacă n-ar fi văzut că Hawk îi răspunde.

—Hawk!

Îi atrase mâna bronzată pe sânul ei și-l trase spre ea.

Nu a mai fost nevoie să spună ceva. Gura lui Hawk o strivi pe a ei. Într-o mișcare de pasiune reciprocă, pântecul bărbatului se lăsă pe șoldurile femeii. Plăcerea purta trupurile lor pe culmi de extaz, de

unde reveniră *extenuați*.

Epuizată, Lanna dormi în brațele iubitului ei. Ca și data trecută, Hawk se strecură afară din cameră, în zori. Soarele era sus, când Lanna, trezindu-se, găsi patul gol. Încercă să-și stăpânească decepția, știind că așa trebuia să fie.

Lanna se îndrepta spre grajduri, pe sub umbra copacilor. Păsările cântau pe ramuri. Trilurile lor vesele se armonizau cu buna dispoziție a tinerei femei, care se amuza ascultându-le.

Era îmbrăcată cu jeans, cu cizme noi și o cămașă din mătase crem. Purta o pălărie plată, mai mult argentiniană, decât texană, a cărei curea îi atârna sub bărbie.

Când ajunse în curtea fermei, Lanna auzi voci și privi în direcția lor, sperând că Hawk este acolo. Era Chad, mama sa și Tom Rawlins, care se îndreptau spre casă discutând.

Lanna se îndepărtă brusc, luând-o pe un drum care ducea direct la grajduri. Nu-i mai văzuse de la micul dejun. Cele trei persoane păreau absorbite de conversație și Lanna prefera să treacă neobservată.

—Lanna!

O strigase Chad; ea se întoarse și-i făcu semn cu mâna.

— Bună, lansă ea, continuându-și drumul.

—Așteaptă!

Tânărul nu se mulțumi cu acest salut simplu și alergă după ea. Ea se opri ascultând scârțâitul cizmelor pe dale și aștepta. Cum era bine dispusă, zâmbi, chiar dacă nu dorea această întâlnire. „Chad este de o frumusețe divină”, gândi ea, când el se apropie. El îi zâmbi contrariat.

— Unde te duceai?

—La grajduri; vroiam să fac o plimbare, călare.

Cu puțin noroc, spera să-l găsească acolo pe Hawk.

— I-am spus și lui Carol, adăugă ea, ca să prevină orice reproș.

—Dar, e ora mesei, protestă Chad.

—Am dormit până târziu astăzi și cum am luat un mic dejun copios, m-am hotărât să sar peste masa de prânz.

Dimineăta, când se așezase la masă, Lanna simțise o foame de lup.

—Astăzi arăți mai puțin obosită, remarcă Chad, cu o privire *admirativă*. Obrajii și-au recăpătat culorile. Odihna ți-a priit, mă bucur.

—Absolut, aprobă Lanna, cu un zâmbet larg.

— Din cauza asta te-ai hotărât să călărești? Dacă mai aștepți până după masă, te însoțesc. De fapt, mai ai febră musculară?

Privirea lui Chad alunecă pe șoldurile ei rotunde, scoase în evidență de pantaloni.

—Mai sunt puțin înțepenită, recunosc eu, dar m-am gândit că dacă voi călări din nou, mușchii mi se vor încălzi. Mulțumesc pentru propunere, dar nu mă aștept să-ți petreci tot timpul cu mine. Pot să

mă descurc și singură.

— Nu-mi place să te știu singură, te poți rătăci ușor în această regiune, îi explică Chad cu o grimasă. Avem mult de lucru la fermă în aceasta perioadă și m-ar deranja să trimit o patrulă de cowboy să te caute.

—Nu m-am gândit la asta.

Lanna își mușcă buzele, fiind obligată să recunoască că argumentul era bine fondat.

—Întoarce-te în casă și ia un ceai cu gheață, în timp ce eu voi lua masa.

Chad puse o mână pe brațul Lannei, convins că ea îi acceptase propunerea.

— Prefer să mă plimb. Este un timp prea frumos, ca să stau închisă.

Se întoarce și cu un gest amplu, arată parcă plăcerile pe care le putea oferi o zi însorită. Zări o siluetă singuratică care se îndrepta spre fermă.

—Cine este?

Chad îi urmări privirea.

—S-ar spune că este un indian, spuse el cu o nuanță de dispreț. Vine să cerșească, probabil. Mai bine s-ar duce în altă parte. Rawlins îl va expedia curând.

Pe măsură ce silueta se apropia, Lannei i se păru că-l recunoaște pe nou-venit.

— L-am mai văzut pe omul ăsta, șopti ea.

—Îl cunoști? se miră Chad. De unde cunoști dumneata un indian?

Lanna observă pătura slinoasă și zdrențuită care acoperea umerii slinoși ai omului. Aceeași pană subțire era înfiptă în părul lui cărunt. Ultima oară când îl zărise, omul era beat. Azi, el mergea drept.

— L-am întâlnit când eram cu tatăl tău.

— Unde?

Brutalitatea întrebării o surprinse pe Lanna.

—În fața unui muzeu. Este atât de important?

Ea încrunta din sprâncene, vâzând cum Chad încerca să-și ascundă nemulțumirea. Între timp, li se alătură Katheryn și Tom Rawlins. Atenția lor fu atrasă, de asemenea, de indian.

— Nu, deloc, o asigură Chad.

Lanna se întoarce. Indianul îi văzu, și își îndreptă umerii, străduindu-se să ia un aer demn. Era murdar, pielea lui avea o nuanță gălbuie, dar părea mai tânăr. Privind la micul grup, ochii lui negri străluciră.

—Hello, Bobby-Câinele.

Lanna îl salutase, spunându-i pe nume. Ea îi zâmbi. El o privi mirat.

— Ne cunoaștem?

Nu mai vorbea ca un indian incult.

— Nu cred că îți mai amintești de mine, răspunse Lanna. Dar ne-am întâlnit acum o lună; aveai un colier din semințe de cedru și insistai ca John Buchanan Faulkner să mi-l cumpere.

— Este posibil, acceptă indianul, îndreptându-și ținuta. Chiar pe John Faulkner îl caut.

— A murit, îl anunță Chad, brusc.

Ochii negri pierduseră din strălucirea pe care le-o dăduse speranța. Lanna remarcă că el se îndoi sub greutatea noutății. Părea pierdut și dezorientat.

Lanna îi spuse, cu simpatie:

— Îmi pare rău, Bobby-Câinele.

— Cred că Salvie-Albă a fost aici, l-a luat pe Ochi-care-râd de mână și l-a dus acolo. Știi asta, spuse trist indianul.

La auzul acestor cuvinte, Katheryn se sufocă de mânie. Lanna se întoarse aruncându-i o privire rapidă, dar Katheryn plecase deja.

— Îmi spusese să mă întorc acasă, continuă Bobby-Câinele, adresându-se Lannei.

Indianul ridica spre Chad fața obosită și plină de riduri.

— Am făcut un drum lung ca să-mi revăd prietenul, adăugă el.

— Doar n-ai venit pe jos, de la Phoenix?

Expresia omului se schimbă; el luă un aer de bufon.

— Am venit călare pe degetul mare.

Își însoți cuvintele cu gesturi, băgând mâna între picioare. Spectacolul o îngheță pe Lanna; o caricatură grotescă.

— Sunt ridicol, nu?

Bobby-Câinele izbucni în râs, descoperind un șir de dinți sănătoși, dar îngălbeniți de neîngrijire.

— Este caraghios să-ți călărești degetul!

— Foarte caraghios.

Lanna zâmbi, ghicind că indianul se lua adesea în râs, pentru a trage foloase.

Omul își luă un aer nenorocit, implorând.

— Mor de foame; nu se găsește oare nimic de mâncare, pentru un vechi prieten al lui John? Sau un loc de dormit? Pământul e tare, e rece, și pătura mea este ciuruită.

Această cerere era adresată lui Chad. Lanna se întoarse spre tânăr, ochii ei ca aluna intervenind în favoarea lui Bobby-Câinele. Chad avea o expresie liniștită.

— Îmi aduc aminte. Tatăl meu te cunoștea, Bobby-Câinele, spuse el. Tom Rawlins te va conduce în dormitorul cawboy-lor. O să ai de mâncare și un pat. Ești bine venit și poți să rămâi cât vei dori.

Pana indianului căzu în față, când acesta își aplecă capul în semn de mulțumire.

— Mulțumesc, ești un fiu bun. Tatăl tău ar fi fost mândru de tine,

nu ai uitat un vechi prieten.

—Tom!

Chad făcu semn supraveghetorului, să se apropie.

— Du-l de aici, și vezi să aibă ceva de mâncare.

Ordinul nu-l încântă pe Rawlins, dar îl execută. Lanna îl văzu pe Bobby-Căinele înclinându-se în fata omului mic și uscățiv.

—Sunt bucuroasă că i-ai propus să rămână, Chad.

— Da. Nu e cel care turna filme la Hollywood? L-am auzit pe tata pomenindu-i numele.

— Exact.

—Scuză-mă. Mă duc să văd, dacă Tom i-a găsit ceva haine curate și dacă i-a aranjat să facă baie. Are mare nevoie; pute de la zece metri.

Cu un zâmbet vag, Chad plecă după cei doi. Solicitudinea lui o încălzi pe Lanna. Chad fusese la înălțime. Se pregătea să plece și ea, când îl zări pe Hawk traversând curtea fermei, venind spre ea. În atitudinea lui, Lanna remarcă ura, care-l deosebea de fratele lui.

Hawk aruncă o privire ascuțită. Întrebătoare, Lannei.

— Nu era Bobby-Căinele?

— Ba da. Îl cunoști?

Lanna fu surprinsă că Hawk îl cunoștea, în timp ce Chad nu avea decât o vagă amintire.

— L-am întâlnit de mai multe ori.

Hawk încrunță sprâncenele, examinându-i pe cei trei care se îndepărtau.

— Unde-l duc?

—Să-i dea să mănânce, îi explică Lanna; Chad i-a spus că poate rămâne cât vrea.

—N-are unde să se ducă, wigwam-urile rudelor lui îi sunt interzise, pentru că i-a dezonorat, făcând trafic cu alcool furat.

Gura lui Hawk schiță un surâs amar.

—Nu-mi vine să cred. Chad să-i permită indianului să rămână!

—Chad este bun și generos, replică Lanna, m-a ajutat enorm.

— Pentru că are de câștigat, replică Hawk. Ar fi mai bine să găsim un alt subiect de discuție, asupra căruia să cădem de acord. Cum te simți în dimineața asta?

— Bine.

— Unde te duci?

— La început am vrut să merg călare (Lanna ezită, apoi aruncă un ochi la casa din spatele copacilor). Ar fi mai bine, să mă duc, să văd ce face Katheryn; Bobby-Căinele a spus niște cuvinte, care au tulburat-o.

Hawk se întoarse și privi batjocoritor spre clădire.

—Chiar, ar fi bine să te duci.

Lanna se întoarse pe călcâie și porni. Deschizând ușa de la intrare, auzi în living vocea ascuțită a lui Katheryn. Nu se potrivea cu

imaginea pe care o crease despre ea însăși; aceea a unei femei rafinate, stăpână pe sine. Curiozitatea se trezi în Lanna. Închise ușor ușa, având grijă să nu facă nici un zgomot.

—Trebuia să-l omor! Jur, că trebuia să-l omor, urla Katheryn; și așa, m-am simțit groaznic la spital. Carol; când John Buchanah mi-a întins mâna, am crezut că „mie" mi-o întinde! Dumnezeuule, am crezut că, în sfârșit, revine la mine. Dar nu! El a șoptit numele ei. Numele acestei cățele! Și acum mai apare și indianul asta respingător!

— Gata. Katheryn, s-a sfârșit, spuse Carol cu o voce liniștitoare.

— Nu, nu s-a terminat!

Gândindu-se că cele două femei ar putea să se teamă că cineva le ascultă, Lanna se duse în vârful picioarelor la ușă. O deschise și o închise cu zgomot. Auzise destul, ca să înțeleagă că Katheryn era geloasă pe legătura soțului ei cu mama lui Hawk. Și gelozia persista, pe deasupra mormântului.

Lanna se duse spre arcadă, desfăcându-și brida de la pălărie și scoțând-o de pe cap.

—Credeam că ești deja pe cal, remarcă Carol.

— M-am hotărât să amân plimbarea pe mai târziu. Chad mi-a promis că mă însoțește, după masă.

Tânăra femeie se lăsă într-un fotoliu.

—Ceva nu este în regulă? întrebă ea, adresându-se lui Carol și Katheryn.

Doamna Faulkner răspunse:

—Am o migrenă; prea mult soare, desigur! (Vocea ei era la fel de crispată ca și ținuta). Am greșit că nu mi-am pus pălăria, azi dimineață.

Lanna regretă că pusese această întrebare, care o forțase pe Katheryn să mintă. Se ridică din fotoliu, scuzându-se:

— Mă duc să văd dacă mai este cafea.

Conversația pe care o întrerupse nu mai fu reluată. Dar Lanna era obsedată de ceea ce auzise. Îi părea rău pentru Katheryn. Viața ei fusese otrăvită de o gelozie, care se hrănea din ea însăși.

Capitolul 16

Privirea lui Hawk părăsi jocul de poker și se îndrepta spre colțul încăperii, unde doi cowboy bătrâni stăteau lângă Bobby— Câinele.

Indianul le depăna amintirile lui de la Hollywood — despre filmele în care jucase, despre starurile pe care le cunoscuse, încercase să vândă tot ce avea pe el, pentru un pahar de whisky, dar nu era încă sătul.

—Chiar ai turnat cu John Wayne?

Bill Short îl privea sceptic pe indian.

— M-a luat în toate filmele lui, îl asigură Bobby-Câinele. Nu mai avea pătura slinoasă și nici pana. În locul cămășii și a pantalonilor găuriți, purta o cămașă nouă în carouri și un jeans, care îi accentuau slăbiciunea.

—Singurii Indieni, pe care i-am remarcat în film, erau toți morții

—Ei, acolo eram eu! țipă Bobby cu un zâmbet radios, care-l descoperea toți dinții. Întotdeauna muream și mă arătau mereu întins în praf. Izbucni în râs, împreună cu ascultătorii săi.

— E rândul tău, Hawk, să joci, anunță mexicanul Sanchez, atrăgându-i atenția asupra jocului.

—Dan a supralicitat.

Hawk își privi cărțile; n-avea decât o pereche de pătrari, iar cartea a șaptea ieșise. Dan îi bătuse cu două dame.

Aruncă cărțile și se ridică brusc.

— Ies din joc.

Îi venea să fugă, dar se îndreptă, liniștit, spre ușă. Afară, se opri, ca ochii să se obișnuiască cu întunericul. Deodată privirea îi fu atrasă de niște lumini care sclipeau printre pomi. Făcu un pas spre casă, dar se opri auzind o voce în întuneric, foarte aproape.

—Te-a deranjat fumul?

Luther pusese această întrebare cu prea multă nepăsare.

—Și eu am ieșit să iau aer, plămânii mei nu mai suportă fumul ăsta.

Hawk se enervă că nu remarcase mai devreme prezența lui Luther. Și asta, din cauza Lannei; fața ei frumoasă, cu trăsături regulate, cu ochii ca aluna îl urmăreau.

Hawk se întoarse cu o nepăsare aparentă către omul care ședea pe un scaun. Cu vârsta, Luther se îngrășase, părul îi încărunțise. Cu toate că mai vorbiseră, în toți acești ani, Hawk și bătrânul cowboy rămaseră în relații reci. Luther și Bill Short îl ajutaseră pe Tom Rawlins să-l bată și Hawk nu uitase.

—Aveam nevoie de aer, răspunse Hawk.

Înaintă și se sprijini de marginea ferestrei. Luther făcu un efort să se îndrepte în scaun. Vârsta îl făcea pe bătrânul cowboy să se resimtă, care, după o zi de muncă, era aproape anchilozat.

—Ar trebui să te pensionezi, Luther, ești bătrân pentru munca asta.

Era o constatare: Hawk nu avea nici un interes să spună asta.

— Pensie? Ei, na! o să rămân cowboy până când oi muri, sau oi rămâne infirm. Și dacă ajung infirm, o să mă legați de șa.

Hawk se simți neliniștit, dar nu arătă. Din interior, se auzeau hohote de râs. Și prezența lui Bobby-Câinele îl neliniștea. Chad trebuie că avusese un motiv precis, ca să-l oprească; Lanna crezuse că era vorba de un gest de bună-voință, dar Hawk nu credea la fel.

Luther tuși și se întoarse să scuie.

—Bobby-Câinele a încercat să-mi vândă o lunetă. Când te uiți prin ea, vezi o femeie goală. Rânji.

—E frumoasă prietena lui Chad, asta ar putea da idei unui bărbat.

— Nu o cunosc bine, iar Chad nu pare dispus s-o arate.

Această aluzie îl enervă pe Hawk. Privi furios spre casă.

— Doamna nu cântă la pian, în seara asta, remarcă Luther. Are un fel de a cânta, de te mișcă.

— Este o pianistă talentată, recunosc Hawk.

—Te-a fermecat, astă-noapte ai stat până în zori.

—M-ai spionat Luther?

Hawk primise cu răceală provocarea, doar ochii îi căpătaseră sclipiri de oțel. Cowboy-ul ezită, apoi se strâmbă. Ridică capul.

— Nu, știu bine că nu vrei să accepți sfaturi de la mine. Dar, o să-ți faci dușmani, copilule. Ți-ai primit porția, dă-te deoparte, copilule, mai ai timp.

— Nu înțeleg ce vrei să spui. Ești obosit, Luther, trebuia să te culci, deja. Du-te la culcare, îi sugerează Hawk cu sollicitudine.

—Nu. Nu mai dorm bine; îmbătrânind corpul nu mai are nevoie de atâta somn.

Hawk înjură, în tăcere.

—Eu mă duc să mă culc, anunță el. Noapte bună Luther.

—Noapte bună.

A doua zi, soarele era la asfințit, când Hawk se întoarse la fermă, călare. Era transpirat, obosit și murdar și nu închisese ochii toată noaptea. Se răsucise în patul lui cu gândul la plăcerile pe care le încercase în alt pat, cu o noapte înainte. Doamne, câtă nevoie avea să simtă lucruri curate și moi ca Lanna, pe pielea lui.

Hawk își încheie fâlcile.

Trăgând brusc de frâu, se opri în fața grajdului. Apoi scoțându-i zăbala, duse calul înăuntru să-i scoată șaua. Apropiindu-se de clădire, auzi un cântec monoton. Împins de curiozitate, se opri, legă calul și se furișă traversând bârnela. Când ajunse la colțul clădirii, îl zări pe Bobby-Câinele care se legăna, cântând, cu fața spre soarele care apunea. Hawk rămase nemișcat și ascultă cu sprâncenele încruntate,

din cauza efortului pe care-l făcea ca să înțeleagă cuvintele. Sunetele guturale ajungeau la el neclare.

—Ce cântî? Nu cunosc melodia asta, făcu Hawk.

Bobby îl privi cu dispreț

— Flaming Arrows 1949.

Această precizare îl făcu pe Hawk să ridice capul, amuzat, dar veselie îi dispăru, când zări sticla de whisky din mîna indianului.

—Unde ai găsit whisky?

Toți știau bine că nu trebuie să-i dea alcool bătrînului.

—L-am câștigat, preciză Bobby, ofensat că Hawk ar fi putut crede că l-a cerșit. Am dat magia contra sticlei.

Hawk se gîndi că magia era imaginea femeii goale pe care indianul încerca s-o plaseze vreunui cawboy, noaptea trecută. Probabil că a păcălit pe careva.

—Cine a făcut schimbul? întrebă Hawk.

Indianul ridică din sprîncene, încercînd să-și amintească.

—Cea-care-are-două-fețe.

Această denumire se potrivea mai multor persoane de la fermă.

— Ea mi-a dat un whisky bun.

Bobby luă un gât și scoase un mormăit de mulțumire.

—Ea?

Hawk se gîndi că asta nu înseamnă mare lucru, deoarece în limba navajo nu era o diferență între prenumele feminine și cele masculine. Deveni neliniștit.

—Era un bărbat sau o femeie?

Dar Bobby-Căinele nu-i răspunse; contempla din nou soarele și fredona melodia lui, de neînțeles.

Hawk se răsuci, clătînînd din cap. De fapt, puțin îl interesa să știe cine îi furnizează whisky lui Bobby. Oricum și-ar fi făcut rost. Era singurul mijloc de a-l face pe bătrîn să-și regăsească gloria pierdută.

—Ți-am spus că Johnny a luat o notă excelentă la testul de matematică, Katheryn? întrebă Carol. Am primit astăzi o scrisoare de la el! Este foarte mîndru.

— Nu, nici măcar n-ai pomenit. Va trebui să-i trimit o recompensă, spuse Katheryn cu generozitatea unei bunici exemplare,

—Johnny învață bine, ca și tatăl lui.

De data asta, Carol se adresa Lannei. Cele două femei tinere ședeau pe canapea; Carol cosea o tapițerie, iar Lanna răsfoia o revistă.

—Chad este extraordinar de inteligent, toată lumea o știe.

Lanna făcea eforturi disperate să pară interesată de conversație. Dar aceasta era la fel de plicticoasă ca și revista. Își puse mîna la gură înăbușindu-și un căscat.

—Te plictisesc cu Johnny, se scuză Carol.

—Deloc, sunt obosită. Am dormit prost, azi-noapte.

Se perpelise în pat, trezindu-se la cel mai mic zgomot, crezând că este Hawk. Toată ziua se simțise obosită și deprimată, semn că nu se refăcuse total, după boală.

—Ar trebui să te culci mai devreme, îl sugeră Katheryn.

—Cred că aveți dreptate, suspină tânăra.

Puse jos revista și se ridică.

—Noapte bună!

—Nu vrei puțin lapte cald sau o ciocolată? îi oferi încă o dată Katheryn.

Lanna refuză. Ezită puțin înainte să pâliece, întorcându-se spre gazdă.

—Nu aveți cumva ceai de sassafras? Este panaceul meu.

Katheryn îl răspunse cu întârziere.

—Cred că avem, o voi trimite pe Roseanne să ți-l aducă sus, în cameră.

Lanna porni pe coridorul care ducea la camera ei. De cum intră se uită la fereastra vitrată a verandei. Se duse să tragă perdelele. Puse o mână pe draperie și privi în noapte. Printre copaci sclipeau lumini. Lanna coborî transperantul și trase perdelele grele. Peste un sfert de oră, își puse crema pe față, se spălase pe dinți și-și pusese pijamaua de mătase. Lanna trase cuvertura patului. Cineva bătu la ușă. Carol o anunță cu o voce limpede:

—Serviciul în cameră!

Lanna surâse.

—Intră.

Strânse cuvertura și tocmai aranja perna lungă, când se deschise ușa. Carol puse o ceașcă din porțelan de China pe noptieră.

—Mulțumesc, dar nu trebuia să te deranjezi.

Luă ceașca și respiră parfumul lichidului fierbinte.

—Nu m-am deranjat, protestă Carol. Te simți mai bine? Să nu faci o recidivă, tocmai ai venit să te odihnești.

—Sunt numai obosită, preciza Lanna, înghițind o gură de ceai. Nu are același gust cu ceaiul meu, remarcă ea. Îmi place. Știi cumva ce este?

—Nu, Katheryn l-a pregătit; Roseanne se culcase deja. De aia, ți l-am adus eu.

Lanna bău din nou și puse ceașca pe farfurioară.

—Ești frântă, nu te mai rețin, declară Carol, îndepărtându-se spre ușă. Noapte bună.

—Noapte bună.

Grațioasă, Lanna se așeză pe pat și aprinse veioza.

—Vrei să stingi lumina, Carol?

—Bineînțeles.

Carol deschise ușa, întise brațul spre întrerupător și închise apoi ușa.

Lanna luă din nou ceașca, sperând că infuzia o va face să doarmă. N-avea chef de o altă noapte albă. Căscă, își termină ceaiul, se întinse între cearceafuri și stinse veioza.

După câteva minute, ghemuită pe pernă, avu senzația ușoară de vomă, care nu dură mult, și adormi.

Aproape imediat, începu să viseze. Hawk era în patul ei, ochii lui străluceau albastru intens, aproape electric. Părul lui negru răspândea o asemenea lumină, că Lanna amănă. Sub pleoapele ei închise, culorile explodau. Inima îi bătea atât de tare, dându-i senzația că este în afara capului. Ridică ochii spre Hawk; el îi ținea inima în mână. Ea îl ruga să i-o dea înapoi, dar el zâmbea și plecă. Chad era și el acolo și-i oferea o inimă nouă. Deodată, fața lui se deforma, vălurindu-se ca în oglinzile strâmbe din târguri.

Lanna visă apoi ceva ca o defilare: mai întâi Hawk, apoi, Chad, urmat de Carol și Katheryn, care-l făceau o scenă de gelozie lui John. John venise s-o vadă, avea hârtii de o sută de dolari în buzunare și insista să i le dea. Apoi venea bătrânul indian navajo, fluturând o cămașă murdară, cărâind ca un corb. Lannei îi era frică și să respire, inima i-o luase razna.

Încercă să se trezească din vis, dar picioarele n-o ascultau. Erau culori, multe culori orbitoare. Lanna se învârtea în interiorul unui caleidoscop, a cărui alcătuire fusese concepută special pentru ea: albastru-ametist, portocaliu, roz, roșu, verde smarald. Era înconjurată de pietre prețioase. Toată noaptea se zvârcoli între coșmaruri și vise minunate.

Când se trezi, dimineața, încercă un regret. Nu voia să abandoneze această splendoare. După ce se sculă, se simți odihnită, dar puțin apatică. Când intră în sufragerie, Katheryn era la masă, singură. Îi zâmbea:

—Cum te simți în dimineața asta?

Lanna îi răspunse tot cu un zâmbet.

—Mai bine.

—Vrei un suc de portocale, sau de struguri? Avem din amândouă.

Doamna Faulkner împinse scaunul de răchită, și se îndreptă spre bufet.

—Nu vă deranjați, strigă Lanna.

—Stai jos, oricum îmi puneam și mie cafea.

Lanna luă o înghițitură de suc de portocale.

—Unde este Carol? În pat?

—Nu, cred că-i pregătește bagajele lui Chad.

Katheryn își puse o bucătică de zahăr în cafea.

—Chad pleacă?

—Da, trebuie să prindă avionul de Phoenix, nu poate să-și lase biroul, prea mult timp.

Lingurița clincăni lovind marginea ceștii, în timp ce Katheryn amesteca zahărul în cafea.

—Acum este în birou, poți să-l saluți înaintea plecării.

—Da, făcu Lanna lăsând mâncarea.

Ieși din sufragerie, traversă în fugă culoarul, trecu pe sub o arcadă și ajunse în dreptul unei uși maronii, sculptată. Lanna bătu de două ori.

—Intră, spuse Chad.

Lanna răsuci mânerul din piele prelucrată. Biroul era o cameră foarte sobră, marcată de personalitatea lui John. Lanna o simți în tapițeria navajo care împodobește peretele și în „kachinas” aranjate pe marginea șemineului. John fusese, întotdeauna, un adept al culturii navajo. În mijlocul încăperii, trona un birou impozant, din lemn de nuc, încadrat de o canapea și un fotoliu din piele.

Chad ședea în spatele biroului pe care erau înșirate dosare numeroase. Când Lanna intră, fața tânărului fu luminată de un zâmbet.

—Bună dimineața, Chad! Katheryn mi-a spus că pleci acum.

Lanna traversă încăperea, rămânând în fața biroului.

—Hotărăsem să plec după-amiază, dar Carol m-a rugat să trec pe la Johnny, la colegiu. Vrea să-i trimită niște prăjituri pe care Roseanne le-a făcut special pentru el. Îi duc, deci, fiului meu un pachet.

Chad băgă în geanta diplomat mai multe hârtii.

—Carol își reproșează că n-a fost să-l vadă, săptămâna trecută.

—Carol este mândră de fiul ei.

—Mândră? Puțin spus! o corijă Chad. Este nebună după el. Nu trăiește decât pentru acest copil, din care și-a făcut scopul existenței ei, fapt care mă îngrijorează, câteodată. Deseori îmi spun că se ocupă mai mult de el decât...

Chad se întrerupse, cu un aer necăjit.

—Scuză-mă. Lanna.

Tânăra își lăsă capul pe o parte, părul castaniu unduind pe umeri.

—E o poveste veche, de când lumea! Soții se plâng mereu că sunt neglijați de soție.

Chad își închise geanta diplomat.

—Carol nu este perfectă, eu nici atât.

—Tu ești mai aproape de perfecțiune, decât ea.

Lanna îl tachina, încercând să înlăture tensiunea care se crease brusc între ei.

Chad înconjură biroul, veni în fața ei, și-i puse mâinile pe umeri. O fixa cu o privire adâncă, ca și când ar fi vrut s-o convingă de sinceritatea lui absolută. Deodată, o străfulgeră un gând. Hawk nu

avea încredere în fratele său vitreg.

—Carol este o soție și o mamă bună, declară Chad cu emfază. Vreau să știi asta, ca să nu crezi că-mi lipsește ceva. Eu...

Se întrerupse, din nou.

— Preferam să vii să-ți iei la revedere, șopti el. Dacă mama și Carol ar fi fost aici, mi-ar fi fost mai ușor, Lanna.

Tonul lui era mai convingător ca orice explicație. Chad strânse și mai tare umerii Lannei. Ea își cufundă privirea în ochii lui căprui, cu reflexe aurii. Lumina lor o hipnotiza. Își dădu seama cât de periculos este farmecul lui Chad. Periculos, pentru că acest bărbat vorbea despre respectul pe care îl purta soției sale, făcând curte altei femei, în același timp, Chad o trase pe Lanna spre el. Ea își dădu capul pe spate. Buzele lui erau calde; o sărută dovedind multă experiență. O cuprinse în brațe. Dar Lanna rămânea rece ca marmura; nu simțea nimic din emoția pe care Hawk o trezea în ea. Încercă să se desprindă, regretând deja sărutul.

În acest moment, ușa se deschise. Lanna era tot în brațele lui Chad, cu buzele de abia desprinse de ale lui. Zgomotul îi făcu să întoarcă capul. Ochii Lannei se măriră de ciudă, văzându-l pe Hawk, în cadrul ușii. Privirea lui avea o strălucire, care o îngheță. Chad slăbi strânsoarea, dar păstră un brat protector în jurul umerilor Lannei.

—Avionul va fi gata de decolare, într-un sfert de oră. Jake te va duce la Phoenix.

Hawk avu un zâmbet care îți făcea pielea de găină.

—Îmi pare rău că v-am deranjat.

Închise ușa. Lanna plecă capul, imaginându-și ceea ce putea crede Hawk și gândindu-se cum ar putea să-i explice. Nu schiță nici măcar un gest, să se desprindă din îmbrățișarea lui Chad.

— Lanna, începu acesta, n-ar fi trebuit să-mi permit acest sărut. Nu la Hawk mă gândesc, dar s-ar putea...

O prinse de bărbie.

—Îmi pare rău, dar nu pot trece peste ceea ce simt.

Lanna se desprinse, în sfârșit.

— Nu spune nimic, te rog Chad.

—Știu, n-am nici un drept să-ți spun asta.

O prinse de brat

— Nu am dreptul să simt ceea ce simt, dar asta nu schimbă nimic.

—Te cred, Chad.

Îl credea, oare? Nu făcuse asta ca s-o despartă de Hawk?

—N-o să se mai întâmple, îl asigură Lanna.

—Nu-ți reproșez nimic, draga mea.

Încercă din nou s-o ia în brațe, dar ea se opuse.

—Nu, spuse ea, trăgându-se înapoi, cu fermitate.

Chad o strigă pe nume, dar ea se făcu că nu-l aude și fugi din

încăpere. Nu fugea de Chad, ci fugea după Hawk.

Afară, soarele o orbi. Își protejă ochii până ajunse la umbra copacilor, pe peluză. În curtea fermei, se opri scrutând împrejurimile, dar nu zări nici urmă de Hawk. Lângă o clădire, un cowboy descărca un camion.

—Știi unde l-aș putea găsi pe Hawk? întrebă ea, într-un suflet, când ajunse lângă camion.

Omul întoarse capul mirat, dar ei puțin îl păsa.

— L-ai zărit? insistă ea.

— L-am văzut ducându-se spre grajduri, cam acum un minut.

Făcu un gest, indicându-i direcția.

— Mulțumesc, făcu Lanna, îndreptându-se spre grajduri.

Se strecură prin ușa întredeschisă. Înăuntru mirosea a animale și a praf. Hawk trăgea un cal de căpăstru.

În timp ce Lanna traversa aleea de ciment, el agăță frânghia de un inel prins în perete. O șa și o pătură erau pe jos, la câțiva pași. Hawk nici nu ridică ochii spre Lanna, când aceasta se apropie. Fața lui era rigida ca o mască.

— Hawk, vreau să-ți explic ce s-a întâmplat, începu ea.

— De ce? întrebă el, trecând țesala peste cal, înlăturând praful. Nu mă privește.

Indiferența din vocea lui, o avertiză pe Lanna că nu-i va fi ușor.

—Aparențele pot fi înșelătoare, protestă ea.

Ar fi vrut să fie privită în timp ce vorbea, dar Hawk era absorbit de munca sa.

—Sunt sigur că sunteți doar prieteni!

—Nu asta vroiam să-ți spun. Da, suntem prieteni, de fapt. Chad a fost bun cu mine, m-a ajutat.

Nu astea erau cuvintele pe care Lanna ar fi vrut să le spună.

—Și erai pe cale să-i mulțumești pentru ceea ce a făcut, spuse Hawk pe un ton indiferent. Lăsa țesala și strânse șaua.

—Nu l-am sărutat în semn de mulțumire, protestă Lanna. Ai putea, măcar, să te uiți la mine, când îți vorbesc.

Se întoarse cu fața către ea, punând o mână pe pledul reiat.

—Ce voiai să-mi spui?

— Vroiam să-ți spun, răspunse Lanna cu o voce șoptită, că Chad este un bărbat frumos, plin de farmec. Nu cred că ești în stare să înțelegi ce vreau să spun, dar o femeie se simte flatată, când un astfel de bărbat îi acordă atenție.

— Dacă te va flata suficient de mult, vei ajunge în patul lui.

Hawk ridică șaua și o puse pe cal.

—În plus, Carol apreciază păcatul. Ați putea crea un menaj în trei.

— Du-te dracului Hawk! Deformezi cuvintele și complici lucrurile. Încerc să bag în capul tău de catâr, că l-am sărutat pe Chad, din

simplică curiozitate.

—Un concurs de sărutări? făcu el cu o expresie batjocoritoare.

— Nu în mod deosebit.

După ce prinse chinga, Hawk trecu prin fața Lannei, ca să prindă hamul.

— M-am simțit pe jumătate moartă, în brațele lui, mărturisi Lanna, cu o voce slabă, aproape umilă.

— Îngrozitor.

Hawk fixă zăbala.

—E tot ce ai găsit de spus?

Lanna îl privi, neîncrezătoare.

—Toți avem probleme, zise Hawk, dar eu nu mă amestec, niciodată, în treburile altora.

Lanna îl privi punând frâul și trăgând animalul.

—Unde te duci?

—Să cercetez împrejurimile.

—Așteaptă!

Ea puse o mână pe brațul lui.

—Vin și eu, lasă-mă să pun șaua pe un cal.

Hawk se opri și privi mâna tinerei femei, pe brațul său. Părea albă și fragilă pe țesătura galbenă a manșetei. Când ridică ochii, în ei nu se putea citi nimic.

—Plec singur, anunță el.

Lanna se făcu că nu înțelege.

—Te însoțesc.

—Nici nu există o idee mai proastă, decât aceea de a te arăta în compania mea.

— Puțin îmi pasă. Nu înțelegi? Puțin îmi pasă cine ești. Merg cu tine.

Lanna dăduse deoparte amorul propriu și-l înfruntă pe Hawk cu hotărâre.

— Plec singur, am hotărât!

Mișcă brațul, ca să scape de mâna ei.

—Deci, nu ai nevoie de nimeni, niciodată, Hawk? îl întreabă Lanna, cu un aer rătăcit.

—La ce mi-ar folosi? șopti el cu o privire sumbră.

—Încetează să mă mai privești ca un...

Ea se întrerupse, căutându-și cuvintele. Hawk spuse în locul ei:

—Ca un venetic împruțit. Cu care din cele două jumătăți ai vrea să mergi: cu navajo sau cu albul? șuieră el, cu o intonație plină de dispreț.

Ea nu înțelese atacul și se simți trasă de păr. Fără a lua în seamă țipătul ei de durere, o sărută fără milă, mușcând-o sălbatic, până când ea simți gustul sângelui în gură. Îi dădu drumul, la fel de repede,

precum o prinsese și o împinse cu o asemenea violență, că ea își pierdu echilibrul, instinctiv, își duse mâna la gura tumefiată.

—Șterge-o! (Ochii indianului străluceau de furie, abia reținută). Dacă te grăbești, îl mai prinzi pe Chad, să-i plângi pe umăr.

Lanna își șterse lacrimile care-i curgeau pe obraji.

— Nu te-ai eliberat, Hawk. Te-ai condamnat la o viață de singurătate. N-ai să te eliberezi, până când nu vei lăsa o femeie să te iubească și nu-i vei împărtăși dragostea. Va trebui să ai încredere în alții, să ai nevoie de ei, ca să poți trăi cu adevărat.

Aceste cuvinte nu avură nici un efect asupra lui Hawk. Se sui în șa. Lanna îl urmări cu privirea, până ieși pe poartă. Părul calului strălucea în soare. Hawk porni la pas. Lanna începu să tremure.

Capitolul 17

Timp de o săptămână, Lanna nu se aventură în afara casei, sperând că Hawk o va căuta, dar nu-l zări, nici măcar de departe. Căzu într-o stare depresivă, care se accentua pe zi ce trecea.

Continua să bea ceai de sassafras, seara. Dimineața se trezea plină de vigoare, dar spre prânz devenea indiferentă față de tot ceea ce o înconjură.

Se îndreptă spre living, fără un scop precis. Katheryn aranja un buchet de flori albe și galbene într-un vas de cristal. Adăugă câteva crengi de ferigă. Așezata lângă șemineu, Carol îl scria o scrisoare lui Johnny.

—Bună, Lanna. Ne întrebam unde ești. Chad a telefonat să ne spună că sosește vineri.

—Perfect, murmură Lanna.

—M-a întrebat de tine, și l-am asigurat că totul merge bine. (Katheryn tăie o tijă). Nu este mare distracție pe aici, sper că nu te plictisești. Lanna.

—Nu, nu mă plictisesc.

De fapt, era mai mult indiferentă decât plictisită. O observă pe Katheryn care era ocupată cu aranjatul florilor și se gândi că ea nu este utilă cu nimic. N-avea nimic de făcut: bucătăreasa pregătea mâncarea și spăla vasele; camerista făcea paturile și se ocupa de menaj; Katheryn și Carol se ocupau de nimicuri, ca de exemplu buchetele de flori...

—Nu vă sunt de nici un ajutor. Tot ce fac aici este să dau de lucru altora. Mi-ar plăcea să mă ocup măcar de partea mea.

—Spui prosti. Lanna, ești aici ca să te odihnești. Chad ar fi furios, dacă te-ar auzi.

Lanna suspină. Nu avea curajul să se angajeze într-o discuție. Se oferi să participe la treburile gospodăriei și avea conștiința împăcată.

Se târî până la fereastră și privi umbra deasă a arborilor. Se auzi un fâșăit de hârtie și Carol puse scrisoarea pe masă.

—Ai vrea să mergem să călărim, Lanna? propuse ea. Ne putem întoarce la apusul soarelui.

—Dacă vrei, făcu ea ridicând din umeri.

Lanna nu simțea o dorință specială să se plimbe, dar dacă Carol voia s-o distreze...

—Îmi trebuie un sfert de oră, ca să mă schimb. Și ție cât îți trebuie? întrebă Carol, pe un ton de veselă provocare.

—Un sfert de oră e bine, aprobă Lanna.

De fapt, avu nevoie de mai puțin timp, ca să fie gata. Puțin îi păsa dacă era elegantă, sau nu. Nu avea pe cine să impresioneze. Dacă s-ar fi întâlnit cu Hawk, nici n-ar fi băgat-o în seamă. Îl vedea doar în vis.

De altfel, Lanna se miră când constată că visează în culori. Până acum nu remarcase; era adevărat că își amintea rar de visele pe care le avusese altădată.

Carol nu încetă să sporovăiască pe drum, spre grajduri. Câteodată, Lanna o găsea chiar obositoare. În același timp, o știa animată de cele mai bune intenții; încerca s-o înveselească, să-i redea pofta de viață. Nu era vina lui Carol, dacă Lanna nu putea răspunde la atențiile ei. Știa și motivul: nu-l mai văzuse pe Hawk de o eternitate.

În trei zile, Hawk se umpluse de sudoare, mirosuri grele și praf. Nevoia de Lanna era cu atât mai mare, cu cât fugea de ea. Hawk era mereu în pragul furiei. Explicația pe care Lanna i-o dăduse cu privire la motivele care o împinseră să-l sărute pe Chad, îi produsese o mare ușurare, dar de câte ori și-o imagina în brațele fratelui său, înnebunea.

O dorea pe Lanna, dar știa că nu va face nici un pas, în întâmpinarea ei. Neamul navajo credea că prea multă senzualitate era un semn rău. Desigur că îl vrăjise, gândea el. Trase de frâu. Calul se opri în fața ușii grajdului. Hawk săltă în șa; avea încheieturile înțepenite. Duse murgul în grajd și îl legă de un inel fixat în perete. Când scotea șaua de pe cal, apără Tom Rawlins; Hawk se făcu că nu-l vede și puse șaua pe jos.

—Ce faci aici? se răsti supraveghetorul.

— Mă ocup de calul meu, răspunse indianul.

—Credeam că dai o mână de ajutor la adunarea cirezii.

—Poate, cel mult, sperai.

—Nu înțeleg de ce te învârti pe aici; ți-am cerut să pleci, înainte de a se întoarce Chad. El sosește mâine. Cuvintele sunau amenințător.

— Mai bine te-ai informa înainte, asupra planurilor mele.

Hawk trase pătura umedă de sudoare de pe cal, și o întinse peste șa.

—O să plec peste câteva zile.

—Nu crezi că ar fi mai bine să supraveghezi partea de cireada care îți revine?

Hawk își vedea de treabă.

—Nu pot exista două ferme pe același pământ, pentru că nu e loc pentru doi stăpâni. Credeam că ești destul de inteligent, ca să înțelegi.

Supraveghetorul îl luă în zeflema; ochii îi străluceau de răutate.

—Crezi? făcu Hawk cu un zâmbet batjocoritor. Eu nu sunt decât un metis împruțit și mărginit.

—Mai bine te-ai întoarce la cireadă.

—Nu primesc ordine de la tine.

Hawk șterse crupa scăldată în sudoare a calului, care începu să tremure sub mâna lui înmănunșată.

—O să plec peste câteva zile.

—Și dacă nu pleci...?

Rawlins îl provoca; fălcile lui deveniră albe din cauza încleștării.

Zgomotul ușii care se deschise îi atrase atenția lui Hawk, dar el nu se întoarse complet, ca să nu rămână cu spatele la Rawlins. Îl străbătu o plăcere ușoară, când o zări pe Lanna. În imaginația lui, o strângea deja în brațe, chiar dacă nu se mișca din loc.

—O să plec când voi hotărî eu, spuse *el cu o voce șoptită*, care nu putea fi auzită din mijlocul grajdului.

— Hello!

Vocea Lannei suna în urechile indianului ca o adiere de vânt. Această apariție îl deranjă pe Rawlins, dar își ascunse nemulțumirea.

—Intenționezi să faci o plimbare călare, împreună cu Carol, domnișoară Marchall? Întrebă el cu o voce calmă.

—Da, asta este intenția noastră, răspunse Carol, în locul Lannei.

—Mă duc să vă pregătesc caii, propuse Rawlins.

Hawk, observând plecarea lui Rawlins, începu s-o studieze pe Lanna. Ochii ei ca aluna erau încercănați și aveau un aer obosit. Fața ei nu exprima, deloc, plăcerea de a trăi. Îi distrusese oare sufletul, prin cruzimea lui? Hawk simțea nevoia imperioasă să o îmbrățișeze ca să-i redea pofta de viață.

Carol înaintă repede și se așează între cei doi tineri, luând-o pe Lanna de braț.

—Hai să-l ajutăm pe tata.

O împinse pe Lanna spre ușă. Lanna nu întoarse deloc capul, dar Hawk o urmări din priviri, până când ea dispăru.

Ce mai aștepta? Se belstemă că nu fugise după ea să-i ceară iertare. Se detesta.

Lanna avu un vis violent și încâlcit: asista la adunarea cirezii în compania lui Hawk, dar în loc de vaci, erau hăituiți oameni. Chiar dacă aceștia purtau măști, Lanna îi recunoștea... Chad, din nou, avea în mână o inimă de aur pe care i-o oferea.

Coșmarul dură toată noaptea. Lanna, pe cal, îi înconjură pe oamenii mascați, dar nu ajungea nicăieri. Îl întreba pe Hawk pe ce drum s-o apuce, iar el îi propunea să urce pe calul lui.

Când se trezi, nu putu să-și dea seama ce anume a fost vis, și ce este realitate. Culorile stridente ale măștiiilor îi persistau în cap. Nici chiar sosirea lui Chad, după amiază, nu o scoase din starea de melancolie. Zâmbetele lui nu o mai fermecau, iar complimentele lui erau vorbe goale. Totuși, Chad părea la fel de entuziasmat și de sincer. Lanna înțelese că ea se schimbase. Crezuse că se va simți mai bine, după întoarcerea lui Chad, dar proasta dispoziție persista.

—Tom mi-a spus că vrea să mute cirezile, mâine. Trebuie să coboare animalele pe pășunile de vară.

Chad agită paharul de Martini.

—Când m-a anunțat că vrea să coboare cirezile, m-am gândit că ar fi o ocazie formidabilă, de a-i arăta Lannei partea cea mai fascinantă la o fermă. A avut două săptămâni de odihnă, în care a dus o viață retrasă. Are nevoie de puțină aventură, ca să-i revină entuziasmul. Ce zici. Lanna? Ți-ar plăcea să stai două zile la cireadă? Am putea dormi sub cerul liber, dacă nu plouă, bineînțeles.

Această propunere nu o încântă în mod deosebit pe Lanna. În mod normal, ar fi trebuit să se bucure. Ce se întâmplă? Tocmai se pregătea să refuze oferta, când Carol aprobă cu entuziasm.

—Ce idee minunată. Chad! Ce amuzant, nu-i așa Lanna? N-am mai fost, de când eram mică. M-am dus cu tata. Este ceva de necrezut, Lanna. Vrei să vii?

În fața unei asemenea bucurii, Lanna nu găsi nici un motiv valabil, ca să refuze. Sigur, avea nevoie și ea de o distracție care s-o scoată din letargie.

— Desigur, răspunse ea, cu o ridicare din umeri, care îi trăda indiferența.

Carol se sculă și-i scutură mâna Lannei, cum ar fi făcut cu un copil.

—Vom avea nevoie de îmbrăcăminte calduroasă în prerie. Ai o scurtă bună? Dacă nu, ți-o voi împrumuta pe a mea. S-ar putea însă să-ți fie strâmtă la umăr.

Propunerea lui Chad se transformă repede în proiect. Lanna se lăasă antrenată de febra pregătirilor. Lăasă în grija lui Carol toate deciziile, care de fapt treceau pe la Katheryn, care avea ultimul cuvânt.

Lanna era epuizată, seara, când mergea la culcare. Ciudat, dar în noaptea asta, ea avu vise liniștite, pline de curcubee, prisme luminoase, răsărituri și apusuri de soare. Dimineața se sculă odihnită și gata să înceapă marea aventură pregătită de Chad. Spre amiază, însă, interesul îi scăzu. La prânz, o urmă pe Katheryn în sufragerie. Carol și Chad veneau în urmă, schimbând cuvinte amabile. Lannei chiar i se părea că formau o pereche fericită.

— Era să uit, făcu Chad, pocnind din deget, am adus niște hârtii să le semnezi, Lanna. Sunt în geanta mea diplomat, în birou. Mă duc să le aduc.

Se îndreptă spre ușă.

— Du-te după el, îi propuse Katheryn, Lannei.

Nu mai așteptă răspunsul tinerei femei și strigă, după fiul ei.

— Nu le mai aduce, Lanna vine cu tine.

Intrând în birou, Lanna se simțea ca o marionetă trasă de sfori. Ea se blama că avusese asemenea gânduri: de fapt Katheryn trăgea sforile, nu Chad.

Scoțând un teanc de hârtii din geanta diplomat, Chad răsfoi paginile de semnat.

—Îmi trebuie una sau două semnături.

— Despre ce este vorba?

Lanna nu simțea nici o dorință să citească documentele redactate într-un limbaj juridic de neînțeles.

— Este un fel de procură, care îmi dă dreptul să votez în locul tău, explică el. Va fi o adunare generală în timpul căreia se vor lua decizii importante.

Lanna ezită:

— Ar trebui măcar să citesc.

— N-o să înțelegi nimic, făcu el oferindu-i un stilou. Este numai o procură.

— Pentru un lucru atât de simplu este nevoie de atâtea pagini blestemate! remarcă ea. S-o lăsăm deoparte. Chad, o să le citesc mai târziu.

— Nu este nevoie să le citești; ți-am spus despre ce este vorba.

— Știu, dar nu cred că ai ceva împotrivă, dacă le citesc și eu.

— Bineînțeles că nu, dar este pur și simplu o pierdere de timp.

— Îmi pare rău, sunt caraghioasă, dar n-am semnat niciodată nimic fără să citesc înainte, și nu vreau să fac altfel acum.

— Nu ai încredere în mine Lanna?

Chad era surprins și rănit.

— Ba da, am încredere.

De fapt, își dădea seama că nu era adevărat, mai ales că el încerca să facă presiuni asupra ei.

— Pur și simplu sunt obosită și, puțin îmi pasă de această poveste juridică, pentru moment.

— Aș vrea ca hârțiile să fie semnate înaintea plecării mele la Phoenix. Nu-mi place să las totul în ultimul moment. Stai jos, și vom lua paragraf cu paragraf.

— Nu, nu acum,

Lanna era incapabilă să se concentreze, în acest moment.

Ea promise:

— Mai târziu, când ne vom întoarce.

Pe cal, în vârful unei coline, Lannei i se înfățișă o priveliște de ansamblu a canionului adânc și a preriilor din profunzime. Părul roșucărâmișu al vacilor de Hereford formau o pată uriașă pe iarba verde. Cowboy-ii aduceau animalele în grupuri de câte trei și patru. Chad îi explicase că această operație preceda migrația finală.

Hawk stătea deoparte, cel puțin așa i se părea Lannei. Muncea singur, dar mai dădea și ordine. Purta o cămașă albastră și o vestă de oaie, bordată cu blană, și călărea un cal murg neascultător. Calul și călărețul se potriveau.

La această înălțime, aerul era rece. Lanna își îndesă mâna în jacheta matlasată. Adierea vântului îi flutura părul castaniu care ieșea de sub

pălărie.

Aceste împrejurimi de stânci sparte, făget galben și iarbă verde ar fi trebuit s-o încânte. Suspină: nu simțea nimic și se întreba, de ce?

Iapa ciuli urechea spre spate; imediat, Lanna auzi zgomot de copite și întorcându-se pe jumătate, o zări pe Carol, care se apropia pe calul ei bălțat. Carol o strigă, abia mai suflând. Trase de frâu, oprindu-se.

—Chad, care te-a văzut urcând, spune că priveliștea este magnifică. Mângâie gâtul calului, admirând ținutul de sub ele.

— Da, este frumos! recunosc Lanna.

—Chiar fascinant, nu? strigă Carol.

— Da.

Lanna avea impresia că arătase prea puțin entuziasm.

— Mă întorc la tabără, vreau să beau o cafea, aici este prea frig.

Perfect conștientă de decepția zugrăvită pe fața lui Carol, Lanna își îndreptă iapa în direcția opusă. Nu putea simula un entuziasm pe care nu-l simțea.

Drumul sinuos o făcu să dispară repede din vedere după blocurile mari de piatră. Vântul ușor aducea până la ea mugetul vitelor și strigătele hăitașilor. După o cotitură ajunsese într-un luminiș. Din sens opus, se apropia un călăreț — Lanna zări ceva albastru și dungi albe pe o vestă maro. Calul și omul ieșiră dintre copaci și veniră direct spre Lanna. Animalul cu părul de culoare maro agită capul, nechezând, apoi pași neliniștit în lături. Hawk slăbi zăbala și lăsă calul în voia lui.

—Unde te duceai?

Lanna nu desluși nimic special în această întrebare amabilă, nici în expresia zâmbitoare a indianului.

—În tabără, să-mi fac o cafea.

—Te însoțesc, declară Hawk, alăturându-i-se.

—Credeam că vrei să fii singur.

Lanna nu se putuse abține să nu facă această remarcă.

—Nu vreau decât să fiu sigur că vei ajunge cu bine la destinație, spuse el, ridicând din umeri.

Acest interes neașteptat față de siguranța ei, o făcu pe Lanna să înțeleagă că astfel îi arată că regretă ultima discuție. Hawk era o ființă orgolioasă, care nu își cerea ușor iertare.

Traversând luminișul, calul lui Hawk agită capul și aruncă asupra călărețului niște priviri furioase, ca și când ar fi vrut să-l arunce din șa.

— De ce nu părăsești ferma. Hawk?

Lanna rupse tăcerea.

—De ce mai rămâi? De ce vrei să rămâi?

—Mă întreb și eu, și...

—Și? șopti ea.

—Trebuie să joc până la capăt. Poate, până când vor fi puse toate

cărțile pe masă și atunci voi ști dacă am pierdut, sau am câștigat.

Privi în lături, dând impresia că, pe moment, era singurul răspuns pe care-l putea da. Dintr-o tufă, își luă zborul o pasăre. Calul lui Hawk se cabră, ca și când nu ar fi așteptat decât acest pretext ca să se manifeste. Lui Hawk îi trebui ceva timp ca să-l potolească și să-l aducă din nou lângă iapă.

Hawk se strâmbă.

—Nimeni nu vrea să-l încalece.

—Îmi închipui, răspunse scurt, Lanna.

Această situație nu dură mult. Tânăra femeie reveni la ceea ce o interesa.

—De ce te urăște Tom Rawlins? Doar el te-a crescut.

—M-a crescut, într-adevăr.

—Atunci, de ce? Pentru că voiai să te însori cu fiica lui?

—Să spunem, că nu mă voia ca ginere.

Hawk zâmbi cu subînțeles.

—Dorea ca fiica lui să se mărite cu Chad?

—Se aseamănă, sunt făcuți unul pentru altul.

Lanna observă o expresie dură în ochii lui Hawk și se întrebă, care o fi cauza.

—Din cauză că te-ai certat cu Chad, când te-a bătut?

Hawk o întrerupse:

—Chad? Nu el m-a bătut.

—Dar Carol mi-a spus...

—Carol a mințit. Singura corecție pe care am primit-o a fost din mâinile tatălui ei, în timp ce Bill Short și Luther Wilcox mă țineau. Chad a asistat, bineînțeles, dar s-a mulțumit să privească, doar. Nasul spart, îl păstrez ca amintire.

—Te-a bătut Tom Rawlins? De ce?

Timp de câteva secunde se auzi numai scârtâitul șeilor și clinchetul pintenilor. Pe pământul tare răsunau copitele cailor, într-un ritm neregulat. Hawk era atent la mișcările calului său.

—Pretinde că i-am violat fata.

Lanna își aminti cum o înfruntase și pe ea: era capabil să se lase pradă mâniei. Întrebă:

—Și chiar ai violat-o?

—Ei bine, ești prima persoană care mă întreabă! Tom n-a făcut-o, și nici John Buchanan.

Lanna îi simți ciuda, și-o înțelese.

—Dacă vrei să știi dacă m-am culcat cu Carol, răspunsul este: da. De prea multe ori, ca să le țin cont. Dar, de mult, de tot.

—Iar ea s-a măritat cu Chad, chicoti Lanna.

—Și-a dorit întotdeauna să ajungă o mare doamnă, ca și Katheryn. Din câte am auzit, Carol este ca o regină, la Phoenix. Și-a îndeplinit

dorința.

Hawk nu părea a-i purta pică lui Carol. Lanna nu putea spune că măcar a vorbit despre ea cu cinism. Se observa o oarecare amărăciune în cuvintele lui, bineînțeles, dar accepta lucrurile, ca pe ceva normal.

Aluzia la Katheryn o făcu pe Lanna să întrebe:

— Pe mama ta o chema Salvie-Albă?

— Da.

Hawk o privi întrebător.

—John a iubit-o enorm. La început, am crezut că este vorba de numele navajo al lui Katheryn. Dar, în ziua în care Bobby-Câinele a apărut la fermă, Katheryn s-a lăsat cuprinsă de furie. Am surprins-o când îi mărturisea lui Carol, că John i-a pomenit numele, înainte să moară.

Lanna simți cum cade din nou în *starea* ei depresivă, înviorarea produsă de prezența lui Hawk, dispărea.

— De ce te interesează trecutul?

—Încerc să înțeleg ce se întâmplă și din ce cauză. Este ca și când m-aș fi rătăcit într-o casă cu multe întrebări, fără lumină. Fiecare informație, cât de mică, face puțină lumină. Și astfel îmi pot găsi drumul.

—Nu se poate schimba nimic, dacă nu te schimbi tu însăși.

—Toți ne schimbăm, Hawk, asta este viața.

Vocea Lannei era indiferentă, lipsită de expresie. Hawk trase de frâul lepei, forțând-o să se oprească. Își întoarse calul pe jumătate și veni lângă ea, atât de aproape, că li se atingeau coapsele.

—Ce nu merge Lanna? Se întâmplă ceva, o simt, nu mai ești aceeași. Dacă te-am rănit...

— Nu, nu din cauza asta, și totuși...

Lanna ridică din umeri, arătând că nu știe nici ea de ce era atât de obosită.

—S-au întâmplat atâtea de la moartea lui John! Moștenirea neașteptată, toată tracasarea asta. Apoi, boala mea, sosirea la fermă. Cred că toate astea m-au influențat.

Cum să-i explice, că n-o mai interesa nimic?

Hawk se aplecă înainte, și-i puse mâna înmănușată pe ceafă. Apoi contactul gurii lui o învioră pe Lanna. Da, acest sărut o făcuse să tresară de plăcere.

Dar calul lui Hawk nu suportă apropierea de iapă și făcu o mișcare, care îi separă pe cei doi îndrăgostiți. Hawk îi înfipse un pinten în coaste. Dorința care se citea în ochii lui albaștri nu putea fi înfrântă de mișcările calului.

—O să pierd cireada, dacă nu mă întorc acum.

—Știu, ar fi mai bine să pleci, îl sfătui Lanna.

Căzu în apatia ei. Întoarse capul și încercă să prindă frâul cu mâna.

—Nu sunt o companie prea plăcută, îmi pare rău.

Nu-i acordă atenție lui Hawk, care încruntase sprâncenele și lovind cu călcâiele pânțele iepei, porni spre tabără. Se simți și mai copleșită auzind copitele murgului lovind pământul, în direcția opusă.

Când ajunsese în tabără, Chad sosise deja. Veni în întâmpinarea ei și o ajută să coboare, apoi dădu iapa unui cawboy. Când Lanna spuse că vrea o cafea, el se grăbi să o pregătească pentru amânăoi.

— De ce mă simt așa de rău, Chad?

Lanna suspină, uitându-se la bărbatul care ședea aproape de ea, pe un buștean.

—Nu te simți bine?

Vocea lui Chad dovedea o mare neliniște.

— Nu sunt bolnavă. Dar nu mai am nici un pic de energie, nici o altă dorință, decât să stau jos. Încep să mă simt la fel de vie, ca o legumă.

—Sunt sigur că exagerezi, Lanna, spuse Chad, zâmbind.

— Nu exagerez, Chad, insistă Lanna, plecând capul, obosită.

—Ai trecut prin încercări fizice și prin emoții. Probabil că trupul tău are nevoie de odihnă. În curând, o să te simți mai bine, o să vezi.

—Cred că ai, într-adevăr, dreptate.

Toată după-amiaza Chad rămase lângă Lanna, veghind ca ea să se simtă bine. Solicitudinea lui, dezinteresată, era liniștitoare. Când îi propuse să se întoarcă la fermă, în loc să-și petreacă noaptea afară, ea refuză. Și așa, le crease destule probleme.

Seara, nu avu ocazia să vorbească cu Hawk, pentru că Chad și Carol erau așezați lângă ea. Cu toate că simțea privirea indianului fixată asupra ei, acesta nu se apropia. Era încă devreme, când Chad propuse să meargă la culcare. O avertizase pe Lanna că se vor scula devreme ca să prindă răsăritul soarelui. Chad scoase sacii de dormit din camion.

—O să-ți pregătesc patul, Lanna, propuse Carol.

— Nu te deranja pentru mine, protestă Lanna.

— Nu e nici un deranj.

Chad îi întinse o ceașcă de cositor.

— Nu mai vreau cafea, Chad, mulțumesc.

—Nu este cafea, mama ți-a pregătit ceai de sassafras, într-un termos. Ea ți-l trimite.

Lanna luă bolul, neînțelegând cum Katheryn făcuse un gest atât de delicat. Nu era stilul ei.

—Drăguț, din partea ei.

—Toți suntem îngrijorați de starea ta, Lanna, zâmbi Chad cu tandrețe. Bea!

Atențiile și interesul pe care familia Faulkner le manifesta față de ea, îi dădură Lannei, pentru o clipă, senzația că este iubită.

Capitolul 18

Hawk stătea în întuneric, departe de cercul luminos al focului. Un cal dădea cu copita în scândura gardului. Privirea absentă a lui Hawk se plimbă peste preerie și reveni la tabără și la oamenii adormiți. Automat, căută cu ochii silueta nemișcată a Lannei.

Hawk nu-și dădea seama ce așteptase de la întâlnirea lor de după-amiază. Era sigur că Lanna nu i se va arunca în brațe, dar nici nu-și închipuia că atitudinea ei îl preocupa, nelăsându-l să doarmă. Focul pâlpâia, gata să se stingă. Ultimele flăcări roșii aruncau o lumină palidă. În curând aerul rece al nopții va invada tabăra. Hawk își schimbase cizmele cu mocasinii. Se apropie de grămada de lemne, fără zgomot și trase două crengi groase. Trecând peste oamenii adormiți, puse lemnele peste flăcările muribunde. Focul flămând, înghiți lemnul uscat și cercul luminos crescua, o dată cu flăcările.

În lumina lor, Hawk privi trupul Lannei. Privirea îi deveni mai ascuțită când observă că ea se contracta nervos, sub cuvertură, în sfârșit, se apropie de ea încercând să pună capăt coșmarului.

— Lanna, trezește-te!

Îi vorbise în ureche, ca să n-o trezească pe Carol, care era lângă ea. Când indianul îi atinse umărul, tânăra tresări. Atunci el îi puse mâna pe gură ca să nu țipe de spaimă.

— Visezi ceva urât, explică el.

Lanna îi fixa ochii măriți și-i împinse mâna.

— Ochii tăi, murmură ea cu o voce străină și absentă, sunt atât de albaștri.

Se petrecea ceva grav. Hawk era atât de sigur, încât se clătină. O studie pe Lanna cu mai multă atenție și observă că avea pupilele dilatate și pielea înroșită. Ca și piesele unui joc, elementele se așezau la locul lor: tenul roșu, apatia, tremuratul, în sfârșit, Hawk recunoscuse simptomele date de peyotl[8] și se blestemă în tăcere, că nu se gândise mai devreme la asta.

— Ascultă Lanna, șopti el pe un ton grăbit, este foarte important.

Ea îi privi atent, dar fix.

— Când ai băut cafeaua, înainte să te culci, nu ai remarcat că avea un gust ciudat?

— Nu era... cafea.

Ea scutură capul, dar mișcările ei nu erau coordonate.

— Katheryn... mi-a trimis... ceai, făcu ea.

Hawk se ridică pe călcâie și-l căută cu privirea pe Chad. Fălcile i se încleștară de furie. Lanna murmură cuvinte fără sens, pradă unei halucinații.

— Dormi, Lanna, închide ochii. Totul e bine.

O văzu destinzându-se și cufundându-se în somn. Ca s-o întrebe mai

multe, trebuia să aștepte ca efectele drogului să dispară. Nu dorea să-și asume riscul de a o tulbura în starea ei actuală. O lăsă pe Lanna și alunecă pe lângă Chad și Carol. Logic, ceaiul fusese pregătit înainte; Chad nu putea risca să-l pregătească de față cu toți. Această presupunere limita aria investigațiilor.

Hawk găsi termosul, în sacoșa de pe șaua lui Chad. Gustă și verifică dacă are gust pe peyotl. Avea dovada în mână, dar va fi crezut? În starea în care era, drogată, Lanna era supusă influenței altora asupra ei. Trebuiau patruzeci și opt de ore ca efectul să dispară complet. Asta însemna că trebuia s-o îndepărteze pe Lanna. Hawk puse dopul la loc și aranjă lucrurile așa cum le găsisese. Cu o privire rapidă, se asigură că nimeni nu se va trezi imediat și luă un sac cu provizii.

Când se apropie de cai, ei nechezară și se mișcară nervos, dar se calmară recunoscându-i vocea liniștitoare. Hawk înaintă spre iapa Lannei și o prinse cu ușurință. O duse în afara grajdului și o legă de un copac, în timp ce el se întoarse să-și ia murgul. Caii nu aveau șa, dar va călări pe deșălate. Tot în liniște, Hawk se întoarse la foc și se aplecă spre Lanna. O luă ușor în brațe, fără s-o trezească și o duse la cai. Iapa nu se mișcă până nu simți greutatea. Hawk se urcă la spate. Trase de frâu calul, pe jumătate sălbatic și-l forță să-i urmeze.

Hawk înainta la pas pe covorul de iarbă, a cărui grosime înăbușea zgomotul copitelor. Când ajunsese destul de departe de tabără, porni la trap ca să poată să se îndepărteze cât mai mult.

Chad va porni în urmărirea lor, imediat ce va descoperi lipsa Lannei. Dacă ipotezele sale se confirmau, fratele lui nu i-o va lăsa pe Lanna fără luptă. Din fericire, indianul avea toată noaptea la dispoziție, ca să-și asigure reușita fugii. Era sigur că Chad nu va ezita să ajungă până la rezervație. Rawlins cunoștea locul unde se afla wigwam-ul mamei sale, dar Hawk spera ca el să nu știe unde era gropa. După fiecare oră de drum, Hawk se oprea, lăsând caii să se odihnească. La ora două, lăsă murgul să treacă înainte, conducând iapa. La ora patru, traversa zona care se întindea la sud de granița teritoriului navajo.

Bolborosind fraze incoerente, Lanna tot nu se trezea din somnul ei artificial. De fiecare dată când se apleca deasupra tinerei femei, pe care o ținea în brațe, se simțea inundat de un sentiment protector, care îi alunga oboseala. Când soarele apărură la răsărit, opri caii și studie terenul. Se găsea la trei mile de wigwam-ul mamei sale. Murgul răsuflă zgomotos în liniștea zorilor. Cu atenție, fără s-o trezească, Hawk o așeză pe Lanna într-o poziție mai comodă pe șa. Lumina dimineții îi mângâia fruntea și pomeții. Privirea lui Hawk întârzie pe buzele ei întredeschise. Îi dete deoparte o şuviță de păr castaniu.

—Am lăsat niște urme, pe care și un orb ar putea să le vadă, șopti el la urechea însoțitoarei sale. Acum vom ajunge la stânci, și nu mai ai

de ce să te temi. Ești în siguranță, nu ți se poate întâmpla nimic.

Lanna scoase un sunet slab, ca și când ar fi auzit. Poate că și auzise, căci peyotl, ascutea simțurile. Auzise vocea lui Hawk în visele sale. Hawk tremura de mânie. Dar nu era momentul să se emoționeze și-și reprima sentimentele.

Mai departe era o albie de calcar secată. Hawk împinse murgul într-acolo, trăgând de funia cu care era prinsă iapa. Caii nu lăsau urme clare pe nisip. De altfel, era greu să le deosebești de urmele oilor care trecuseră pe aici, cu câteva zile mai înainte.

Mai jos, curgea un izvor, singura sursă de apă pe o întindere de câțiva kilometri: apa țâșnea din stâncă și se împrăstia pe un câmp de bumbac. Un copac uriaș domina stâncă, iar crengile lui dese ascundeau intrarea grotei. Vechiul drum se oprea în fața primei intrări în cavernă.

De unde era Hawk, acoperișul rotund al wigwam-ului, de abia se vedea, dar tânărul își aducea bine aminte, de RAMADA prăbușită. Mulțumit de ceea ce vedea, începu să coboare de-a lungul stâncii, care forma un jgheab îngust până la grotă.

În câteva locuri, eroziunea rupsesse câteva bucăți de drum, dar el rămăsese practicabil pentru un cal antrenat. O stâncă masivă masca a doua intrare în grotă.

Hawk intră în cavernă, aprinse un chibrit și-l ținu ridicat. Interiorul era adânc, putând adăposti și caii. Totul era așa cum ținea minte Hawk, chiar dacă el nu prea avea încredere în memoria lui, știind că în ochii unui copil, totul pare mai mare. Cam la zece metri, în fundul râpei, se formase o movilă. Hawk dădu pinteni calului până la stâncă. Coborî panta, aruncând pietriș în urma lui, pentru a ascunde urmele. Jos de tot, era o grămadă de pietre și argilă, pe care soarele deșertului le făcuse tari ca betonul. Hawk merse pe lângă wigwam-ul abandonat. Acest înconjur, pentru derutarea urmăritorilor, lungise drumul cu mai mulți kilometri. Destinația finală a lui Hawk și a Lannei era mai departe, sub peretele canionului. În sfârșit, indianul opri caii și îi legă de stâncă. Se dădu jos de pe cal, cu Lanna în brațe și o culcă cu multă grijă pe pământ, înainte de a se duce să caute un loc. Trecuse mult timp de când nu mai folosisse cărarea strâmtă care șerpuia de la faleză până la grotă săpată în partea stâncoasă a canionului.

Lipit de margine, Hawk examinează mai întâi canionul. La acea oră matinală, părea pustiu; de fapt avea locuitori: un coyot și un iepure cu urechi lungi, ocupat să-și spele blana.

Hawk ieși din grotă și urcă pe cărare până la capăt, acolo, unde o lăsase pe Lanna și caii. O ridică și parcurse drumul în sens invers. După ce o instalează în grotă, cât mai comod posibil și se asigură că nu se va trezi, se întoarce după cai.

Poziția soarelui pe cer îi arată indianului că trecuse mult timp de la

plecarea sa. Imediat ce Chad va constata dispariția fratelui său vitreg și a Lannei, va pleca în urmărirea lor.

Hawk verifică ultimul kilometru parcurs, ștergând o urmă lăsată de o potcoavă, aruncând nisip ici și colo, peste urme.

În același timp el avu grijă să nu lase vreo urmă a mocasinilor săi. În fine, găsi locul unde păscuse turma de oi, își scoase cămașa, culese un braț de iarbă pe care îl puse în veșmântul său. Satisfăcut, se întoarse la grotă, aruncă o parte din iarbă cailor și puse restul lângă peretele din spate, își îmbrăcă cămașa. După ce adună câteva bețe și câteva lemne mărunte aduse de vânt. Hawk făcu focul în spatele cavernei, încălzind și cafeaua.

Își întinse mușchii contractați; și-ar fi dorit câteva minute de somn. Își frecă ochii iritați, se lăsă pe vine, așteptând răbdător desfășurarea evenimentelor. Ce se va întâmpla dacă Chad îi va găsi? Hawk se aștepta la tot ce era mai rău.

În obscuritatea plină de forme neclare, Lanna deschise încet ochii, incapabilă să înțeleagă unde se află.

În apropiere, un cal bătea nervos din picior. O lumină pâlpâia. Lanna privi în direcția ei și văzu un bărbat aplecat în fața focului de lemne. Avea în mână un vas din cositor. Lanna ridică capul ca să vadă dacă și Carol se trezise și fu orbită de o rază de lumină care pătrundea printr-o deschizătură. Mai erau și doi cai, în spatele unei frânghii întinse în diagonală și fixată de o stâncă. În penumbră, recunoscui iapa pe care o călărise. Al doilea animal era mai înalt și de o culoare mai deschisă.

Pe nesimfite, Lanna înțelese că se afla într-o grotă. Se ridică puțin și privirea ei reveni neliniștită la bărbatul de lângă foc. Mișcarea Lannei atrase atenția acestuia; îl recunoscui pe Hawk, dar prezența lui nu-i risipi neliniștea. El se ridică și veni spre tânăra femeie cu o ceașcă în mână.

—Cafea? Nu avem decât un singur vas care trebuie să ne servească de oală și pahar.

Indianul nu făcu nici o aluzie la locul unde se aflau.

— Unde sunt? spuse Lanna luând paharul, cu un aer absent. Cum am ajuns aici?

—Eu te-am adus, recunoscui Hawk, degajat.

—Bine, dar...

Lanna privi din nou în jur.

— Unde ne aflăm? Și cum m-ai adus, fără să-mi dau seama?

— Erai drogată.

— Drogată? Absurd!

Râse neîncrezătoare, apoi se opri, văzând că Hawk era serios.

— De ce ai făcut asta? Mi-ai dat ceva, când dormeam? Întrebarea ei semăna mai mult a mirare, decât o acuzație.

—Ai auzit vreodată, vorbindu-se de peyotl? Mescalina îți este cunoscută. Se obține din semințe de mac.

Hawk se aplecă ajungând la nivelul ei și rămase în echilibru pe călcâie.

— De mescalină, da, am auzit, recunosc Lanna, este un drog halucinogen, care o lungă perioadă de timp, nu dă efecte secundare.

Ea explica ceea ce învățase la școala de infirmiere.

—Vrei să spui că am luat așa ceva?

— De obicei, se pune în ceai.

—În ceai?

Lanna începea să înțeleagă.

—Ceai de sassafras? Beau câte o ceașcă, înainte de culcare; mi-l aducea Carol.

—Ieri seară, ți l-a adus Chad.

— Da.

Lanna aprobă cu un semn din cap, îi era frig, la spate.

— Mi-a spus că mi l-a trimis Katheryn, într-un termos. Asta explică visele pe care le-am avut, și n-am avut nici o bănuială. Dar tu, cum ți-ai dat seama?

—Încercând să te trezesc dintr-un coșmar, azi-noapte. Cunoscut starea în care te poate aduce peyotl. Când am găsit și termosul în sacoșa lui Chad, n-am mai avut nici o îndoială.

— Dar pentru ce? Ce spera să obțină?

—În mod obișnuit, efectele drogului dispar în mod natural, după douăzeci și patru de ore. Dar dacă este luat regulat — și tu ai luat în fiecare seară — devii indiferent la toate.

— Exact așa s-a și întâmplat.

Lanna își trecu o mână peste față. În sfârșit, găsise explicația comportării ei ciudate.

—Mă întrebam de ce sunt atât de apatică, iată! Dar care este motivul?

—De când ai început să ai visele astea ciudate, ai semnat vreo hârtie? o întrebă Hawk, privind-o pătrunzător.

—Nu, eu...

Îmediat, își aduse aminte.

—Chad mi-a dat să semnez niște hârtii, spunând că este vorba de o procură, care să-i permită să voteze în locul meu.

—Ai semnat? Hawk strânse din dinți.

—Nu, n-am avut curajul să le citesc, chiar dacă Chad mi-a explicat ce conțin; am refuzat să semnez.

Lanna se mira și ea că rezistase.

—Nu înțeleg de ce insista, adăugă ea.

Îl privi pe Hawk și-i văzu expresia de neîncredere la adresa fratelui său vitreg.

—Vroia să mă înșele, și de aceea mă droga?

—Fără îndoială. Bea cafeaua, cât e fierbinte.

Lanna îl ascultă și luă o înghițitură, dar mintea ei era tulburată.

—Ce crezi că erau aceste documente? Îi cedam partea mea?

—Cred că era ceva mai subtil, decât asta, răspunse Hawk, sec. Era un document, perfect legal, care îi dădea controlul asupra moștenirii tale, dreptul de a acționa în numele tău, luându-ți astfel, orice putere.

—Dar Chad este deja bogat, de ce ar proceda așa?

—De obicei, această pornire se numește cupiditate, spuse Hawk, zâmbind. De ce să împartă, când ar putea avea totul?

Luă un pumn de țărână, lăsându-l să-i curgă printre degete.

—Ar mai putea fi o explicație; toată viața, Chad a fost „al doilea”. În dragostea lui Katheryn, venea după John Buchanan. N-a fost decât al doilea bărbat, pentru Carol. În afaceri, venea după tatăl său și, poate credea că vine și după mine. Lui Chad nu-i place să împartă. Când a aflat că va trebui să-și împartă moștenirea, n-a mai suportat.

—Și eu care credeam că este amabil și atent cu mine! Mă făcea să mă gândesc la John, la cât era de chibzuit.

—De fapt, John Buchanan era foarte chibzuit, o ironiză Hawk. A demonstrat-o, lăsându-ți ție toți banii. Astfel, făcea din tine ținta escrocilor. De aceea, te-a invitat Chad la fermă; dorea să-i elimine și să-ți controleze averea.

—Dar de ce mă droga? Aveam încredere în el. (Lanna își trecu o mână prin păr, dorind parcă să-și pună ordine, în gândire). Răutățiile tale la adresa lui mă făcuseră să cred că-l judec greșit.

—S-ar putea ca Chad să fie nemulțumit, că farmecul Faulkner nu are efect asupra ta. A descoperit că rămâi insensibilă.

O apucă pe Lanna de bărbie.

—Mă înșel, cumva?

O fixă cu ochii arzători. Lanna își simți inima zbătându-se.

—Ba sunt sensibilă la farmecul Faulkner, dar nu la cel al lui Chad, declară ea.

Buzele lui Hawk se deschiseră de plăcere; o ținea pe Lanna de bărbie. Brusc, o sărută cu pasiune. O dorință vagă o străbătu pe Lanna; peyotl îi accentua senzațiile. Hawk se stăpâni cu greu să n-o mai sărute și-i mângâie buzele tremurânde.

—Având în vedere această situație, spuse el cu o voce seacă, Chad s-a gândit să găsească un alt mijloc de a acționa. Cred că soluția i-a dat-o Bobby-Câinele.

—Cum? întrebă Lanna, dezamăgită că Hawk își retrase mâna.

—Bea-ți cafeaua, altfel, o beau eu. Luă ceașca din mâna Lannei și se îndreptă, ca să poată bea.

—Nu e genul lui Chad să ofere ospitalitate indianului, la fermă. Dar bătrânul știa unde să găsească peyotl, fără a trezi bănuiala cuiva.

— I-a cerut lui Bobby-Câinele să-i facă rost?

— Probabil l-a plătit cu whisky. L-am întrebat pe Bobby, de unde are băutura și mi-a răspuns că l-a primit în schimbul „magiei”. Mi-a precizat că i l-a dat „Cel-care-are-două-fețe”, dar această denumire corespunde mai multor persoane de la fermă, inclusiv lui Chad.

Lanna completează lista.

— Și lui Katheryn și lui Carol.

Aceste nume îi redeșteptară mânia, dar o mânie care se întorcea împotriva ei.

— Nu înțeleg cum am putut fi atât de credulă. M-am lăsat amăgită nu numai de Chad, ci și de ele.

— Nu numai pe tine te-au înșelat, ci și pe mine. În orgoliul meu, credeam că ei vroiau să scape de mine, pentru că le aduceam aminte de un trecut rușinos. De fapt, ei sperau să mă înlăture ca să nu le descopăr intențiile față de tine. Probabil că am avut o presimțire și n-am plecat.

— Sunt bucuroasă că nu ai plecat, recunosc Lanna.

— N-am scăpat încă.

Aceste cuvinte o făcură să revină la prima ei întrebare.

— Unde suntem?

— O să-ți arăt. Hai, să vezi.

Hawk îi întinse mâna, ajutând-o să se ridice. Ea dădu deoparte pătura care-i acoperea picioarele și-i luă mâna. Se ridică în picioare împleticindu-se puțin.

O conduse la intrarea în grotă. Soarele, filtrat prin umbra deasă a copacilor, desena figuri ciudate pe pereții exteriori. Lanna se opri în prag și privi în adâncul canionului. Își întoarse ochii de la această imagine amețitoare, apoi observă cărarea îngustă care urca până la ei.

— Vezi acoperișul acela, aproape de intrarea în canion?

Hawk arătă, cu mâna un punct în depărtare. Lanna făcu semn că-l văzuse.

— Acolo am locuit cu mama mea când eram copil. Suntem în rezervația navajo.

Hawk coborî mâna și o prinse pe Lanna de mijloc.

— De ce am venit aici?

Ea întoarse capul, și-l ridica spre el. Îi plăcea forța și instinctul lui posesiv.

— Trebuia să găsesc un loc unde să rămâi până trece efectul drogului. Măine, cel târziu, vei reveni la starea normală.

Ochii indianului o priviră cu tandrețe.

— În acest moment, simțurile tale mai sunt sub influența lui. De aceea, nu fac dragoste cu tine. Nu-mi doresc să fii prea înflăcărată.

Lanna preferă să nu discute acest subiect, în ciuda dorinței pe care o simțea față de Hawk. Acesta încetă s-o mai privească și inspecta cu

atenție canionul.

— Nu mi-ai explicat de ce ai ales acest loc când mai erau atâtea altele.

— Rawlins, ca și ceilalți de la fermă, cunosc bine orice colțișor din această vale. Dacă ne-am fi dus în oraș, am fi fost remarcați, fără întârziere. Aici, făcu Hawk, arătând toată zarea, ești la mine. Rawlins știe unde este wigwam-ul, dar pariez pe tot aurul din lume că nu știe de existența grotei.

—Te aștepți deci ca Rawlins să apară aici?

— Da, dar primul va sosi Chad! Rawlins îi va arăta doar drumul.

— Nu au decât să urce cărarea; îi va aduce drept aici, nu-i așa?

—O s-o piardă, cam la o milă de aici dacă nu mai mult, o asigură Hawk. Am încurcat urmele.

Se întoarse spre Lanna și o observă în tăcere, apoi punând un deget pe obrazul ei, urmări curba delicată.

—*S-ar* putea să te fi băgat într-o mare încurcătură, Lanna. Nu știu cât este Chad de furios și de ce ar fi în stare pentru...

—Nu mi-e frică.

Ciudat, dar spunea adevărul și asta se vedea din tonul calm cu care rostise cuvintele.

—Atâta timp,cât vom rămâne aici, fără să ne mișcăm, nu ne vor găsi. Putem sta ascunși, până vor obosi să ne mai caute.

—Și mâncarea? Și apa?

—Am luat provizii din tabără, mărturisi Hawk, cu o figură comică; cât despre apă, este un izvor, aici, dedesubt.

—Ai și o pompă care s-o aducă sus? făcu Lanna pe un ton glumeț.

—Chiar dacă nu se văd, există niște colțuri de stâncă, de care te poți agata. Nu am altceva de făcut, decât să cobor și să umplu damigenele.

Lanna aruncă o privire îngrijorată la stâncile ascuțite.

—Și dacă o să cazi și o să-ți rupi gâtul?

Hawk râse, neliniștea ei îl amuza. O strânse mai tare.

—De ce-aș face un lucru prostesc?

O sărută pe obraz și promise:

—Voi fi prudent.

Lanna își sprijini frunea pe umărul lui.

— Nu vom putea rămâne o veșnicie, aici, Hawk. Ce vom face peste câteva zile?

—Ei bine, vom alege momentul cel mai bun, pentru a-l înfrunta pe Chad.

Lanna închise ochii și se emoționează auzindu-l cum spune „noi!”.

—O dar, ai spus că nu te amesteci în treburile altora; de data asta, n-aș putea spune că acționezi ca un simplu observator dezinteresat.

—De data asta, este altceva.

Hawk nu-și termină fraza. Se încordă, și-și afundă degetele în umărul Lannei. Ea îl simți tensionat, alarmat; ridică capul, să vadă ce nu era în regulă. Auzi un motor de mașină, exact în momentul în care Hawk îi spunea:

— Iată-i!

O împinse pe Lanna în interiorul grotii.

—Stinge focul și liniștește caii.

Focul se stinse singur. Lanna se mulțumi să pună puțin pământ peste tăciuni. Apoi se duse la cai, mângâie nările murgului și lăsa iapa să se frece de umărul ei. Stomacul i se strânse de neliniște, când privi afară. Hawk era întins pe burtă. Lanna ar fi preferat să fie lângă el, să vadă ce se întâmplă, decât să fie condamnată să ghicească, ascultând zgomotele.

Mașina se opri, se auzi motorul, apoi portierele trântite. Se așternu o liniște apăsătoare. Ciulind urechile, Lanna auzi, sau i se păru că aude, voci. Calul întoarse capul spre ieșire, cu urechile date pe spate. Lanna îl bătu pe cap.

Timpul se oprise în loc. După clipe care i se părură ore întregi, Lanna se întrebă, dacă trebuia să rămână lângă cai. În sfârșit. Hawk reveni trântindu-se pe burtă, în grotă, se ridică și veni la ea.

— Ce se întâmplă? șopti ea scrutându-i chipul de nepătruns. Au plecat?

—Nu, făcu Hawk, însoțindu-și răspunsul cu un gest din cap. Cred că Chad va aștepta să vadă dacă Rawlins ne-a *reperat*.

—Până când?

—Până după-amiază. Reperarea este o treabă de durată, în plus, Rawlins va continua urmărirea și mai târziu.

—Mi-ai spus că ar trebui să piardă urmele la o miiă de aici, îi aminti Lanna.

—Da, dar când își va da seama, își va trimite oamenii înaintea lui Chad, să-l avertizeze. Iar el, va rămâne la *urmă*. Îl cunosc și știu că se va învârti în cerc, din punctul în care a pierdut drumul, încercând să descopere cea mai mică urmă. Nu renunță ușor.

Hawk nu părea îngrijorat. Se duse în fundul grotii, luă un braț de iarbă și-l dădu cailor.

—Mai bine te-ai odihni; se pare că ziua va fi lungă.

Ziua păru și mai lungă, din cauză că trebuiau să stea ascunși, *fără să* facă zgomot.

Așa cum spusese Hawk, în plină amiază, un călăret singuratic se apropie de wigwam. Cam după o oră, mai apărură doi. Câteva minute mai târziu, Lanna auzi din nou portierele trântindu-se și motorul pornind.

— Pleacă, șopti ea, din locul ei, în apropierea cailor.

— Nu.

Hawk era lipit de o stâncă, la intrarea în grotă.

—Chad pleacă, dar Rawlins și oamenii lui vor rămâne aici toată noaptea. Și-au priponit caii și tocmai fac focul.

Lanna își înăbuși un suspin și se uită la sacul cu provizii.

—Mai bine am mânca. Fac o cafea și pregătesc masa, se oferi ea.

Înainte ca ea să deschidă sacul, Hawk fu lângă ea.

— Nici cafea, nici foc. O să mâncăm sandviciuri, avem pâine și carne rece.

— Dar... de ce? protestă Lanna.

—Pentru moment, ei presupun că suntem prin preajmă, dar dacă simt miros de mâncare sau de fum, vor ști că suntem aici.

—Ai dreptate, spuse ea, cu regret.

Pâinea și carnea se uscaseră, iar apa era călduță și fără gust. O ceașcă de cafea fierbinte ar fi fost bine venită, mai ales că frigul nopții invadase grotă, imediat ce apusese soarele.

Lanna se înfășură în sacul de dormit și se înghesui cât mai în spate, la picioarele cailor. Tremura în tăcere.

Hawk își părăsi postul de observație, veni în mijlocul grotei, își luă sacul de dormit, scoase cearceaful și-l întinse pe pământ.

O privi pe Lanna și-i spuse:

—N-are rost să stăm amândoi treji, mai bine te-ai culca.

Își puse pe umeri o pătură și reveni la intrarea în grotă.

Lanna privi cearceaful, dar renunță să-l folosească. Se ridică și se apropie de Hawk, care stătea jos, cu picioarele întinse și cu spatele rezemat de peretele stâncii.

—Lasă-mă pe mine să stau de veghe, iar tu odihnește-te, propuse Lanna.

La lumina slabă a lunii, ea distinsese zâmbetul obosit al prietenului ei. El făcu semn din cap că nu vrea.

—Du-te și culcă-te, îi ordonă el cu blândețe.

— Dacă tu nu te culci, nu mă culc nici eu, replică Lanna, îngenunchind în fața lui. Rămân cu tine.

El ezită, apoi ridică brațele dând deoparte pătura. Lanna acceptă invitația și se strecură lângă el, punându-și capul pe umărul lui. Apoi, Lanna întinse pătura peste amândoi.

—Așa, o să ne fie mai cald, spuse ea.

Auzi mormăiala aprobatoare a lui Hawk și îi simți răsuflarea în păr. Zâmbi, în întuneric, fericită să simtă brațele lui Hawk peste trupul ei. Căldura bărbatului se amesteca cu căldura ei.

Capitolul 19

Un fâlfâit de aripi îl făcu pe Hawk să deschidă ochii. Furios, își dădu seama că adormise. Cât timp dormise? Privi soarele care de abia se ridica. Două ore poate, nu mai mult. Lanna atârna greu în brațele sale: respira profund, ca orice om care doarme.

Hawk era înțepenit, dar se abținu să facă vreo mișcare. Afară, ceva speriasc păsările; rămase nemișcat și tăcut. Îi trebuiră câteva clipe ca să audă fâsâitul frunzelor ridicate de vânt și zgomotul de pași pe iarbă. Apoi auzi clar zgomot de copite. Zgomotul venea direct de sub ei, se părea că erau mulți cai.

Hawk o trezi pe Lanna, punându-i mâna la gură, împiedicând-o să scoată vreun cuvânt. Ea mormăi, apoi se întinse. Se auzi un nechezat de cai, apoi zgomot de pietre dislocate de o cizmă. Hawk aruncă o privire spre cailor lor: făceau impresia că nu auziseră nimic. Apoi se auzi clipocitul apei, ceea ce îl făcu pe Hawk să înțeleagă că oamenii erau la izvor.

— E cea mai bună apă, pe care am băut-o vreodată!

Hawk recunoscuse vocea lui Bill Short.

— Umple damigenele, înainte s-o tulbure cailor, ordonă Rawlins.

— Cum crezi tu, că a făcut Indianul ca să dispară astfel, în mijlocul naturii? întrebă Short, derutat. Vrea să ne facă să pierdem timpul, făcându-ne să-l căutăm aici, în timp ce el este în altă parte. De-aia a încurcat urmele, la o milă de aici.

— Atunci, unde este?

— Cea mai mare parte din navajo au wigwam-uri pe dealuri; locuințe anexe. Cred că acolo a dus-o pe fată, spuse Rawlins. Este acolo și râde de eșecul nostru. N-o să mai rânjească, când o să-l găsim.

— Știi unde să-l cauți? întrebă Short, sceptic.

— Îmi aduc aminte, că John Buchanan spunea că pe dealuri sunt două izvoare. Pe unul l-am găsit. Să urcăm mai sus, să-l căutăm și pe celălalt.

Se auzi scârțâitul șeilor din piele și copitele cailor bălăcindu-se prin apă. Pământul vibra de tropotul cailor. Hawk așteptă ca zgomotul să se îndepărteze, apoi o lăsă pe Lanna, se ridică cu iuțeală să vadă dacă într-adevăr călăreții se îndepărtaseră.

— Au plecat, de tot? întrebă Lanna plină de speranță.

— Nu știu. Mai bine, dă-le cailor de mâncare și de băut, spuse Hawk.

Ridică pătura care-i acoperea spatele.

— Unde te duci?

— Sunt o fire bănuitoare, spuse Hawk ridicând din umeri, vreau să mă asigur că au plecat cu adevărat și că discuția dintre ei n-a fost o capcană. Nu o să stau mult, promise indianul, pornind pe cărarea

îngustă care ducea spre canion.

Hawk se întoarse peste o jumătate de oră.

—Au plecat, o asigură el, răspunzând întrebării mute a Lannei. Au luat-o spre dealurile din Vest. Vom fi în siguranță, cam două zile.

Lanna percepu o mare oboseală în vocea lui; ultimele cuvinte, de abia le murmurase. Ridurile fine din jurul ochilor se încrăpătură, când îi zâmbi liniștit.

—Ce-ai zice de-o cafea și de puțină mâncare?

În timp ce Lanna tăia felii de șuncă, Hawk aprinse focul. Cei doi tineri împărțiră o ceașcă de cafea, în timp ce șunca se prăjea în tigaie. Lanna amestecă praful de ouă cu apa rămasă și le puse pe foc. Era cea mai bună masă pe care o luase vreodată.

—Au mai rămas două înghițituri de cafea, spuse Hawk întinzându-i vasul.

—Nu mai e apă, răspunse ea, înainte de a savura aroma cafelei.

Lichidul cald o învioră, dar mușchii ei rămăneau înțepeniți și dureroși.

— Mă duc să aduc apă, o anunță Hawk.

Ridică damigenele pe deasupra umărului.

— Îar caii au nevoie de iarbă proaspătă.

—Așteaptă!

Lanna înghiți ultima picătură de cafea.

—Vin și eu cu tine.

—Ce? Să-ți frângi gâtul? glumi Hawk.

Lanna își aminti de configurația locului; exista un pinten de stâncă, de care putea să se agațe. Dădu din umeri.

—Am făcut puțin alpinism, în Colorado. Nimic extraordinar sau periculos, dar dacă tu poți, pot și eu. Și apoi m-am săturat să rămân închisă în grota asta. Simt că o să mă înăbuș.

Era o afirmație cam exagerată, dar Lanna nu mai vroia să rămână singură.

Hawk ezită puțin, apoi acceptă.

— Bine, vino, dar voi coborî eu primul.

—Atunci, dacă o să cad, o să mă prinzi, făcu Lanna izbucnind în râs.

— Exact.

Hawk zâmbi și se aplecă luând pătura.

—Să mi-o arunci; am nevoie de ea, ca să strâng iarbă.

Lanna îl urmă pe Hawk pe marginea stâncii, dibuind cu piciorul orice sprijin. Hawk dispăru rapid din vedere. Lanna își reținu respirația, până îl văzu apărând, jos. Îi aruncă pătura.

—Acum e rândul tău.

Își puse mâinile pâlnie la gură, ca s-o încurajeze.

— Mai poți să te răzgândești!

— Nici nu mă gândesc.

Lanna imită, întocmai, gesturile indianului, cu burta lipită de perete, balansând când un picior, când altul.

Ea nu se simțea complet liniștită, dar odată pornită, nu avea decât o ieșire; să coboare. Genunchii tinerei tremurau, iar Hawk o susținu de mijloc, pe ultimii metri.

Lanna se gândi că Hawk exagerase: din cauza eroziunii, crestele peretelui se tociseră, dar era bucuroasă că se află din nou pe pământ drept.

—Îți bate inima?

Ochii lui Hawk râdeau.

— O sută treizeci de pulsații pe minut, recunosc Lanna.

— Uplete damigenele cu apă, iar eu mă duc să strâng iarba.

Hawk dădu jos de pe umeri damigenele și i le întinse Lannei.

—Nu ți-e teamă că lași urme, dacă se reîntorc?

—Au parcurs canionul în toate direcțiile și nu vor fi în stare să deosebească urmele lor de ale noastre, o asigură Hawk.

El întinse pătura pe iarba îngălbenită de sub copaci. În acest timp, Lanna ținea damigenele la suprafața micului bazin format de izvor, ascultând gâlgăitul apei. Era rece și tânăra bău o înghițitură, apoi își stropi fața. Pielea i se întinse sub răcoarea binefăcătoare. Când damigenele se umplură, Lanna le sprijini de stâncă și se duse spre locul unde era Hawk. Atenția îi fu atrasă de o mică construcție, ascunsă printre copaci. Ea arătă cu degetul spre obiectul care părea un wigwam în miniatură.

Indianul privi în direcția indicată, apoi se întoarse și-și continuă treaba.

— Este o cabină publică?

— Nu, este o casă pentru transpirat.

—Cum adică? o casă pentru transpirat.

Hawk se întrerupse pentru câteva momente.

— Cred că poate fi versiunea navajo pentru sauna voastră.

—Ce loc minunat! murmură Lanna cu un oarecare regret. Cred că n-a mai fost folosită de mult.

— Ba da. De fiecare dată când vin aici, o folosesc.

După ce tăie iarba, Hawk o îndesă în pătură. Lanna se uita fix la wigwam-ul cel mic.

— Nu s-ar putea...

Ea se întoarse și zări licărul răutăcios din ochii lui albaștri.

—Sauna indiană este rezervată în exclusivitate bărbaților, declară Hawk.

—Și femeile n-au voie să intre? se miră Lanna, puțin provocator.

Hawk privi spre vest. Lanna înțelese că se gândea la Rawlins. Câteva momente, uitase în ce situație se aflau. Cu regret, ea renunță la

„casa pentru transpirat”; era prea riscant.

—Taie iarba în locul meu, spuse Hawk, înfigând cuțitul în pământ, o să aprind focul, să încălzesc pietrele.

— Poate n-ar trebui, începu Lanna cu o voce înțelegătoare. Este o imprudență.

—Nu vom mai avea altă ocazie să facem o baie de aburi, o întrerupse Hawk, iar ei vor reveni de abia mâine.

Dispăru un timp, care i se păru nesfârșit tinerei. Când el se întoarse, ea umplu pătura cu iarbă. Hawk aduse un fel de cană, pe care o puse jos, cât lega capetele păturii.

— Mă duc să duc iarba în grotă.

Apucă balotul de un nod și-l puse pe umăr.

— Umple oala cu apă, până mă întorc.

— Bine.

Lanna nu se mișcă și îl urmări pe Hawk, care escalada stânca. Se temea ca povara pe care o ducea, să nu-i împiedice mișcările.

Când el puse genunchiul pe stâncă și sări în grotă, ea scoase un suspin de ușurare și se duse la izvor. Hawk, de abia dispăru și oala era plin de apă. Fără să-l aștepte, Lanna se îndreptă spre micul wigwam-saună. O pătură plină de praf ținea loc de ușă. O ridică și simți un val de căldură. Intră și lăsă pătura să cadă în urma ei. Construcția din pământ fiind mică, se încălzise repede.

În mijloc, Hawk îngrămădise pietre netede. Lanna băgă mâna în oală și le stropi. Picăturile de apă alunecară și fură repede, absorbite de suprafața fierbinte. Lanna ieși afară și privi în direcția grotei; nici un semn de la Hawk. Tentația de a face saună, era prea mare. Fără să-l mai aștepte, tânăra femeie se dezbracă, își împături hainele și le puse aproape de ușă.

Tremurând în aerul rece de toamnă, Lanna se grăbi să intre în căsuță. De data asta, stropi din plin pietrele încălzite, care aruncară nori de abur. În câteva secunde, căldura umedă o învălui, alungând tensiunea din trup. Lanna își lăsă capul pe spate, bucurându-se din plin de această senzație.

Un curent de aer rece îi trecu pe la ceafă. Deschise ochii și-l zări pe Hawk deasupra ei. De la mijloc în jos era acoperit cu o pânză ușoară, care îl ascundea prea puțin. Pielea lui era ca arama, de la picioarele lungi, până la bustul musculos. Lanna simți cum îi zvâcnește inima. Țesătura minusculă îi scoase în evidență mușchii coapselor și linia clară a feselor.

— Pietrele erau fierbinți, șopti ea și m-am gândit că n-o să te superi, dacă ți-o iau înainte.

— Nu mă supăr.

Hawk stropi din nou pietrele și fură învăluiți de un abur alb. Fascinată de pielea lui Hawk, lucind de sudoare, Lanna nu-și dădu

seama că el își scoase pânza. De când el o aruncă pe jos, ea se sufocă. Frigea toată.

Cu grația unui animal, Hawk se aplecă și se așeză pe jos, lângă Lanna, privind-o drept în ochi. Locul primitiv, goliciunea lor și temperatura ca de vulcan care se ridica din vatră, o făcură pe Lanna să se lungească într-un colț, iar Hawk o imită. El luă între degete o șuviță din părul ei șaten. Când își lipi buzele de ale ei, Lanna scoase un suspin. Ea îi mângâie pielea lucioasă, trecându-i palmele peste mușchii spatelui. Gurile lor se striviră una de alta.

Mâna lui Hawk alunecă pe corpul ei jilav și-l simți aprinzându-se. Degetele lui mângâietoare păreau că se lasă purtate de plăcerea de a o descoperi. Urmări linia gâtului, apoi coborî spre sâni. Mirosul de pământ care emana din Hawk o îmbătă pe Lanna. Hawk abandonă gura Lannei, și-l sărută obrajii, oprindu-se pe gât, acolo unde se simțea pulsul.

—Am așteptat atât...

Vocea lui răgușită, răsuflarea rapidă erau aidoma cu ale Lannei. Când Hawk își atinse fața de sâni ei rotunzi, tânăra își băgă degetele în părul lui negru, care se desfăcuse în șuvițe, din cauza transpirației.

Nemaiputând suporta gura lui pe piept, corpul Lannei se arcui, obligându-l să coboare. Hawk îi devora acum pântecul roz. Lanna scoase un geamăt de plăcere. Ea își mișcă ușor șoldurile sub mângâierile pricepute, care făceau să-i crească plăcerea. Măinile Lannei, corpul ei fremătând, îl implorau pe iubitul ei.

Hawk își strivi corpul de al ei. Amândoi erau jilavi de aceeași umezeală, iar aerul saturat de vaporii îl ținea lipiți. Lanna nu mai putea respira, ținută pe pământul tare. Se zbatu eliberându-și gura și reuși să articuleze:

— Hawk, ești prea greu... Mă sufoci.

Dintr-o mișcare, el se întoarse pe spate, iar Lanna se trezi deasupra. El o ridică ușor, o îndepărtă puțin de pieptul lui, admirându-i sâni albi și goi.

—Credeam că preferi poziția clasică, o necăji el cu tandrețe.

Din nou mâinile lui Hawk alunecară pe pielea ei, însuflețind-o. Căldura din saună se transforma într-un infern, în momentul în care cele două trupuri înlănțuite se mișcară la fel, purtate de același ritm frenetic. Lanna fu învăluită de o flacără imensă, care o purta până în punctul în care spiritul și carnea se uneau într-o singură strălucire.

Abandonată în brațele lui Hawk, vraja se destrăma încet, pentru Lanna. Nu putea vorbi, incapabilă să găsească cuvintele potrivite. Cu ochii închiși, savura extazul violent, care o lăsase plapitând încă. Murmură ceva fără înțeles.

—Baia asta de aburi ne-a stors ultimele puteri, zise Hawk cu o voce

răgușită.

El se ridică în picioare, iar Lanna se trase într-un colț al saunei, cu picioarele strânse într-o parte. Ochii ei verzui, deveniseră luminoși și tandri, privindu-l pe bărbatul căruia îi aparținea. El se aplecă ajutând-o să se ridice, apoi o luă în brațe. Îi trecu o mână pe după gât, își puse gura pe pieptul ei, acoperind-o cu sărutări pasionate.

Hawk o duse până la ușă și cu o mișcare din umeri, dădu deoparte pătura. După întinericul din saună, lumina soarelui îi orbi. Lanna închise ochii și se lipi de corpul puternic care o apăra de aerul rece. Hawk nu o lăsă jos, ci continuă să înainteze.

—Unde mergem? întrebă ea.

Nu era îngrijorată cu adevărat.

—Nordicii sunt de părere că e bine să faci o baie rece, după saună, nu-i așa?

Lannei îi trebuiră câteva secunde, ca să înțeleagă.

Ridică capul, deschise ochii mari și observă că Hawk o ducea spre izvor. Se uită întrebător la fața imobilă în care doar ochii albaștri scânteiau răutăcioși.

—Hawk, să nu faci asta! Doar n-o să...

Se zbătu, cuprinsă de panică.

—Nu, lasă-mă, lasă-mă!

El zâmbi.

—Te las imediat.

—Nu, nu mă arunca înăuntru, protestă Lanna.

Nu era nici înspăimântată, nici furioasă, dorea doar să scape de acest ritual.

—Bine, spuse Hawk oprindu-se pe marginea bazinului format de izvor, nu te bag înăuntru.

Lanna suspină ușurată și se lăsă purtată de iubitul ei. Pe neașteptate, brațul care îl susținea gambele alunecă și Lanna se trezi cu picioarele în apa rece. Contactul cu apa rece o făcu să scoată un tipăt ascuțit.

—E rece?

Hawk izbucni în râs, stropindu-i coapsele.

—Mi-ai promis! strigă Lanna încercând să-și mențină echilibrul, pe fundul alunecos.

—Ți-am promis să nu te arunc în bazin, îi aminti el, continuând s-o stropească.

Lanna făcu la fel, luând apă în căușul palmelor și stropindu-l pe piept. Hawk se afundă din ce în ce mai mult și bătălia continuă cu râsete și țipete. În curând Lanna era udă din cap și până în picioare. Îl stropi pe Hawk drept în față și izbucni în râs când îl văzu dând înapoi. Ea porni din nou atacul, dar pe neașteptate, el își duse mâna la ochi. Urmărirea încetă.

—Ce-ai pățit? Întrebă Lanna venind repede spre Hawk.

O păcălise: o prinse de mână și o luă în brațe. Când buzele subțiri ale lui Hawk le atinseră pe ale sale, inima Lannei tresaltă, din nou. Se abandonează corpului viril, lipindu-se de el, ca să-i simtă mai bine formele.

Buzele ei întredeschise erau ca o chemare pentru un contact mai intim.

Hawk o ridică în așa fel încât gura lui era în dreptul sânilor ei. Îi trecu un braț peste mijlocul zvelt și altul pe sub coapse. Cu șoldurile lipite de pântecul lui, cu picioarele bătând aerul, indianul o scoase din bazin. În fața arborelui de bumbac uriaș, el o lăsă pe Lanna jos, la nivelul lui și o lipi cu spatele de trunchi, având grijă s-o protejeze cu mâinile. Chiar după îmbrățișarea lor, ea continua să-și îmbrățișeze iubitul, a cărui gură îi mângâia părul.

—Ești a mea Lanna, spuse el cu o voce puternică, nici un bărbat nu te va atinge, niciodată.

Îi luă capul în mâini și-și cufundă privirea în ochii ei verzui. O provoca, așteptându-se la un protest, dar ea nu făcu nimic din toate astea, ci suspină radioasă.

— Da, murmură ea, copleșită.

Hawk inspiră adânc, apoi dădu aerul afară încet, ca și când ar fi vrut să îndepărteze de el orice violență.

—Ți-e frig, remarcă el.

Lanna lăsă ochii în jos și observă că din cauza frigului, pielea îi devenise ca de găină. Hawk îi luă mâna.

—Hai să ne îmbrăcăm, până nu răcești.

—Și tu?

—Pielea mea e rezistentă, o asigură el, ducând-o spre saună.

Hainele lui Hawk erau împăturite lângă ale Lannei, dar el dispăru înăuntru, în timp ce ea se îmbrăca. Ea tocmai își trăgea fermoarul jeans-ilor, când el ieși, acoperit cu pânza sa primitivă. Se îmbracă și el, la rândul lui.

—Crezi că poți urca până la grotă? Întrebă el.

— Dacă mă ajuți, o să pot, spuse Lanna.

Hawk așteptă ca Lanna să fie în siguranță pe marginea stâncii, apoi săltă pe umeri damigenele. Din cauza întunericului, în grotă părea mai frig.

—Să fac cafea? propuse Lanna.

Hawk îi dădu o damigeana.

— Mi-ar face plăcere.

Când cafeaua fu gata, Lanna adăugă puțină apă rece, împărțind aceeași cană, într-o atmosferă de dulce intimitate. La un moment dat, umerii lui Hawk căzură de oboseală; întinse cana Lannei.

—Ține, termin-o tu, o să mă culc, n-am mai dormit de patruzeci și

opt de ore.

În ciuda oboselii, Hawk se sculă cu agilitatea unei pisici și se duse să se întindă lângă peretele grotei. Înainte de a-și acoperi fata cu pălăria, aruncă o privire spre Lanna.

—Nu cred că vom avea vizite, dar fii vigilentă!

Hawk adormi imediat. Fără să facă zgomot, Lanna căută un pieptene în sacoșă și se așează la intrarea în grotă, pieptănându-se în soare. Când începu să se întunece, ea observă că Hawk dormea cu brațele încrucișate pe piept, parcă apărându-se de frig. Scutură pătura de ultimele fire de iarbă și o întinse peste cel adormit. El se mișcă, dar nu se trezi.

Înainte ca soarele să apună, Lanna pregăti cina, știind că lui Hawk nu i-ar fi plăcut să aprindă focul noaptea, lumina lui putând fi văzută în această pustietate. Când mâncarea fu gata, îl trezi pe Hawk. De abia îl atinse și el fu în picioare. După ce mâncară, Lanna pregăti o ultimă ceașcă de cafea. Cerul deveni purpuriu din cauza crepusculului și Lanna stinse focul. Hawk se instalează la intrarea în grotă, scrutând orizontul. Ea îi aduse cafea.

—Unde crezi că sunt? întrebă ea, văzând neliniștea lui Hawk.

El se întoarse și dădu ușor din umeri.

— Habar n-am.

Ea îi întinse cafeaua și fremăta când îi atinse degetele.

—O să stai în picioare toată noaptea, să veghezi?

— Nu, nu cred că e nevoie. Nu se vor întoarce în plină noapte.

În lumina purpurie, Lanna de abia distingea wigwam-ul; sauna nu se vedea deloc.

—Cum este când trăiești aici? întrebă tânăra femeie, curioasă la tot ce avea legătură cu iubitul ei.

— Idilic. Dar și crud, răspunse Hawk, fără amărăciune. De aici, din copilăria mea navajo îmi mențin echilibrul. Într-o zi, o să-ți arăt acest ținut care se numește „Cele Patru Corturi”.

— Mi-ar plăcea mult. spuse Lanna, fericită că Hawk dorea să-i arate propriile rădăcini.

— MESAS, tufele dintre câmpurile acoperite cu salvie, mărginite de pietre. Canioanele brodate de pini albaștri, nisipurile roșiatice, stâncile roșii. Cum să explic că aici culorile au o intensitate dramatică, care reunesc contrastele de umbră și lumină? Acest pământ viu vibrează, plin de forța Creatorului său.

Remarcând emoția lui Hawk, Lanna înțelese identificarea lui profundă cu pământul natal, pe care nu o va putea împărți cu el. Poate era mai bine că știa.

— Un indian nu poate fi despărțit de pământ, continuă Hawk, ca și când nu s-ar mai fi adresat tinerei femei, ci și-ar fi exprimat gândurile cu voce tare; triburile care s-au mutat, au pierit; Chippewan,

Mohicani, Chickasws. Triburile Navajo și Apache care au trăit tot timpul pe pământurile lor, au supraviețuit în interiorul celor «Patru Piscuri».

Hawk se întrerupse și o privi pe Lanna, ca și când și-ar fi adus aminte de existența ei.

—Iartă-mă.

—Nu trebuie să-ți ceri iertare.

—Prefer să mă cunoști. Vezi, eu n-am părăsit niciodată acest ținut și nici nu eram sigur că voi mai reveni. Sunt împărțit în două. Dar am învățat să semăn cu fiecare, pentru orice eventualitate.

—Două părți, ca și numele tău, remarcă Lanna.

— Mă cheamă Jim Blue Hawk, rectifică tânărul. Jim și Hawk: o parte americană, alta indiană.

—Jim Blue... J.B.. inițialele lui John Buchanan și Hawk, șoimul, pentru Faulkner.

—Pură coincidență. Mi-am ales numele când eram copil. John Buchanan remarcase, probabil asemănarea, care l-a amuzat, poate chiar se mândrea. Nu știi.

Ridică din umeri, arătând că problema n-avea importanță pentru el.

— Dar în tine se regăsesc multe din trăsăturile lui de caracter. Chad i-a moștenit slăbiciunea, superficialitatea poate, remarcă ea cedând, în sfârșit, ideii că John Buchanan avusese și defecte. Tu ai forța lui, inteligența lui, știi să comanzi; am remarcat asta când dădeai ordine la adunarea cirezilor. De ce nu te folosești de acest talent? Ai evitat acest subiect, ultima dată când l-am abordat.

— Patronii au prostul obicei de a cere personalului să aibă un orar regulat.

—Când ești propriul tău stăpân, îți aranjezi programul cum vrei, replică Lanna.

Hawk zâmbi și-i întinse cana.

—Ți-am mai spus. gândești prea mult.

El se îndepărtă de intrarea în grotă.

— Mă duc să văd dacă și caii au tot ce le trebuie pentru noapte. Mâine dimineață trebuie să-i dezmoțesc puțin.

Lanna rămase în fața intrării, ascultând zgomotele din spatele ei. Contemplă gânditoare stelele care apăruseră la orizont.

Când se întoarse, Hawk era deja întins pe pământ. El ridică pătura și o invită.

—Adu-ți sacul.

Ea remarcă că el rămăsese îmbrăcat și-și păstră și ea hainele. După ce aranjă cana în sacul cu provizii, își luă sacul și se lungi lângă Hawk. El îi oferă umărul în chip de pernă și ea i se ghemui la piept.

—Ești obosită?

— Nu am migrenă, dacă asta m-ai întrebat.

Hawk răsese în tăcere. Lanna îi simți răsuflarea caldă pe obraji. Trupul ei era în așteptarea celui de lângă ea. Mâna lui Hawk se întinse spre talia ei, mângâindu-i șoldul. O acuză, în glumă.

—Tu poți face un bărbat neputincios.

—Chiar așa?

Dându-și capul pe spate, ea îi aruncă o privire provocatoare.

— Neamul navajo crede că este vătămător să faci prea multă dragoste, afirmă Hawk, în timp ce mâna lui continua să rătăcească.

— De ce?

Ochii Lannei străluceau de curiozitate.

— Pentru că, după credința navajo, asta ar putea afecta spina dorsală, acolo unde ea întâlnește creierul. Un profesor de anatomie ți-ar spune, că asta este în legătură cu nervul median. Ai studiat Yoga?

— Nu.

Lanna îi descheie cămașa și-și băgă mâna înăuntru, în contact cu pielea.

—Pentru a atinge iluminarea transcedentală, yoginii trebuie să-și canalizeze potentă sexuală spre nervul median. Puterea spirituală provine de la energia fizică, explică Hawk. Budiștii cred că spiritul părăsește trupul, după moarte, prin partea de sus a capului, unde se găsește nervul median. De aceea multi budiști își rad capul, cu excepția acestei porțiuni.

Hawk îndepărtase o șuviță deasă de păr castaniu.

— Din același motiv indienii își scalpează dușmanii. Se asigură astfel că spiritul acestora nu se va transforma într-o fantomă care să-i vâneze.

— Fascinant, murmură Lanna.

Înțelegea, dar simțurile ei se concentrau asupra altui lucru.

—Mi-ar părea rău să văd părul tău frumos atârând la centura unui bărbat.

Hawk fixă șoldurile Lannei pe sacul de dormit.

— Nici măcar la a ta? șopti Lanna, descheind primii nasturi ai bluzei sale,

— Nici măcar la a mea, suflă Hawk, deasupra ei. Tânărul alege un alt mod de comunicare decât vorbele.

Lanna aprobă alegerea lui cu un geamăt de plăcere.

Capitolul 20

Admirând efectul soarelui pe o movilă îndepărtată, Lanna își aminti de descrierea pe care o făcuse Hawk, în ajun. Simți pământul tresărind, când colina de argilă își schimbă culoarea în roșu aprins, apoi în roșu cărămiziu. În depărtare, o colină acoperită cu ienuperi întuneca orizontul.

Lanna își întoarse fața spre vântul care-i răscolea părul făcându-l să semene cu un stindard mățos și-i lipi bluza de corp. Aerul mirosea a salvie și praf. Totul era viu.

— Doamne, pe unde hoinărești?

Tonul scurt și neliniștit al lui Hawk o surprinse.

—Admiram peisajul.

O rafală îi aduse peste față o șuviță de păr castaniu. Ea o dete deoparte și se întoarse în vânt.

—Voiam să văd wigwam-ul unde ai locuit când erai copil.

— Nu e mare lucru de văzut.

— Nu aici, recunosc ea, fără să-l privească, preocupată să contemple ținutul, dar acolo...

Nu-și termină fraza, incapabilă să găsească cuvinte mai apropiate de cele ale lui Hawk. Indianul se apropie de ea, îi examinează profilul, apoi la rândul său, scrută orizontul. Lanna se smulse din meditația ei și-l privi pe Hawk. Totul în el avea demnitate, mândrie și o independență sălbatică. Venise momentul să-i vorbească cu inima, fără să fie influențată de pasiune sau dorință.

—Hawk, te iubesc.

Era ca o constatare. El tresări, apoi se întoarse spre ea.

— Nu cunosc sensul cuvântului „iubire”, nu am experiență, Lanna.

Își puse mâna pe umerii ei, imobilizând-o. Răspunsul o dezamăgise, dar în sinea ei spunea că este de înțeles.

—Ceea ce știu, este că atunci când te atinge un bărbat, mă apucă o furie ucigașă. Când te țin în brațele mele, sunt în altă lume. Și nu sunt fericit decât cu tine. Dacă dragostea este mai mult decât toate astea, atunci va trebui să mă înveți tu.

Lanna își înăbuși un țipăt, înțelegând sensul cuvintelor lui Hawk. Se aruncă în brațele lui, cu ochii umezi de o bucurie neîncrezătoare. Hawk o strânse la piept și-i sprijini capul pe umărul său.

— De neînchipuit, nu-i așa? Vreau să fii femeia mea.

Ea râdea copleșită de fericire; ridică capul, mândră și triumfătoare.

—Mă voi căsători cu tine, puțin îmi pasă dacă vom trăi într-o grotă, un wigwam, sau...

— Mie îmi pasă! declară el.

Își întrerupse declarațiile pasionale, cu un sărut. O strânse pe Lanna la piept, și-i murmură:

— Gândurile tale blestemate, m-au făcut să mă răzgândesc.

O sărută pe gură. Iar Lanna se strânse lângă acest corp viril, pe care acum îl cunoștea atât de bine. Întotdeauna o bulversa. Sărutul lor fu lung și plin de pasiune, ca un preludiu la alte întrebări și mângâieri, dar, pe neașteptate, Hawk le puse capăt; avea mușchii încordați. Ridică bărbia alarmat și se desprinse de Lanna.

—Avem musafiri. Nu ne-au reperat încă, și vom putea să ne refugiem în grotă, dacă ne grăbim.

Lanna văzu norul de praf și simți pământul vibrând sub picioare.

—Nu, prefer să rămân să-i înfrunt pe Chad.

Hawk păru mulțumit de răspunsul ei și zâmbi. Aruncă o privire spre grotă.

—Ce este? întrebă Lanna.

—Aș prefera să am pușca, asta ar înlătura dificultățile, în cazul în care lucrurile ar lua o întorsătură neplăcută, încrederea Lannei se spulberă pentru un moment.

— Hawk!

— Nu te speria, se va sfârși cu bine.

Vântul îi aduse în ochi o șuviță de păr, pe care ea o prinse după ureche.

Se apropia un camion, iar în fața lui erau trei oameni călare. Lanna îi auzi motorul, dar vehiculul dispăru în norul de praf ridicat de copitele cailor. Inima Lannei începu să bată. Hawk făcu un pas înainte, pentru a o acoperi.

Trupul lui era încordat din cauza pericolului, dar stăpânea situația, ceea ce îi dădea un sentiment plăcut. Cam la douăzeci de pași, camionul se opri, și de asemenea și călăreții.

Chad tâșni din spatele unei roți și veni spre ei ca un taur furios, Hawk recunoscu pasagerii: erau Katheryn și Carol. Își concentra atenția asupra lui Chad, fără a-l scăpa însă, pe Rawlins din ochi.

—Salut Chad! Ce frumos din partea ta că ai venit fără surle și trâmbițe; s-ar spune că este o reglare de conturi. Nu-i așa?

—Las-o, se răsti Chad.

—Nu o țin eu.

Indianul ridică dintr-un umăr, apoi îl sfidă pe Rawlins.

— De data asta, care-i acuzația? Răpire?

Supraveghetorul îi aruncă o privire neagră, dar nu răspunse.

— Ai răpit-o din tabără, spuse Chad, vreau s-o dai înapoi.

—Nu mă întorc, Chad, declară Lanna. Rămân cu Hawk, din voința mea. Știi ce-ai vrut să faci cu mine.

— Nu înțeleg despre ce vorbești. Mai bine te-ai urca în camion, răspunse Chad.

—Ai dat greș Chad, continuă Hawk cu calm. Lanna nu mai vrea să rămână cu tine.

—Nu! N-am dat greș, urlă Chad, pradă unei mâinii vecine cu disperarea. Dă-te deoparte, Hawk; Lanna merge cu noi.

— Nu!

Hawk observă o mișcare și-l auzi pe Rawlins dând niște ordine, cu o voce joasă, celor doi călăreți, își scoase cutitul din teacă și-l înfruntă pe Rawlins. Pentru moment, Chad nu era periculos.

—Nu te da jos de pe cal, Tom, spuse îndreptând cuțitul spre el. Altfel, voi uita că ești bătrân.

Ajutorul îi veni de unde nu se aștepta. Luther Wilcox își scoase pușca și-o îndreptă spre tovarășii lui.

—Este o poveste care nu ne privește pe noi, Tom. Rămâi pe loc. Disputa va fi între cei doi Faulkner. Iar eu vreau să fiu sigur că șansele vor fi egale.

— Lasă pușca, urlă Rawlins, mai bine ai îndrepta-o în altă direcție.

Luther era gata să tragă.

—Cred c-ai uitat, că jumătate din fermă este a lui Hawk.

—Tu hotărăști, Chad.

Hawk își sfida fratele vitreg, acum când pericolul imediat fusese înlăturat, datorita intervenției lui Wilcox. Chad ezita, dar Katheryn îl încurajă.

— Doar n-o să-i iași să plece așa! Chad, ai făcut rău că i-ai acordat atâta încredere.

Hawk își muta privirea pe aceasta femeie între doua vârste, pe care ura o însuflețea. Deodată, își dădu seama că răutatea ei îl întărâta pe fiul său împotriva lui, încurajându-l să se bată. Nu era nici un dubiu; venise cu el, pentru a se bucura văzându-l triumfător.

Hawk prinse privirea verde a lui Carol, ghicind că această scenă îi amintea de o alta, asemănătoare, a cărei miză fusese odinioară, ea. Chad își ținea mâinile lăsate în jos, pe lângă corp, cu pumnii strânși.

—Pune cuțitul jos, și, atunci o să vedem dacă ești bărbat.

Sângele lui Hawk clocotea în vine. Își dădu seama cu surprindere, că și el vroia să se bată. Își reprimase ura, timp de douăzeci de ani; acum o va elibera. Făcu câțiva pași, îndepărtându-se de Lanna, până într-un loc fără arbuști. În mijloc erau urme de cenușă neagră, pe locul unde Rawlins și oamenii lui își petrecuseră noaptea, cu două zile înainte.

Fără să-l piardă din ochi pe Chad, care se mișca în cerc, gata să atace, Hawk își înfipse cuțitul într-o cracă pe jumătate arsă. În aceste câteva secunde își cântări adversarul. Chad avea avantajul greutateii, dar nu avea rezistență. Reflexele lui nu erau așa de rapide, dar Hawk nu trebuia să-l subestimeze pentru asta.

Cercul se strângea. Hawk așteptă ca Chad să facă prima mișcare. Acesta porni ca o săgeată. Creierul lui Hawk înregistra că Chad nu era nici lent nici neîndemânatic. Umărul fratelui său vitreg îl zdruncină

înainte ca el să poată evita greutatea. Se agăță de brațeie lui ca să nu fie trântit la pământ. Cei doi bărbați se înhățară, fără ca vreunul dintre ei să fie în avantaj și Hawk dădu înapoi.

În momentul în care Chad se luă după el, apărură prima șansă. Înlătură brațul ridicat al dușmanului său și-i dădu un pumn în gură. Îi simți buzele plesnind sub falangele sale. Adversarul era amețit. Hawk profită și-i mai dădu câteva lovituri în bărbie și în cap; din răni curgea sânge.

Ochii lui Chad ardeau de o ură ucigașă. Se aruncă asupra lui Hawk, ca un animal furios și-l lovi din plin în bărbie; în cap îl răsună un zgomot ca de clopoței. Se retrase, din nou. Chad se aruncă asupra lui, trântindu-l la pământ și-l lovi peste ceafă. Corp la corp se rostogoliră în praf. Gâfâiau.

În sfârșit, Hawk reuși o mișcare care îl trânti pe Chad în cenușa neagră. Se ridică imediat, orbit de sângele care-i intra în ochi. Făcu o mișcare bruscă din cap și se înțepeni, așteptând atacul.

În acest moment, Lanna scoase un țipăt. Chad își scoase arma.

— Hawk! Cuțitul!

Hawk nu observă lama în mâna lui Chad. Se aruncă înapoi, evitând lovitura și imobiliză brațul fratelui său vitreg. Cei doi bărbați începură din nou să se bată. Hawk se străduia să răsucescă pumnul adversarului său, ca să-i ia cuțitul. Hawk îl lovi în picior și Chad își pierdu echilibrul. Căzu, icnind zgomotos când atinse pământul cu spatele. Degetele lui scăpară cuțitul pe care Hawk se grăbi să i-l ia. Setea de luptă îl încălzise pe Hawk; acum privea un Chad însângerat și bătut, ale cărui trăsături își pierduseră frumusețea; era învins și Hawk citea înfrângerea în ochii lui. Înfipse cuțitul în pământ până la prăsele, lângă capul lui Chad.

Respirând greu, ca un animal rănit, Hawk se ridică, împleticindu-se.

—Omoară-l!

O voce ascuțită țipa.

—Hawk, omoară-l!

Indianul se întoarse uluit. Carol fugea spre el, cu o sclipire de nebunie în ochi. Se agăță de cămașa lui ruptă.

—Trebuie să-l omori, Hawk!

De data asta, vocea îi era gravă, disperată.

— Dumnezeule! De cine vorbești?

—Nu vezi?

În privirea ei era ceva respingător.

—Odată Chad mort, eu voi moșteni partea sa, ne vom căsători și vom pune totul la un loc.

—De neînchipuit!

Dar uitându-se la Carol, Hawk își dăsu seama că ea își pierduse mințile.

—Hawk, îl implora tânăra femeie, tu ești tatăl lui Johnny și trebuie să ai grijă de averea lui.

—Johnny?

Vocea răvășită a lui Katheryn o întrerupse pe Carol. Ea stătea în genunchi lângă Chad; lacrimile îi curgeau pe fața care devenise, dintr-o dată, a unei femei bătrâne. Chad încerca să se ridice într-un cot.

—Da! Johnny! urlă Carol, cu o plăcere perversă. V-ași închipuit c-aș fi putut avea copii cu Chad? Nu am pierdut copiii, i-am omorât. De fiecare dată când rămâneam însărcinată, avortam. Nici un moștenitor nu va avea ceea ce i se cuvine lui Johnny și lui Hawk!

Se întoarse spre cel pe care acest spectacol îl năucise. Descoperi că Chad nu era decât o victimă, în planul machiavelic al lui Carol.

—Chad nu a obținut semnătura Lannei.

— Dar eu, da, se avântă Carol, dând drumul cămășii lui Hawk.

Băgă mâna în buzunarul pantalonilor și scoase o hârtie. O desfăcu și arătă o semnătură în josul paginii.

— Ea și-a cedat tot.

Hawk privea fix, neîncrezător, numele Lannei.

—Cum ai înșelat-o?

— Foarte simplu, râse Carol. Într-o noapte, când era cufundată în visele ei de peyotl, i-am cerut să semneze o scrisoare, adresată lui Johnny.

Din nou Carol avu o privire dementă. Apoi reluă:

—Trebuie să-l omori pe Chad; ești în legitimă apărare.

Hawk își puse mâinile, cu blândețe, pe umerii lui Carol.

—Chad e fratele meu vitreg, Carol.

—Trebuie, repetă ea cu o voce care implora. Am făcut totul pentru tine. Poți avea banii lui John Buchanan. Am făcut totul ca să fim, în sfârșit, împreună. O să ne căsătorim Hawk, ești bogat. Nimeni nu va mai îndrăzni să-fi facă ceva, acum.

El scutură din cap.

— Nu mă căsătoresc cu tine, Carol. Tu și eu... asta s-a terminat de mult timp.

— Nu!

Nu putea crede. Îl privi năucită de durere.

— Nu! țipă ea, smulgându-se din brațele lui Hawk.

Își plimbă privirea peste grupul care o fixa, într-o tăcere de gheață. Apoi, scoțând un țipăt de furie nebună, porni în fugă.

Rawlins, cu fața acoperită de lacrimi, dădu pintoni calului și porni în urmărirea ei. Hawk își întoarse privirea de la tânăra femeie cu părul de aur, care fugea spre soare și se uită la Chad.

—Johnny este fiul tău? întrebă acesta răvășit.

—Carol este bolnavă, Chad. Nu cred, ce spune. Poate este convinsă că este adevărat, eu, nu.

—Și dacă este adevărat? suflă Chad.

—Și dacă nu este? răspunse Hawk. Nu te lăsa antrenat de nebunia ei.

Hawk simți mâna Lannei pe brațul său și-și plecă ochii spre fața ei frumoasă. Citi mesajul mut al ochilor ei ca aluna. Din ei, dispăruse sentimentul de spaimă. Această femeie va fi mama copiilor lui.

— Hai să luăm caii și să plecăm de aici, spuse el, calm.

Lanna acceptă dând din cap. Hawk o luă de mijloc, iar ea își trecu brațul prin spatele lui. Perechea înlănțuită, ajunse la grotă.

—Sărmana, Carol!

Deodată, Hawk își dădu seama că în mână ținea hârtia semnată. O împături și o băgă în buzunar.

—Crezi că e legal? întrebă Lanna, indiferentă.

— Nu știu, dar mă îndoiesc, pentru că l-ai semnat sub influența drogului.

— Puțin îmi pasă (ea-și ridică ochii luminoși spre iubitul ei). Nu mi-am dorit niciodată banii ăștia. Am ceea ce mi-am dorit dintotdeauna.

Cu un suspin de plăcere, Lanna își puse obrazul pe umărul lui Hawk. Hawk fu cuprins de o căldură binefăcătoare. Ridică ochii spre cerul senin și albastru, spre un orizont nesfârșit. O strânse pe Lanna mai aproape de el.

SFÂRȘIT

[1] wigwam - locuință indiană

[2] Stetson - pălărie texană

[3] - yucca = plantă arborescentă din familia Baceelor. (n.tr.)

[4] hawk – șoim

[5] Kachinas - gen de păpușă folosită la ceremoniile de Inițiere

[6] Falcon = șoim

[7] sassafras: plantă din familia dafinului

[8] narcotic